

ကျွန်မနာမည် C
နုညုဒ်

I Am Nujood, Age 10 and Divorced ...

Nujood Ali

with Delphine Minoui

Giacomo

ဘာသာပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးဝင်းသူရလွင် (အိမ်ပက်အသစ်စာပေ)
မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်	- ဦးစန်းမွန်အောင် (ဝါတို့စာပေပုံနှိပ်တိုက်)
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	- YeWintKyaw@Yèlay
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် (၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ)
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၃၃၀၀ ကျပ်

(ဖြစ်ရပ်မှန်အတ္ထုပ္ပတ္တိ)

ကျွန်မနာမည် C
အိုဗီဒီ
အိုဗီဒီ

I Am Nujood, Age 10 and Divorced ...

Nujood Ali
with Delphine Minoui

Giacomo

ဘာသာပြန်သည်။

In Loving Memories
of
Daw Khin Khin Lay

(1955 - 2013)

Mother • Wife • Heroine

BURMESE
CLASSIC

(ညာမှဘယ်သို့)

နူဂျွန်အဖေ၊ အလီမိုဟာမက်အယ်အာဒယ်လ်၊ နူဂျွန်၊ နူဂျွန်ရဲ့ရှေ့နေ ရှာဒါနာဆ
နူဂျွန်ခင်ပွန်း ဖာအက်အလီတမာတို့ကို
၂၀၀၈ ခုနှစ် တရားရုံးကြားနာမှုမှာ တွေ့ရစဉ်

အခန်း (၁)

တရားရုံးတော်

ဧပြီလ ၂ရက် ၂၀၀၈ခုနှစ်

ကျွန်မရဲ့ခေါင်းက ချာချာလည်နေတယ်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလောက်များတဲ့ လူတွေကို မမြင်ဖူးဘူး။ တရားရုံး အပြင်ဘက်က မြေကွက်လပ်မှာ လူတွေလူတွေဆိုတာ ပျားပန်းခတ် စည်ကားနေတယ်။ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံတွေ၊ လည်စည်းတွေနဲ့လူတွေက အဝါရောင် ဖိုင်တွဲတွေကို ချိုင်းကြားမှာညှပ်ရင်း သွားနေကြသလို ယီမင်မြောက် ပိုင်းက ရွာလေးတွေမှာ ဝတ်တက်ကြတဲ့ ခြေကျင်းဝတ်အထိရှည်တဲ့ ဇန်နဆိုတဲ့ ရိုးရာဝတ်ရုံကြီးတွေ တလွှားလွှားနဲ့ လူတွေကိုလည်း တွေ့ရ တယ်။ နောက်တော့ အမျိုးသမီးတွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အောင်ဟစ်ငိုယိုနေရင်း ပြောနေဆိုနေတာ ဘာတစ်လုံးမှကို နားမလည် နိုင် ဖြစ်နေရတယ်။

သူတို့နှုတ်ခမ်းတွေရဲ့ လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ပြီးတော့ သူတို့ ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ နားလည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ချင်ပေမယ့်

(ဝဲမှယာ)

နူဂျွဒ်အလီ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဟောင်း ဟီလာရီကလင်တန်နှင့်
နူဂျွဒ်ရဲ့ရှေ့နေ ရှာဒါနာဆာတို့ကို အတူတွဲတွေ့ရစဉ်

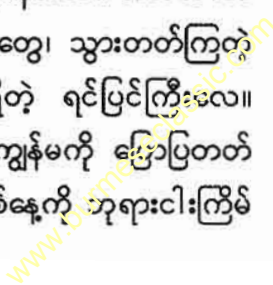
'သူ (နူဂျွဒ်) က ကျွန်မမြင်ဖူးသမျှ အကြီးမြတ်ဆုံးသော အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ
တစ်ဦးအပါအဝင်ပါ . . . သူက သူ့ရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ ဥပမာကောင်းတစ်ခုကို
ပြသနိုင်ခဲ့ပါပြီ . . .'

ဟီလာရီကလင်တန်

မျက်လုံးကလွဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးအုပ်ထားတဲ့ အနက်ရောင် နီကတ်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးတွေနဲ့ ကွယ်နေတာမို့ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်နိုင် ဖြစ်ရပြန်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေခမျာ၊ တကယ့်ကို ဝမ်းနည်း ပက်လက်ဖြစ်နေကြပုံပဲ။ သူတို့အိမ်ကို မုန်တိုင်းဝင်တိုက်သွားသလိုမျိုး ပေါ့။

ကျွန်မတကယ့်ကို အာရုံစိုက်နားထောင်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ၊ ကလေးသူငယ်စောင့်ရှောက်မှု၊ လူ့အခွင့်အရေး၊ တရားမှုတမှုဆိုတဲ့ ကျွန်မလုံးလုံးလျားလျားနားမလည်တဲ့ စကားလုံးတွေကို တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာတော့ ပုခုံးကျယ်ကျယ်နဲ့ ခေါင်းပေါင်းကို မျက်လုံးတွေ ဖုံးလှဖုံးခင်အထိ ပေါင်းထားတဲ့ လူကြီးတစ် ယောက်ရှိနေတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း စာရွက်စာတမ်းတွေ တစ်ပုံကြီးကို ကိုင်ထားတယ်။ သူကလည်း သူ့မြေတွေအစိုးခံရတာ၊ ပြန်ရအောင်လို့ တရားရုံးမှာ လာတောင်းဆိုတာ ပါဆိုပြီးတော့ နားထောင်ပေးမယ့်သူရှိတိုင်း အာပေါင်အာရင်းသန် သန်နဲ့ကို ပြောဟောနေပြန်တယ်။ မိုးပြိုမှာကြောက်နေတဲ့ ယုန်တစ် ကောင်လို အဲဒီလူကြီးက ဟိုဟိုဒီဒီပြေးလွှားနေရင်း ကျွန်မကိုတောင် ဝင်တိုက်မိတော့မတတ်ပဲ။

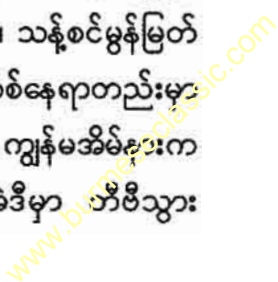
ဘယ်လောက်တောင် ဝရန်းသုန်းကားနိုင်လိုက်တဲ့ နေရာလဲရှင်။ ဒီနေရာကိုကြည့်ရတာ အယ်လ်ကာရင်ပြင်နဲ့တူနေတယ်။ အယ်လ်ကာ ရင်ပြင်ဆိုတာက အလုပ်မရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေ၊ သွားတတ်ကြတဲ့ နေရာပေါ့။ ဆန်နာရဲ့အချက်အခြာနေရာမှာရှိတဲ့ ရင်ပြင်ကြီးပေ။ ဖေဖေက မကြာခဏ အဲဒီနေရာအကြောင်း ကျွန်မကို ပြောပြတတ် တယ်။ ကျွန်မတို့ အစ္စလာမ်ဘာသာမှာက တစ်နေ့ကို ဘုရားငါးကြိမ်

ကျွန်မနာမည်နုဂျီဒါ

ဝတ်ပြုရတယ်။ အဲဒီလို ဝတ်ပြုဖို့ ဗလီကနေ နှိုးဆော်တဲ့သူက လှမ်းပြီး နှိုးဆော်တတ်တယ်။ အဲဒီလို နှိုးဆော်တာကို အာဇနိပေးတယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။ နေ့တစ်နေ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံးအာဇနိပြီးတာနဲ့ နေမထွက်ခင်ကို အယ်လ်ကာရင်ပြင်မှာ ယောက်ျားသားတွေက စုရုံးပြီး သူ့ထက်ငါအရင် အလုပ်ရအောင် ကြိုးစားကြရတယ်တဲ့။ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေအဖို့ ဆာလွန်း မကဆာလောင်နေရင်း သူတို့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံအောက်မှာ နှလုံးသား ရယ်လို့မရှိတော့ပဲ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ချည်း ပြည့်နေသလိုပဲတဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဆိုတာ လုံးလုံးကို မရှိတော့ တာတဲ့။ အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မလက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီးတော့ ကိုင်ထားပေးစေချင်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ကြင်နာတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်နေစေချင်တယ်။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မပြောတာတွေကို နားထောင်ပေး စေချင်တယ်။ အခုတော့ ကျွန်မက ကိုယ်ပျောက်နေတဲ့ သရဲလိုပဲ။ ဘယ်သူကမှ ကျွန်မကို မမြင်ကြရသလိုပဲ။ ကျွန်မက သူတို့အဖို့ အရမ်း သေးငယ်လွန်းနေတယ်။ ကျွန်မအရပ်ကိုယ်နှိုက်က သူတို့ရဲ့ ရင်ခေါင်း ကိုတောင် မမီဘူး။ ကျွန်မအသက်က ဆယ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒီ ထက်ငယ်ရင်တောင် ငယ်ဦးမှာ။ အတိအကျကို ဘယ်သူက သိနိုင်မှာ မှတ်လို့။

တရားရုံးဆိုတာ အခုမြင်နေရတဲ့ပုံစံနဲ့ တခြားစီပဲလို့ ကျွန်မ အရင်ကထင်ထားခဲ့တာ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး၊ သန့်စင်မွန်မြတ် တဲ့နေရာ၊ ကမ္ဘာပေါ်က ပြဿနာတွေအားလုံးကို တစ်နေရာတည်းမှာ ဖြေရှင်းပေးနိုင်တဲ့နေရာလို့ ထင်ထား ခဲ့မိတာလေ။ ကျွန်မအိမ်နားက အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ တီဗီရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဘီဗီသွား

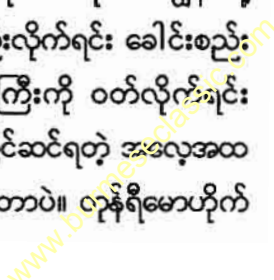

ကြည့်ရင်း တရားရုံးတွေကို အရင်ကမြင်ထားဖူးတယ်။ တရားသူကြီးတွေက ဝတ်ရုံရှည်ကြီးတွေနဲ့။ လူတွေပြောကြတာရှိတယ်။ တရားသူကြီးတွေဆိုတာ အကူအညီလိုအပ်နေသူတွေကို ကူညီပေးနိုင်တဲ့သူတွေတဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်မလည်း တရားသူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး၊ ကျွန်မရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြရမယ်။ ကျွန်မမောလှပြီ။ ဝတ်ရုံနက်ကြီးအောက်မှာ ပူပြင်းလွန်းလှတယ်။ ခေါင်းတွေကိုက်လာတယ်။ ရှက်ရွံ့လာတယ်။ ဒီကိစ္စကြီးကို ကျော်လွန်အောင်မြင်သွားအောင် ကျွန်မလုပ်မှလုပ်နိုင်ပါ့မလား။ ပထမတော့ ဟင့်အင်း။ နောက်ကြတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဒါကို မလုပ်ရင်မဖြစ်တော့အောင်ကို ကျွန်မက အရှိန်လွန်သွားမိနေပြီ။ အခက်အခဲဆုံးအပိုင်းကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးမှတော့၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ ရှေ့ဆက်လျှောက်ရဖို့ပဲ ရှိတော့မယ်။

ဒီမနက်စောစောက ကျွန်မမိဘတွေရဲ့အိမ်ကနေ ထွက်လာခဲ့ကတည်းကိုက ကျွန်မလိုချင်တာကို မရမချင်း၊ အဲဒီနေရာကို ခြေပြန်မချတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသား။

“ဟဲ့...သွားစမ်း။ မနက်စာစားဖို့ နံပြားသွားဝယ် ခဲ့စမ်း” လို့ ကျွန်မအမေက ကျွန်မကိုမှာလိုက်ရင်း၊ ယီမင်ပိုက်ဆံ ၁၅၀ ပေးလိုက်တယ်။ အမေရိုကန်ကလူတွေအဖို့တော့ သုံးမတ်လောက်ရှိမှာပေါ့။

အိမ်အပြင်ထွက်ရတဲ့အခါ လုပ်ရတဲ့ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မရဲ့ အညှီရောင်ဆံပင်ခွေလေးတွေကို နောက်မှာစုစည်းလိုက်ရင်း ခေါင်းစည်းကိုခြုံရတယ်။ နောက်တော့ ဝတ်ရုံနက်အရှည်ကြီးကို ဝတ်လိုက်ရင်း ယီမင်က အမျိုးသမီးတိုင်း အိမ်အပြင်ထွက်ရင် ပြင်ဆင်ရတဲ့ အလှအထကြီးကို မလုပ်ချင်ချင်၊ လုပ်ချင်ချင် လုပ်ခဲ့ရသေးတာပဲ။ လူနဲ့ရီမောဟိုက်

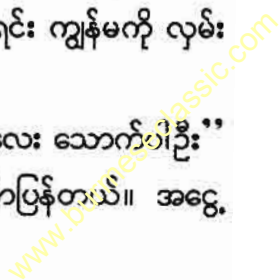
ကျွန်မနာမည်နူဂျွန်ပါ

နေတယ်။ အားနည်းမူးဝေသလို ခံစားနေရတယ်။ အိမ်ကထွက်လာရင်း လမ်းမကျယ်ကြီးတွေကို ဖြတ်ပြီးတော့ မြို့ထဲကိုသွားမယ့် မိနီဘတ်စ်ကို မီအောင် အိမ်ကနေကားဂိတ်အထိ လမ်းတိုလေးကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ မြို့ထဲကိုရောက်ရင် ကျွန်မဘဝမှာ နောက်ဆုံး တားထားတဲ့စည်းကို ကျော်မိသွားတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ မြို့ထဲရောက်တော့ ကြောက်ပင် ကြောက်ငြားသော်လည်း ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အနေ နဲ့ တစ်ယောက်တည်း အဝါရောင်တက္ကစီကားတစ်စီးကို ငှားစီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အခုတော့ ဘယ်တော့ပြီးဆုံးမယ်ဆိုတာမသိတဲ့ အချိန်ကို စောင့်မျှော်ရင်း တရားရုံးဝင်းထဲကို ရောက်နေရတယ်။ ကျွန်မဘယ် သူနဲ့ သွားတွေ့ပြီး စကားပြောရမှာလဲ။ ကွန်ကရစ်တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ တရားရုံး အဆောက်အဦးကြီးရဲ့ အဝင်ဝလှေကားထစ်လေးတွေမှာ ရင်းနှီးနေတဲ့ မျက်နှာအချို့ကို မမျှော်လင့်ပဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ပလတ် စတစ်ညှပ်ဖိနပ်တွေစီးထားတဲ့ ပါးတွေမှာ ချေးအထပ်ထပ်နဲ့ ကောင်လေး သုံးယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ သူတို့က ကျွန်မကို သေချာလေ့လာနေကြတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မမောင်လေးတွေ ကို ပြန်သတိရလာတယ်။

“ပေါင်ချိန်မယ်၊ ကျန်းမရေး ပေါင်ချိန်မယ်။ တစ်ခါချိန်မှ တစ်ဆယ်တည်း” လို့ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ပေါင်ချိန်စက်အဟောင်း ဂုံးဂုံးကျကြီးကို လှုပ်ပြရင်း ကျွန်မကို လှမ်း ခေါ်တယ်။

“ရေဆာပြေ၊ ရေငတ်ပြေ လက်ဖက်ရည်လေး သောက်ပါဦး” လို့ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း အားကျမခံပြောပြန်တယ်။ အငွေ

တထောင်းထောင်းနဲ့ ဖန်လွတ်တွေကို တောင်းငယ်လေးတစ်တောင်းနဲ့ အပြည့်ထည့် ထားရင်း၊ တောင်းကိုလက်မှာ ချိတ်ထားတယ်။

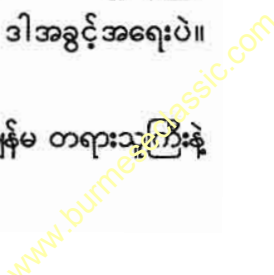
တတိယကောင်လေးကတော့ “မုန်လာဥနီဖျော်ရည် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်တွေရမယ်” လို့ ပြောရင်း အချို့သာဆုံး ပြုံးပြနေတယ်။ ညာဘက်လက်ကို ဆန့်ထုတ်ထားရင်း ငွေအကြွေလေးများ လက်ထဲ ရောက်လာလေမလားလို့ မျှော်လင့်နေရှာတယ်။

ဟင့်အင်း၊ မသောက်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မရေဆာမနေဘူး။ ကျွန်မကိုယ်အလေးချိန် ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာက အခုကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ လေးပင်ဖိစီးထားတဲ့ ဒုက္ခသုက္ခတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက် ဘူး။ သူတို့လေးတွေသာ ကျွန်မဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရင်...

စိတ်ရှုပ်နေတယ်။ ကူရာကယ်ရာမဲ့နေတယ်။ ကျွန်မဘေးကနေ ဖြတ်သွားကြတဲ့ လူကြီးတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို လိုက်ကြည့်မိပြန်တယ်။ အမျိုးသမီးတိုင်းက ခြုံထည်နက်ကြီးတွေအောက်မှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အတူတူလိုဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မတော့ ဘယ်လိုသပွတ်အူ မျိုးကိုမှ ဝင်တိုးမိလေခဲ့တာပါလိမ့်။

နောက်တော့ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကို ဝတ်ထား တဲ့ အမျိုးသားတစ်ဦးကို သတိထားမိသွားတယ်။ သူက ကျွန်မဆီကို တည့်တည့်လျှောက်လာနေတယ်။ တရားသူကြီးများလား၊ ရှေ့နေကြီး လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေမှာပဲ။ အင်း၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒါအခွင့်အရေးပဲ။ လုပ်ကြည့်လိုက်တာပေါ့။

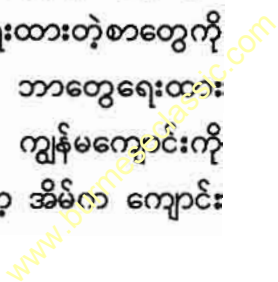
“တဆိတ်လောက်ပါရှင်။ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်မ တရားသူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။”

“တရားသူကြီးလား။ အေးအေး...ဒီကနေတည့်တည့်သွား၊ လှေကားတွေရင် အပေါ်ကိုတက်သွားလိုက်” လို့ ကျွန်မကို တစ်ချက်တောင် ကောင်းကောင်းလှည့်ကြည့်မသွားပဲ ပြန်ဖြေရင်း၊ လူအုပ်ကြီးထဲကို ရောဝင်ပျောက်ကွယ် သွားတယ်။

ကျွန်မမှာ ရွေးစရာ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မအရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်ကျော်လွှားသွားရတော့မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသန်ရှင်းသလို၊ ရှက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသလို ထင်မြင်မိလာပေမယ့်၊ အခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါက ကျွန်မအတွက် နောက်ဆုံးနဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကူအညီရစရာနေရာပဲ။ လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းတက်လာရင်း၊ ကျွန်မရဲ့အခက်အခဲကို တရားသူကြီး ဆီမှာ ပြောပြနိုင်ဖို့ လူအုပ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်လာရင်း ခရီးဆက်လာခဲ့တယ်။ ခဏနေတော့ လူအုပ်ကြီးက ပိုပိုသိပ်သည်းလာပြီး ဧရာမ ဝင်ပေါက်ခန်းမကြီးနဲ့ ပိုနီးကပ်လာတယ်။ ကျွန်မ လဲတောင်ကျသွားတော့မတတ်ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်းထိန်းနေရတယ်။ ငိုထားရလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေတောင် ခန်းခြောက်ကုန်ပြီ။ မောလှပါပြီ။ မာဘယ်ကျောက်တွေခင်းထားတဲ့ နောက်ဆုံးလှေကားထစ်ကို နင်းကျော်မိချိန်မှာ ကျွန်မခြေထောက်တွေက ခဲဆွဲထားသလို လေးလံလွန်းလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလဲကျသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။

ဆေးရုံတွေမှာလိုပဲ တရားရုံးမှာလည်း နံရံတွေကို အဖြူရောင် သုတ်ထားတယ်။ နံရံမှာ အာရပ်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့စာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ဘယ်လို ကြိုးစားပြီးဖတ်ဖတ်၊ ဘာတွေရေးထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ဖတ်မရပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မကျောင်းကို ၂ တန်းအထိပဲ နေခဲ့ရတယ်။ ၂ တန်းရောက်တော့ အိမ်က ကျောင်း

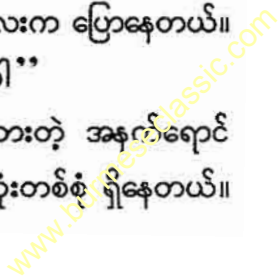

အတင်းထွက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးကျွန်မဘဝက အိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲကို ရောက်သွားတာပဲ။ ကျွန်မနာမည် နူဂျွဒ်ဆိုတာကလွဲလို့ ကျန်တဲ့စာလုံးတွေကို ကောင်းကောင်းမရေးတတ်ဘူး။ စာမရေး တတ်တာတွေက ကျွန်မအတွက် ရှက်စရာ အကောင်းဆုံးအဖြစ်ပဲ။

ဘေးဘီကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိတော့၊ သံလွင်စိမ်းရောင်ယူနီဖောင်းနဲ့ ဦးထုတ်ပြားပြားတွေ ဆောင်းထားတဲ့ လူတစ်စုကို လှမ်းမြင်မိတယ်။ သူတို့က ရဲသားကြီးတွေလား၊ စစ်သားတွေများလား။ သူတို့ထဲကတစ်ယောက်က ကလက်ရှိုက်ကော့စ် (AK 47) သေနတ်တစ်လက်ကို ပုခုံးမှာလွယ်ထားတယ်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်တက်လာတယ်။ သူတို့သာ ကျွန်မကိုမြင်သွားရင် ဖမ်းမှာ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးလာတဲ့သူ။ ဒီမှာတင် ဇာတ်လမ်းပြီးလို့ မဖြစ်ဘူး။ တုန်လှုပ်မှုကတော့ အပြည့်နဲ့ပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ဝတ်ရုံရှည်ကြီးအုပ်ထားလို့ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် အနားကို အသာကပ်ပြီး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးနဲ့ပဲ လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ထဲက သေးငယ်တဲ့အသံလေးတစ်ခုက တီးတိုးပြောနေတယ်။ “လုပ်လိုက်စမ်း၊ နူဂျွဒ်။ လုပ်လိုက်စမ်းပါ။ နင်က ကလေးသာသာ၊ ကောင်မလေးပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် နင်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေပြီ။ တကယ့်မိန်းမကြီးပဲ။ ဒါကိုလက်ခံဖို့ ခက်ခဲတယ်ဆိုဦးတော့ မဖြစ်မနေ လက်ခံကိုခံရတော့မှာပဲ” လို့ အဲဒီအသံသေးသေးလေးက ပြောနေတယ်။

“ကျွန်မ၊ တရားသူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

အပေါက်ကလေးနှစ်ပေါက်ပဲ ဖောက်ထားတဲ့ အနက်ရောင်ခေါင်းစီးရဲ့အနောက်မှာ အံ့အားသင့်နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံ ရှိနေတယ်။

ကျွန်မနာမည်ကူပါ

ကျွန်မရှေ့က အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်မသူ့အနားကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ လုံးလုံးသတိထားမိခဲ့ဟန် မရှိဘူး။

“နင်၊ ဘာပြောတာလဲ”

“ကျွန်မ တရားသူကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ။”

တကယ်လို့သာ ကျွန်မကသာ ကျွန်မဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းကို ရေလည်အောင် ရှင်းမပြုဖူးဆိုရင် ဒီအမျိုးသမီးကြီးကလည်း တခြားသူတွေလိုပဲ ကျွန်မကို အလွယ်တကူ မသိကျိုးကျွံပြုလိုက်မှာပဲ။ ဒါက ကျွန်မအတွက် ကောင်းတဲ့အချက်ပေါ့။

“နင်ကဘာလို့ တရားသူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တာတုန်း”

“ကျွန်မက တရားသူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်ရုံသပ်သပ်ပါ”

“ဒါပေမယ့် တရားရုံးမှာက တရားသူကြီးတွေ အများကြီး ရှိတယ်လေ”

“ကျွန်မကို တစ်ယောက်ဆီကို ခေါ်သွားပေးပါ။ ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တရားသူကြီးဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

သူက အသံတိတ်သွားရင်း ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ထားချက်ကို သူ အံ့အားသင့်နေသလိုပဲ။ နောက်ဆုံး ကျွန်မက စူးစူးဝါးဝါးကို ငိုချမိလိုက်တဲ့အချိန် ရောက်လာတော့မှပဲ သူက ပြန်အသက်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်မက တောရွာကလေးကနေ မြို့ပေါ်ကို တက်လာခဲ့တဲ့ မိသားစုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သာမန်တောသူတောင်သားပါ။ ကျွန်မအဖေတို့ အစ်ကိုတို့ရဲ့ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို ဘယ်တုန်းကမှ မပယ်ရှားပဲ တစ်သက်လုံး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ နေလာခဲ့သူပါ။ အူဝဲလို့ ငိုပြီးမွေးလာခဲ့စဉ်ကတည်းက ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်သူကဘာပြောပြော “ဟုတ်ကဲ့” လို့ချည်းပဲ ပြန်ဖြေ

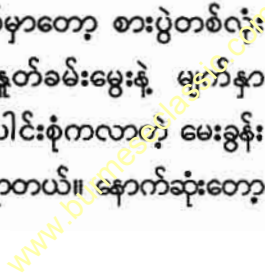
တတ်အောင် သင်ယူခဲ့ရတယ်။

ဒီနေ့တော့ ကျွန်မ “ဟင့်အင်း” လို့ ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ ပုပ်ပွ၊ ညစ်ညမ်းမှုတွေ အပြည့်နဲ့ရှိနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေက ခိုးဝှက်လုယူခြင်းခံခဲ့ရပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ကျွန်မရဲ့ တရားမျှတမှုကို ရှာဖွေနေတဲ့ခရီးကို တားဆီးပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါ့ကျွန်မအတွက် နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ။ ကျွန်မ လွယ်လွယ်နဲ့ အရုံးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုနင်က အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ အံ့အားသင့်နေတဲ့ အကြည့်က တရားရုံးရဲ့ နံရံတွေလိုပဲ အေးစက်မာကျောနေတယ်။ ကျွန်မငိုသံက အံ့အားသင့်စရာကောင်းလောက်အောင် နံရံတွေဆီမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအကြည့်မှာတင် ကျွန်မက တိတ်ဆိတ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုနေ့လယ်ပိုင်းကို ရောက်နေပြီ။ ဝင်္ဂါပါလို့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ တရားရုံးထဲမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်လျှောက် သွားနေခဲ့မိတာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်မ တရားသူကြီးနဲ့ တွေ့ချင်နေပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက “ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့” ဆိုပြီး ပြောလာရင်း သူ့နောက်ကလိုက်ခဲ့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လက်တွေ့ကို ယမ်းပြတယ်။

တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်သွားချိန်မှာ အခန်းတစ်ခန်းက အညိုရောင်ကော်ဇောတွေ ခင်းထားတာကို ကျွန်မတွေ့လိုက်တယ်။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးလူတွေအပြည့်ပဲ။ အခန်းရဲ့အစွန်တစ်ဘက်မှာတော့ စားပွဲတစ်လုံး ရှိနေတယ်။ အဲဒီစားပွဲရဲ့ နောက်မှာတော့ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ မျက်နှာသွယ်သွယ် လူတစ်ယောက်က အရပ်မျက်နှာပေါင်းစုံကလာတဲ့ မေးခွန်းတွေကို တရစပ်ပြန်ဖြေရင်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေရှာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့

တရားသူကြီးနဲ့ ကျွန်မတွေ့ရပြီ။

လေထုက ဆူညံနေတယ်။ ဒါပေမယ့် သေချာရေရာမှုတွေ ရှိနေတယ်။ ကျွန်မလုံခြုံတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ နံရံပေါ်က နေရာ မြင့်မြင့်မှာ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံချိတ်ထားတယ်။ ဓါတ်ပုံထဲက လူကို ကျွန်မ သိတယ်။ သူက ကျွန်မတို့ရဲ့ ဦးဦးအလီရဲ့ပုံပဲ။ ကျွန်မကျောင်းမှာတုန်း က ကျွန်မတို့နိုင်ငံရဲ့ သမ္မတကြီးကို အဲဒီလို ဦးဦးအလီလို့ခေါ်ဖို့ ကျောင်းကသင် ပေးလိုက်တာကို ပြန်အမှတ်ရမိတယ်။ ဦးဦးအလီရဲ့ နာမည်အရင်းက အလီအဗ္ဗဒူလာအဲလ်ဆာလီတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်လောက်ကတည်းက ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံထားရတဲ့ သမ္မတကြီးပေါ့။

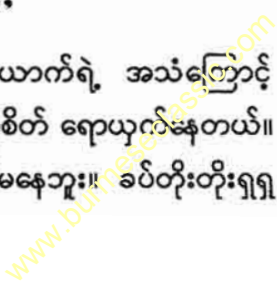
အပြင်ဘက်မှာတော့ ဗလီကနေ ဘုရားရှိခိုးဖို့ နှိုး ဆော်သူရဲ့ အသံကို ကြားနေရတယ်။ တခြားသူတွေလိုပဲ၊ ကျွန်မလည်းပဲ နံရံနဲ့ ကပ်ပြီး တစ်တစ်ရီချထားပေးတဲ့ ကုလားထိုင်အညိုရောင်တွေထဲက တစ်လုံးမှာ အသာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အပြင်ကွင်းပြင်မှာတုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ရင်းနှီးပြီးသား မျက်နှာတွေ (တကယ်လို့ မျက်နှာတွေက ခေါင်းမြီးခြုံတွေအောက် ရောက်နေလို့ မမြင်ရခဲ့ရင်တော့ မျက်လုံးတွေ) ကို လိုက်ရှာကြည့်နေမိတယ်။ မျက်နှာတချို့က ရှေ့ကိုကိုင်းလာရင်း ကျွန်မကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်နေကြတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ ဒီမှာရှိနေတာ သူတို့သိသွားကြပြီ။ ဒါအချိန်ကောင်းပဲ။ စိတ်အေး လက်အေးဖြစ်လာရတယ်။ ကုလားထိုင် နောက်ကျောနဲ့ ခေါင်းကိုမှီ ထားရင်း ကျွန်မအလှည့်ကို ရောက်မယ့် အချိန်အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ဆိုင်းနေမိတယ်။

တကယ်လို့များ အလ္လာအရှင်မြတ်သာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ

ကို ကယ်တင်ဖို့ တောင်းဆိုမိမှာပဲ။ ကျွန်မမှာ တစ်နေ့ ငါးကြိမ်ဝတ်ပြု
ရတဲ့ဝတ်ကို ဘယ်တော့မဆို မပြတ်တမ်း ဖြည့်ဆည်းခဲ့တယ်။ နောက်
မှာ အစာအစားပဲ ဥပုသ်စောင့်ရတဲ့ ရာမဒမ်အစွလမ်ဥပုသ်လ ကုန်သွား
လို့ အဒ်နေ့ရောက်တဲ့အချိန်ကြာရင် အိမ်မှာ ကျွန်မအမေတွေ၊ အစ်မတွေက
ချက်ပြုတ်တာတွေ လုပ်ကြရတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့ အခါတိုင်း ကျွန်မက
ဝင်ကူညီခဲ့တာချည်းပဲ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ယေဘုယျအနေနဲ့
လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ သမီးအလိမ္မာလေးပါ။ အလွှာ...ကျွန်မကို ကူညီပါ။
ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မူးဝေနောက်ကျနေတယ်။ ပုံရိပ်တွေက ဖြုတ်ခနဲ
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲနေတယ်။ ကျွန်မက ပင်လယ်ထဲမှာ ရေကူး
နေတယ်တဲ့။ အစပိုင်းမှာ ရေကငြိမ်နေပေမယ့်၊ နောက်တော့ လှိုင်းတွေ
ထန်လာတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျွန်မအစ်ကိုဖာရတ်ရဲ့ မျက်နှာကို
လှမ်းမြင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီကို သွားလို့မရဘူး။ ကျွန်မသူ့ကို
လှမ်းခေါ်တယ်။ သူမကြားဘူး။ လေတွေက ကျွန်မကို ဖြတ်တိုက်သွား
ရင်း ကျွန်မအသံကို ကမ်းခြေဆီ ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ ရုန်းတယ်ကန်
တယ်၊ လက်တွေကို ဝှေ့ယမ်းပြတယ်။ ကျွန်မလာခဲ့တဲ့နေရာဆီကို
ကျွန်မ ပြန်ရောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုကျွန်မ ကမ်း
ခြေနဲ့ နီးလာနေပြီ။ ဖာရတ်ရဲ့ မျက်နှာက ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။
ကယ်ကြပါဦး။ ကျွန်မခါဟာဒ်ဂျီကို ပြန်မသွားချင်ဘူး။ အဲဒီကို ကျွန်မ
ပြန်မသွားချင်ဘူး။

“ကျွန်တော်၊ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

မှိန်းခနဲဖြစ်နေရာကနေ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသံကြောင့်
လန့်နိုးလာတယ်။ နူးညံ့တဲ့အသံမှာ စူးစမ်းလိုစိတ် ရောယှက်နေတယ်။
ကျွန်မသတိထားမိစေဖို့ အသံက မြင့်တက်မနေဘူး။ ခပ်တိုးတိုးရှရှ

ကျွန်မမှာမည်ကဲ့သို့ပါ

ကိုပဲ “ကျွန်တော်၊ ဘာကူညီပေးရမလဲ” လို့ မေးလာနေတယ်။
 မျက်ဆုံးတော့ ကျွန်မကို ကူညီမယ့်သူပေါ်လာပြီ။ ကျွန်မမျက်နှာကို
 လက်နဲ့ပွတ်သပ်ရင်း၊ သေချာမှတ်မိအောင် ကြည့်နေမိတယ်။ ကျွန်မရှေ့
 မှာ ရပ်နေတာက အရပ်ရှည်ရှည်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူနဲ့ တရားသူကြီး
 တစ်ယောက်။ လူအုပ်ကြီး မရှိတော့ဘူး။ မျက်လုံးတွေ ပျောက်ကွယ်
 သွားပြီ။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးက လေဟာနယ်တစ်ခုလို ရှင်းလင်းနေတယ်။
 ကျွန်မပြန်မဖြေမိသေးလို့ အဲဒီလူကပဲ ထပ်ပြီးတော့

“မင်း၊ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ” လို့ မေးရပြန်တယ်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မဆိုင်းမတွကိုပဲ အဖြေပြန်ပေးမိတယ်။

“ကျွန်မ၊ ကွာရှင်းခွင့် လျှောက်ချင်လို့ပါ။”

အခန်း (၂)

ခါဟာဒ်ဂျီ

ကျွန်မကို မွေးဖွားခဲ့ရာ ဇာတိဖြစ်တဲ့ ခါဟာဒ်ဂျီမှာ အမျိုးသမီး တွေအဖို့ ရွေးချယ်မှုဆိုတာ ဘာဆိုတာသိဖို့ သင်ကြားပေးတဲ့ အလေ့အထ မျိုးမရှိဘူး။ ကျွန်မအမေမှာမည်က ဆိုရာတဲ့။ သူ့အသက် ၁၆ နှစ်မှာတင် ကျွန်မအဖေဖြစ်တဲ့ အလီမိုဟာမက်အယ်အာဒယ်လ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရ တယ်။ အမေခမျာ တစ်ခွန်းမှ မငြင်းဆန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ နောက်လေးနှစ်ကြာ လို့ အဖေက သူ့မိသားစုဝင်အရေအတွက်ကို တိုးချဲ့တဲ့အနေနဲ့ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက် ထပ်ယူရာမှာလည်း အမေက ဘာတစ်ခွန်းမှ မကန့် ကွက်နိုင်ခဲ့ဘူး။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဖြစ်လာချိန်မှာတော့ ကျွန်မ လည်းပဲ အမေလိုပဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရတယ်။ ရှေ့မှာဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာ မသိပဲ၊ ဘာကိုမဆို ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မအရွယ်မျိုးမှာ ဘယ်သူ ကမှ အသေးစိတ်ကိစ္စတွေကို မေးမြန်းမနေတတ်ဘူးလေ။

တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မက မေမေ့ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးမိ

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

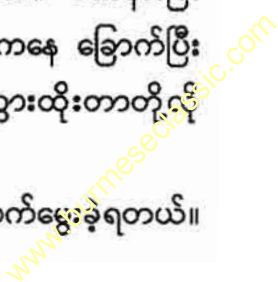
တယ်။ တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသား မေးမိခဲ့တာပါ။

“ကလေးတွေ ဘယ်လိုမွေးလာတာလဲဟင်” လို့ ဆိုပြီးတော့ ပေါ့။

“နင်ကြီးလာတော့ သိလာလိမ့်မယ်” လို့ပဲ သူကပြန် ပြောခဲ့ရင်း လက်ကိုယမ်းပြပြီးတော့ ကျွန်မဆီက ထပ်လာမယ့် မေးခွန်းတွေကို မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ကလေးကလား စူးစမ်းလိုစိတ်ကို သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း ကျွန်မမောင်လေး၊ ညီမလေးတွေနဲ့ အိမ်က ခြံထဲမှာ ဆက်ပြီးဆော့ကစားနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ အဲဒီတုန်းက အကြိုက်ဆုံး ကစားနည်းက တူတူပုန်းတမ်းပဲ။ ယီမင်မြောက်ပိုင်းက ဟာကျပြည်နယ်ရဲ့ ဝါဒီလာတောင်ကြားတွေမှာ ကျွန်မတို့ကလေးတွေ တူတူပုန်းတမ်းကစားဖို့ နေရာကောင်းတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ သစ်ပင်ပင်စည်ကြီးတွေ၊ ကျောက်တုံးကြီးတွေ၊ လျှိုကြီးတွေက ကျွန်မတို့ကို တခြားသူမမြင်အောင် ကောင်းကောင်း ဖုံးကွယ်ပေးနိုင်တယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီပြေးလွှားရင်း မောလာတဲ့အခါမှာလည်း ကျွန်မတို့ ခြံထဲက အလှစိုက်ထားတဲ့ ပန်းခြံတွေကြားထဲကို ဝင်တိုးရင်း အေးမြတဲ့မြက်ခင်းပေါ်မှာအနားယူနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ နေရောင်က ကျွန်မတို့ အရေပြားတွေပေါ် ကျဆင်းနေရင်း အရင်ကတည်းက နေလောင်ထားလို့ ညိုမှိုင်းမှိုင်းဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မတို့ ပါးပြင်တွေကို ပိုပြီးမည်းညစ်လာစေတယ်။ ခဏနားပြီး အမောပြေပြီဆိုတာနဲ့ ကြက်ကလေးတွေက နောက်ကနေ ခြောက်ပြီး လိုက်တဲ့ကစားနည်းတို့၊ မြည်းတွေကို တုတ်နဲ့သွားထိုးတာတို့လို့ ကစားနည်းပေါင်းစုံကို ဆော့ကြပြန်တယ်။

ကျွန်မအမေက ကလေးပေါင်း ၁၆ ယောက်မွေးခဲ့ရတယ်။

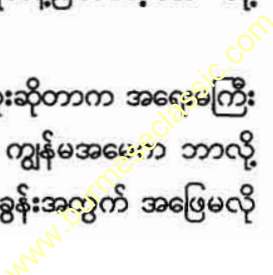
တစ်ဗိုက်ကြီးလာတိုင်းကြီးလာတိုင်း သူ့အတွက် အသက်ကို ခြိမ်းခြောက် ခံရတဲ့အထိ အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာချည်းပဲ။ လူမသိသူမသိနဲ့ ပျက်ကျတဲ့အချိန်က သုံးကြိမ်ဖြစ်ဖူးတယ်။ မွေးနေရင်းနဲ့ တစ်ယောက် သေသွားဖူးတယ်။ မွေးပြီးလို့ ၂ လသားကနေ ၄ နှစ်သားအတွင်းမှာ ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ကျွန်မလုံးဝမသိမမီလိုက်တဲ့ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေရယ် လို့ လေးယောက်တောင်ရှိတယ်။ အားလုံးက နေမကောင်းဖြစ်လို့၊ ဖျားနာ လို့ ဆုံးပါးသွားရတာချည်းပဲ။ ကလေးတွေကို ဆေးကုဖို့ ဆရာဝန်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ဆီမှာ လုံးဝမရှိဘူး။

မေမေက အရင့်အရင့်ကလေးတွေ အားလုံးကို မွေးခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းအတိုင်း ကျွန်မကိုလည်း အိမ်မှာပဲ၊ ဖျာပေါ်လှဲနေရင်း၊ ချွေးတွေတပြိုက်ပြိုက်ထွက်ရင်း၊ မချိမဆန့် ခံစားရင်း၊ မွေးလာမယ့် ကလေးအတွက် အလ္လာဆီမှာ ဆုတောင်းရင်း မွေးခဲ့တယ်။

အမြဲတမ်းလိုလိုပဲ ကျွန်မရဲ့ စပ်စုချင်စိတ်ကို လျော့ပါးပါးစေ တော့ဆိုပြီး ကျွန်မကိုမွေးခဲ့တဲ့အကြောင်းကို မေမေက မမြဲပြန်ပြော ပြတတ်တယ်။

“သမီးကိုမွေးဖို့ အကြာကြီးမွေးရတာ။ ဗိုက်နာတာက ညကြီး သန်းခေါင်။ မနက်နှစ်နာရီလောက်ကြီး နာလာတာ။ နေ့တစ်ဝက်လောက် နာပြီးမှပဲ မွေးနိုင်တော့တယ်။ နွေခေါင်ခေါင်ကြီးပေါ့။ ပူလိုက်တာ ကျပ်လို့။ သောကြာနေ့မွေးတာလေ။ နေ့ထူးနေ့မြတ်ပေါ့အေ” လို့ ပြောတတ်တယ်။

နေ့ထူးနေ့မြတ် ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုတာက အရေးမကြီး ပါဘူး။ ဘာမှပိုထူးခြားတယ်ရယ်မှ မရှိတာ။ ကျွန်မအဖေက ဘာလို့ ဆေးရုံမှာ ကလေးသွားမမွေးတာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းအတွက် အဖြေမလို

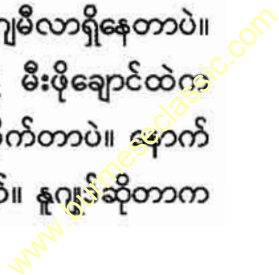
ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

ဘူး။ ကျွန်မတို့ရွာက တောင်ကြားရဲ့ ဟိုးအစွန်းမှာရှိနေတာ။ ဘယ်
 ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုနဲ့မဆို အဝေးကြီးမှာ ရှိနေတာပဲ။
 ခါဟာဒ်ဂျီမှာ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးငါးလုံး
 ပဲရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကုန်စုံဆိုင်မရှိဘူး၊ ကားဂိုဒေါင်မရှိဘူး၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်
 မရှိဘူး၊ မြို့တော်ခန်းမမရှိဘူး။ ဗလီတောင်မရှိဘူး။ အဲဒီကိုသွားဖို့
 အတွက်လည်း မြည်းတွေကလွဲလို့ ဘာနဲ့မှသွားလို့ မရဘူး။ လျှို့ဝှက်ကြီးဘေး
 မှာ ကပ်ပြီးဖောက်ထားတဲ့ ကျောက်တွေထူလွန်းတဲ့ လမ်းအတိုင်း
 မောင်းရဲတဲ့ ပစ်ကပ်ကားမောင်းသမားဆိုလို့ နည်းနည်းပဲရှိတယ်။ သူတို့
 ခမျာလည်း လမ်းဆိုးလွန်းလို့ ကားဘီးတွေကို ၂ လတစ်ခါလောက်
 လဲပေးနေရတယ်။ တကယ်လို့များ အမေက ကလေးကို ဆေးရုံမှာ
 သွားမွေးတယ်ထားဦး၊ ဆေးရုံအသွားလမ်းမှာတင် ကလေးကထွက်
 သွားတယ်။ အမေတစ်ခါပြောဖူးတာရှိတယ်။ နယ်လှည့်ကျန်းမာရေး
 အဖွဲ့တွေတောင်မှပဲ ဒီခါဟာဒ်ဂျီကို လာပြီးဆေးကုပေးဖို့ မစွန့်စားရဲကြ
 ဘူးတဲ့။

ကျွန်မက အမေ့ကိုမေးခွန်းတွေမေးတိုင်း အမေက ရှောင်ဖယ်
 လုပ်ရင်း၊ ကျွန်မဇာတ်လမ်းရဲ့ အဆုံးသတ်ကို မေ့မေ့သွားတတ်တယ်။
 အဲဒီအခါကြတော့ ကျွန်မကပဲ အမေ့ကို အစဖော်ပေးရတတ်တယ်။

“အမေ၊ ကလေးမွေးတော့ အိမ်မှာလက်သည် ဘယ်
 သူလာလုပ်ပေးလဲ”

“အေးဟဲ့...ကံကောင်းတာက နင့်အစ်မ ဂျမီလာရှိနေတာပဲ။
 သူကအမြဲတမ်းပဲ၊ ကလေးအပြင်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲက
 ခါးတစ်ချောင်းချောင်းသွားယူပြီး အချင်းကိုဖြတ်လိုက်တာပဲ။ ဖျောက်
 တော့ ကလေးကို ရေချိုးပေးတယ်၊ အနီးစီးပေးတယ်။ နုဂျွန်ဆိုတာက

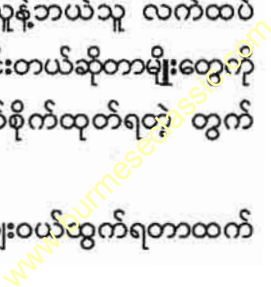
ဘီဒိုအင်(သဲကန္တရထဲလှည့် လည်သွားနေတဲ့ အာရပ်လူမျိုးတွေ)တွေရဲ့ နာမည်ဟဲ့။ နင့် အဘိုးက နင့်ကိုအဲဒီနာမည်ပေးသွားတာလေ။”

“အမေ၊ ကျွန်မက ဇွန်လမှာမွေးတာလား၊ ဂျူလိုင်မှာ မွေးတာလား၊ ဩဂုတ်လလယ်မှာ မွေးတာလားဟင်”

“တော်စမ်းပါ၊ နူဂျွဒ်ရဲ့။ ညည်းအဲဒီလို ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ ငါ့ကို အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်နေတာ ရပ်စမ်းပါတော့” လို့ ပြောရင်း အဲဒီနေရာ မှာတင် ကျွန်မရဲ့မေးခွန်းတွေက အဆုံးသတ်သွားရတယ်။

အမှန်က ကျွန်မကို အဖြေဆက်မပေးတော့တာက အမေကိုယ် နှိုက်ကကို ဘာဖြေလို့ဖြေရမှန်းမသိလို့ပဲ။ ကျွန်မနာမည်က ဘယ်ရုံး စာရွက်စာတမ်းမှာမှ ရှိမနေဘူး။ ကျွန်မတို့ တောနယ်ဘက်ကလူတွေအဖို့ ကလေးတွေက ဒီအတိုင်းပဲ မွေးနေတာပဲ။ ဘာမွေးစာရင်းမှ မရှိဘူး။ ကျွန်မကို ဘယ်နှစ်ခုနှစ်မှာ မွေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိမှာလဲ။ ယေဘုယျအနေနဲ့တော့ ကျွန်မအသက် ၁၀ နှစ်ရှိပြီလို့ အမေကပြော တယ်။ ၈ နှစ်၊ ၉ နှစ်လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မက အတင်းတိုက်တိုက်တွန်းတွန်း မေးနိုင်ပါမှ၊ အမေက မနည်း စဉ်းစားပြီးတော့ သေချာတွက်ချက်ပြတယ်။ အမေတွက်တဲ့ပုံက ဘယ် ခုနှစ်ဘယ်ညာရယ် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကလေးက ဘယ်သူ့အရင် မွေးတာ၊ ဘယ်သူ့မွေးပြီးတော့ ဆွေမျိုးတွေထဲက ဘယ်သူသေတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမမွေးခင် ဝမ်းကွဲတွေထဲက ဘယ်သူနဲ့ဘယ်သူ လက်ထပ် သွားတယ်၊ ဘယ်သူ့မွေးပြီးတော့ ငါတို့အိမ်ပြောင်းတယ်ဆိုတာမျိုးတွေကို အခြေခံပြီးတွက်တာပဲ။ တကယ့်ကို ဦးနှောက်စိုက်ထုတ်ရတဲ့ တွက် ချက်ပုံပေါ့။

ဆန်နာမြို့ကြီးထဲက ကုန်စုံဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်ထွက်ရတာထက်

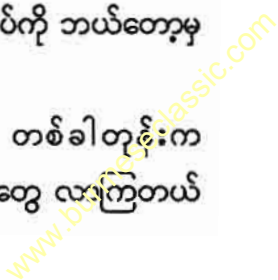

ကျွန်ုပ်တို့သည်အကျွန်ုပ်တို့ပါ

ပိုရှုပ်ထွေးတဲ့ ဒီတွက်ချက်ပုံအရဆိုရင် အမေက ယေဘုယျအနေနဲ့ ဂျမီလာသည် သူ့ရဲ့အကြီးဆုံးသမီးကြီးလို့ မှတ်မိတယ်။ ဂျမီလာ နောက်မှာ မိုဟာမက်ကိုမွေးတယ်။ ဆိုတော့ အဖေပြီးရင် အိမ်မှာ ဒုတိယမြောက်ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ သားအကြီးဆုံး မိုဟာမက်သည် အိမ်ရဲ့စီမံခန့်ခွဲမှုတွေကို ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်လာတယ်။ မိုဟာမက် နောက်မှာက ထူးဆန်းတဲ့ အမူအကျင့်ရှိတဲ့ မိုနာကို မွေးတယ်။ နောက် တော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တတ်တဲ့ ဖာရတ်။ ဖာရတ် နောက်မှာမှ ကျွန်မ။ ကျွန်မနောက်မှာတော့ ကျွန်မအချစ်တော် ညီမလေး ဟိုင်ဖာ။ အခုဆိုရင် ဟိုင်ဖာက ကျွန်မနီးပါးကို အရပ်ရှည်လာနေပြီ။ နောက်ဆုံး မှာတော့ မိုရက်ဒ်၊ မိုရက်ဒ်ပြီး အဘ်ဒို၊ အဘ်ဒိုပြီး အာဆီလ်၊ အာဆီလ်ပြီး ခါလတ်ဒ်၊ ခါလတ်ဒ်ပြီးတော့ အငယ်ဆုံးကလေးမလေး ဖြစ်တဲ့ ဆံပင်ကောက်ကောက်တွေနဲ့ ရော်ဒါဟ်။ ကျွန်မမှာ အဒေါ်တစ် ယောက်ရှိတယ်။ ဒိုလာတဲ့။ အဖေရဲ့ဒုတိယမိန်းမပေါ့။ သူက အဖေနဲ့ဆို ညီမဝမ်းကွဲလည်းတော်တယ်။ သူ့မှာလည်း အဖေနဲ့ရတဲ့ ကလေး ငါးယောက်ရှိတယ်။

“ငါတို့အမေက သားပေါက်အားကောင်းတဲ့ ကြက်ဆင်မ ကြီး” လို့ မိုနာက အမေ့ကို စသလိုနောက်သလိုနဲ့ ရယ်ရယ်မောမော ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်မမှတ်မိနေတာရှိတယ်။ မိုးလင်းလို့ အိပ်ယာနိုးတဲ့ အချိန် အမေ့ဘေးမှာ နီတာရဲ ကလေးလေးရောက်နေတာကို သွားချောင်း ကြည့်တတ်တာကိုပေါ့။ အမေက ကလေးမွေးတဲ့အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မရပ်တန့်ဘူး။

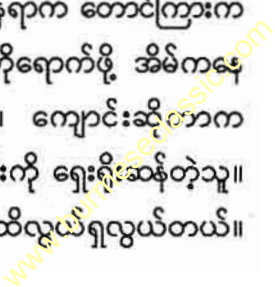
အမေတစ်ခါပြောဖူးတာရှိသေးတယ်။ တစ်ခါတုန်းက အမေ့ဆီကို မိသားစုစီမံကိန်းအဖွဲ့က ကိုယ်စားလှယ်တွေ လာကြတယ်

တဲ့။ သူတို့က အမေအတွက် ပဋိသန္ဓေတားဆေးတွေ ပေးခဲ့ပြီး ဘယ်လိုသောက်ရတယ်ဆိုတာပါ သင်ပေးခဲ့တယ်တဲ့။ အမေကလည်း သူတို့သင်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်သောက်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်လ လောက်ကြာရော။ အမေ့ဗိုက်က ပြန်ဆူလာပြန်တယ်။ အဲဒီမှာတင် အမေက သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးစာအတွက် သင်ခန်းစာရသွားတယ်တဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ သဘာဝတရားကို တားဆီးဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အမေက ခံယူထားတယ်။

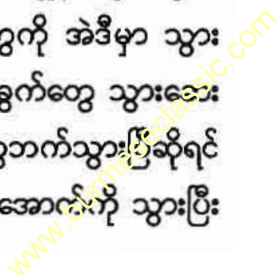
ခါဟာဒ်ဂျီဆိုတဲ့နာမည်က အာရပ်လို၊ အပြင်ဘက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကမ္ဘာ့အစွန်းဘက်ပေါ့။ ပထဝီဝင်ဆရာတွေက ဒီနေရာကို မြေပုံထဲမှာ အသေးစိတ်ဆွဲပေးဖို့ ဒုက္ခခံမနေတတ်ကြဘူး။ ခါဟာဒ်ဂျီဆိုတာ ယီမင်အနောက်မြောက်ပိုင်းက အရေးပါတဲ့မြို့ဖြစ်တဲ့ ဟာဂျာမြို့နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာ၊ ဆန်နာမြို့တော်ရဲ့ မြောက်ဘက်က နေရာတစ်ခုလို့ သာမန်ကာလျှံကာပဲ ဖော်ပြတတ်ကြတယ်။ ဒီဝေးလံ ခေါင်ဖျားဒေသနဲ့ မြို့တော်ရဲ့ကြားမှာ လေးနာရီစာလောက် ကားမောင်း ရတဲ့ ကျောက်ခင်းလမ်းပိုင်းနဲ့ နောက်ထပ်လေးနာရီစာလောက် ဆက် မောင်းရမယ့် သဲနဲ့ အုတ်ကျိုးအုတ်ပုံတွေ စီထားတဲ့ လမ်းပိုင်းရယ်လို့ နှစ်ပိုင်းရှိနေတယ်။ ကျွန်မအစ်ကိုတွေကတော့ မနက်ဘက်ဆိုရင် ကျောင်းသွားရတယ်။ သူတို့ ကျောင်းသွားရတဲ့ နေရာက တောင်ကြားက ရွာတွေထဲက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ ရှိတာ။ အဲဒီကိုရောက်ဖို့ အိမ်ကနေ နှစ်နာရီလောက်လမ်း လျှောက်သွားရတယ်။ ကျောင်းဆိုတာက ယောက်ျားလေးတွေ အတွက်ပဲ။ အဖေက အရမ်းကို ရှေးရိုးဆန်တဲ့သူ။ သူ့အဖို့တော့ မိန်းကလေးတွေက အရမ်းကို ထိလွယ်ရှလွယ်တယ်။

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

ကျောင်းကိုသွားတဲ့ လမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ သဲကန္တာရကြီးထဲက ကန္တာရဆူးပင် တွေနောက်မှာ ပုန်းကွယ်နေမယ့်အန္တရာယ်တွေကို တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ အဖေက ယူဆထားတယ်။ အဲဒါအပြင် အဖေရော၊ အမေရောက စာဆိုရင် ဖတ်လည်းမဖတ်တတ်၊ ရေးလည်း မရေးတတ်ဘူး။ သူတို့အဖို့ မိန်းကလေးတွေ စာသင်တယ်ဆိုတာ လိုအပ်တဲ့အလုပ်လို့ မြင်ကိုမမြင် ထားတာ။ တောနယ်ဘက်မှာတော့ မိန်းမသားတွေ တော်တော်များများက စာမတတ်ကြဘူး။

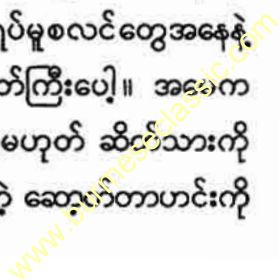
ဒီလိုနဲ့ပဲ ပြင်လောကကနေ သင်ယူရင်းကပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ အမေဆီကနေ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတာတွေကို ကြည့်ရင်းမြင်ရင်း သင်ရတယ်။ ကျွန်မတို့ အိမ်နားမှာ ရေထွက်ပေါက်တစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်မအစ်မတွေဖြစ်တဲ့ ဂျမီလာနဲ့မိနာတို့က အဲဒီမှာသွားပြီးတော့ အဝါရောင်သံပုံးလေးတွေနဲ့ ရေသွားသွားခပ်ကြတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျွန်မမှာ သူတို့နဲ့အတူတူ ရေသွားခပ်နိုင်တဲ့အရွယ် မြန်မြန်ရောက်ပါ စေတော့လို့ စိတ်ထဲမှာ ရွှံ့စိတ်ကနေအောင် ဆုတောင်းနေရတယ်။ ယီမင် ရဲ့ရာသီဥတုက သိပ်ကိုခြောက်သွေ့လွန်းတာမို့ လူတိုင်းက ရေဓာတ် ခန်းခြောက်မသွားရအောင် တစ်နေ့ကို ရေလီတာပေါင်းများစွာ သောက် ပေးရတယ်။ ကျွန်မလမ်းလျှောက်တတ်တဲ့အရွယ်ကတည်းက မြစ်ဆိုတာ ဟာ ကျွန်မသွားလေ့သွားထ အရှိဆုံးနေရာဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့ မြစ်နဲ့က ကိုက်နည်းနည်းပဲ ဝေးတယ်။ မြစ်က ကျွန်မတို့အတွက် သိပ်အသုံးဝင်တာပဲ။ အမေက ကျွန်မတို့အဝတ်တွေကို အဲဒီမှာ သွား လျှော်တတ်တယ်။ စားပြီးသောက်ပြီးရင်လည်း အိုးခွက်တွေ သွားဆေး တတ်တယ်။ မနက်ပိုင်းယောက်ျားတွေက လယ်တွေဘက်သွားပြီဆိုရင် မိန်းမတွေက မြစ်ဘေးက အရိပ်ကောင်းတဲ့ သစ်ပင်အောက်ကို သွားပြီး

တော့ ဆေးကြော လျှော်ဖွပ်တာတွေ လုပ်ကြရတယ်။ မုန်တိုင်းရှိတဲ့နေ့ ဆိုရင်တော့ အိမ်မှာပဲနေပြီး၊ မိုးကြိုးတွေ၊ မိုးပေါက်တွေ အန္တရာယ်က ရှောင်ကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် တိမ်တွေကြားထဲကနေ နေပွင့်လာပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မတို့ကလေးတွေက မြစ်ဘက်ကို အပြေးအလွှား ပြန်သွား ကြတာပဲ။ အဲဒီအခါမျိုးဆိုရင် ရေတွေက ကျွန်မလည်ပင်းနားအထိ တက်လာနေပြီ။ ရေတက်လာလို့ မြစ်ရေမလျှံရအောင် ကျွန်မအစ်ကိုတွေ က မြစ်ဘေးမှာ ရေနုတ်မြောင်းလေး ဖောက်ထားတယ်။

ယောက်ျားလေးတွေက ကျောင်းကနေ အိမ်ပြန်လာတဲ့လမ်းမှာ ထင်းကောက်ခွဲကြရသေးတယ်။ ကျွန်မတို့မှာ တန်ဒေါလို့ခေါ်တဲ့ စလင်ဒါပုံ ရွံမီးဖိုကြီးတွေရှိတယ်။ အဲဒီမှာတင် ယီမင်ရဲ့ နံပြားတစ်မျိုး ဖြစ်တဲ့ ခိုဘဇ်ကို ဖုတ်ကြတယ်။ ကျွန်မအစ်မတွေက အဲဒီကြွပ်ကြွပ် ရွရွနံပြားကို ဖုတ်တဲ့နေရာမှာ တကယ့်ကျွမ်းကျင်သူတွေပဲ။ ကျွန်မတို့က တစ်ခါတစ်ခါကြရင် နံပြားကို ပျားရည်နဲ့တို့စားကြတယ်။ လူကြီးတွေက ပျားရည်ကို ယီမင်ရဲ့ ရွှေတုံးရွှေခဲတွေလို့တောင် တင်စားကြတယ်။ ကျွန်မတို့ဒေသထွက်တဲ့ ပျားရည်က တကယ့်ပထမတန်းစားပဲ။ အဖေ့ဆီမှာ ပျားအုံတချို့ရှိတယ်။ သူက ဒီပျားအုံတွေကို ဂရုတစိုက်နဲ့ကို စောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ အမေကတော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ပျားရည်စား ရင် ကျန်းမာမယ်။ အဟာရရှိမယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောပြဘူး။

ညစာကိုတော့ ဆိုဖ်ဖာကို ကြမ်းပြင်မှာခင်းပြီးတော့ပဲ ရိုးရာ မပျက်စားကြတယ်။ ဆိုဖ်ဖာဆိုတာက အာရပ်မူစလင်တွေအနေနဲ့ ထမင်းစားတဲ့အခါမှာ စားပွဲအစားသုံးတဲ့ အဝတ်ကြီးပေါ့။ အမေက အငွေ့တချောင်းချောင်းထနေတဲ့ အမဲသား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆိတ်သားကို အမွှေးအကြိုင်တွေနဲ့နယ်ပြီး ခပ်စပ်စပ်ချက်ထားတဲ့ ဆော့ယာတာဟင်းကို

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

ကြမ်းပြင်ပေါ်ချလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်မတို့က ထမင်းနဲ့အသားကို အလုံး
လေးတွေဖြစ်အောင် လက်နဲ့ဆုပ်လုံးရင်း လည်ချောင်းထဲထည့်လိုက်တော့
တာပဲ။ လူကြီးတွေလုပ်တာကို အတုခိုးပြီးလိုက်လုပ်ရင်းကနေ ကျွန်မတို့
လည်းပဲ ဟင်းအိုးထဲကနေ တိုက်ရိုက်စားတတ်သွားတယ်။ ကျွန်မတို့
ယီမင်က ရွာလေးတွေမှာ ထမင်းစားရင် အဲဒီလိုမျိုးပဲ၊ ဘာထမင်းပန်း
ကန်၊ ဇွန်းခရင်းတွေမှ မလိုဘူး။

စနေနေ့တွေဆိုရင် အမေက တောင်ကြားရဲ့အလယ် မှာရှိတဲ့
ဈေးကို ကျွန်မတို့ကိုပါခေါ်ပြီး သွားတတ်တယ်။ အမေနဲ့ဈေးလိုက်
ရတာက ကျွန်မတို့အဖို့ တကယ့်မဟာအပျော်ခရီးစဉ်ကြီး ထွက်ခွင့်ရတဲ့
အတိုင်းပဲ။ မြည်းတွေပေါ်မှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေတင်ပြီး သွားကြတယ်။
နေအရမ်းပူလာရင်တော့ အမေက သူ့ရဲ့ခေါင်းမြီးခြုံပေါ်မှာ ကောက်ရိုး
ဦးထုတ်ကို ဆောင်းထားတတ်တယ်။ အမေက နေကြာပန်းကြီးနဲ့ကို
တူနေလို့။

ဒီလိုပဲ နေရောင်အောက်မှာတင် ကျွန်မတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နေခဲ့ကြရတယ်။ ဘဝက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ။ လျှပ်စစ်မီးမရှိဘူး။ ရေမလာ
ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းမှုရှိတယ်။ ခြံစည်းရိုးနံရံတွေကို အုတ်တွေနဲ့
ခပ်နိမ့်နိမ့်ပဲ ကာထားကြတယ်။ အိမ်သာကိုတော့ အဲဒီနားမှာပဲ တွင်း
တစ်တွင်းတူးပြီး ဒီအတိုင်း တောထိုင်လိုက်ကြတာပဲ။ ဧည့်ခန်းနေရာမှာ
တော့ အလောတော် အလှဆင်ထားတဲ့ ကူရှင်တွေ ခင်းထားတယ်။
ညအိပ်တော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကူရှင်တွေသိမ်းပြီး ဖျာခင်းအိပ်ကြတာပဲ။
အခန်းတစ်ခန်းကနေတစ်ခန်းကို သွားမယ်ဆိုရင် အိမ်အလယ်က
ကွက်လပ်ကိုဖြတ်သွားရတယ်။ နွေရာသီဆိုရင်တော့ အဲဒီကွက်လပ်က
ကျွန်မတို့အိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းပေါ့။ အမေကလည်း အဲဒီမှာ အိမ်အပြင်

မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုပ်ပြီးတော့ ဆော့တ်တာဟင်းချက်တတ်တယ်။ အငွေ့တချောင်းချောင်းထနေတဲ့ ဟင်းအိုးကိုမွှေရင်း၊ မီးထိုးရင်း ကလေးအငယ်ဆုံးလေးကို နို့တိုက်နေရတယ်။ အပြင်ဘက်ကွင်းပြင်မှာ လေကောင်းလေသန့်ရှူရင်း ကျွန်မအစ်ကိုတွေက ကကြီးခခွေးတွေ ရွတ်ကြအံ့ကြပေါ့။ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေကတော့ ကောက်ရိုးဖျာ တွေပေါ်မှာ တစ်မှေးအိပ်ကြတယ်ပေါ့လေ။

ကျွန်မတို့အဖေက အိမ်မှာမရှိတာများတယ်။ မနက် စောစော အိပ်ယာနိုးတာနဲ့ သူ့တိရစ္ဆာန်တွေကို စားကျက်မှာ သွားကျောင်းရတာပဲ။ အဖေမှာ သိုးအကောင်ရှစ်ဆယ်ရှိတယ်။ နွားလေးကောင်ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်အတွက်တော့ ထောပတ်တို့၊ ဒိန်ချဉ်တို့၊ ဒိန်ခဲအဖြူပျော့တို့ လုပ်ဖို့အတွက် နို့လုံလုံလောက်လောက်ရတယ်ပေါ့လေ။ အဖေက အိမ်နီးချင်းတွေဆီသွားလည်ရင် သူ့ဇာနားဝတ်ရုံရှည်ပေါ်မှာ ဂျာကင် အညိုရောင်ကို ထပ်ဝတ်ပြီး အထိမ်းအမှတ်ဓားမြောင်ကို ခါးကြားထိုး သွားတတ်တယ်။ အဲဒီဓားမြောင်ကို ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဂျန်ဘီယာလို့ ခေါ်တာပဲ။ ကျွန်မတို့ယီမင်က ယောက်ျားတိုင်းက အနုစိတ်လက်ရာ မြောက် ဓားမြောင်တွေကို မြနေအောင်သွေးပြီး ကိုင်တတ်ကြတယ်။ ယီမင်လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ဒီဓားမြောင်တွေက အာဏာပိုင်ခွင့်၊ ယောက်ျား ပီသမှုနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေရဲ့ ကိုယ်စားပြုမှုအဖြစ် သတ်မှတ်ကြတယ်။ ဒီဓားမြောင်ကိုင်ထားချိန်မှာ အဖေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုလည်း ပိုရှိလာပြီး ဟန်ကျပန်ကျပိုဖြစ်လာသလို ထင်ရတယ်။ ကျွန်မအဖေအတွက် ကျွန်မအရမ်းဂုဏ်ယူတယ်။ ဒီဓားမြောင်တွေက အလှ သက်သက်မဟုတ်ဘူး။ လူတိုင်းက ယောက်ျားအပီသဆုံးဖြစ်စေ မယုံ ဂျန်ဘီယာတွေကို လိုချင်ကြတယ်။ ဈေးနှုန်းကလည်း လက်ကိုင်ကို

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

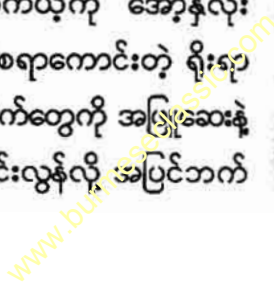
ပလတ်စတစ်နဲ့ လုပ်ထားတာလား၊ ဆင်စွယ်နဲ့ လား၊ ကြံ့ချိုအစစ်နဲ့လား ဆိုတာပေါ်မူတည်ပြီး အမျိုးမျိုးကွဲသွားတယ်။ ကျွန်မတို့လူမျိုးစုရဲ့ ဥပဒေအရ ဒီဓားမြောင်တွေကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်တာအပါအဝင်၊ အငြင်းပွားမှုတွေ ဖြစ်လာရင် ဖြေရှင်းပေးတဲ့ ခုံသမာဓိတွေကို တိုက်ခိုက်တာတွေအထိ ပြုလုပ်တာမျိုးကို တားမြစ်ထားတယ်။ တစ်ဘက်မှာလည်းပဲ ဂျန်ဘီယာတွေကို အငြင်းအခုံတွေကို ဖြေရှင်းရာမှာ အသုံးပြုကြပြန်တယ်။ ဒီတော့ကာ ဘာပဲပြောပြော ဒီဓားမြောင်တွေက လူမျိုးစုဥပဒေလို ဖြစ်နေတာပဲ။ ကျွန်မအဖေအဖို့တော့ သူ့ဓားမြောင်ကို အသုံးချဖို့လိုအပ်လာမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သုံးရတဲ့ တစ်နေ့ကိုတော့ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီနေ့တကယ့်ကို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတဲ့နေ့ပဲ။ ကျွန်မတို့မိသားစုတစ်စုလုံး၊ အိမ်ကနေ ခြေကျွတ်လက်သပ်ကို ဆင်းပြေးပြီး ၂၄နာရီအတွင်း ရွာကနေ အတင်းထွက်ပြေးလာရတဲ့ အထိပဲ။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပွားတဲ့နေ့က ကျွန်မအသက် ၂နှစ်လား၊ ၃နှစ်လားပဲ ရှိဦးမယ်။ ဖြစ်ပွားတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ကိစ္စတော့မဟုတ်တာ သေချာတယ်။ အမေက ဆန်နာမြို့တော်ကို ရောက်နေတယ်။ နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံသွားတက်တာ။ ပြဿနာရဲ့ အကြောင်းအရင်းက အမေအိမ်မှာမရှိတာနဲ့ ဆက်နွယ်နေတယ် ထင်တာပဲ။ အသေးစိတ်ကို ကျွန်မ မသိဘူး။ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်လာပြီး အဖေနဲ့ ခါဟာဒ်ဂျီက ကျန်တဲ့ရွာသားတွေ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ အငြင်းပွားမှုတွေ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မအစ်မ မိုနာရဲ့နာမည်က မကြာခဏဆိုသလို သူတို့အချင်းချင်းပြောကြတဲ့အထဲမှာ ပါလာတတ်တယ်။ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ လူမျိုးစုရိုးရာအတိုင်း ဂျန်ဘီယာတွေနဲ့ ပိုက်ဆံ

တွေကို ဖြန်ဖြေသူတွေအရှေ့မှာ ချလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြန်ဖြေသူတွေရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကလည်း အဆင်ပြေပြေနဲ့ ဖြစ်မသွားဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဓားတွေကို ဆွဲထုတ်ကြတယ်။ တခြားရွာသားတွေက ကျွန်မတို့မိသားစုကို ခါဟာဒ်ဂျီရွာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ သူတို့ရဲ့ နာမည်သတင်းကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ခဲ့တယ်လို့ စွပ်စွဲကြတယ်။ အဖေက သူ့ကိုယ်သူကာကွယ်ခဲ့ရတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့အရင်သူမိတ်ဆွေတွေလို့ ထင်ထားတဲ့သူတွေက သူ့ကို နောက်ကျောဓားနဲ့ထိုးတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ မိုနာက ကျွန်မတို့အိမ်ရဲ့ ဒုတိယမြောက်သမီးမိန်းကလေးပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ၁၃နှစ်သမီးလောက်ရှိနေပြီ။ ဒီအဖြစ်အပျက်မှာ မိုနာက လက်ထပ်ရတော့မယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ အတိအကျက ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို နားလည်ဖို့ကျွန်မက ငယ်လွန်းအားကြီးနေသေးတယ်။ တစ်နေ့တော့ နားလည်လာနိုင်ပေမယ့် အဲဒီအချိန်က ကျွန်မသိထားတာဆိုလို့ ကျွန်မတို့တတွေရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို ထားခဲ့ပြီး ရွာက ထွက်ပြေးရတော့မယ်ဆိုတာပဲ။ နွားတွေ၊ သိုးတွေ၊ ကြက်တွေ၊ ပျားတွေ အပြင်ကို ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ နတ်ဘုံနတ်နန်းငယ်လေးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဒီရွာလေးကိုပါ အပြီးအပိုင်ခွဲခွာရတော့မယ်။ ဆန်နာကို ကျွန်မတို့ရောက်လာတာ တကယ့်ကို တုန်လှုပ်စရာပဲ။ မြို့တော်မှာက ဖုန်တွေနဲ့ ဝေဝါးနေပြီး၊ အသံဆူဆူတွေက နားကျက်မိဖို့ အရမ်းကို ခက်ခဲခဲ့တယ်။

ဝါဒီလာတောင်ကြားက စိမ်းလန်းမှုတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင်၊ မြို့ပြရဲ့ပြန်ကျနေတဲ့ လွင်တီးခေါင်တွေက တကယ့်ကို အော့နှလုံးနာစရာပဲ။ ရှေးကျတဲ့ မြို့တွင်းပိုင်းမှာတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ရိုးရာ ရွံ့အိမ်တွေရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်တွေမှာက ပြတင်းပေါက်တွေကို အဖြူဆေးနဲ့ ဇာကွက်ပုံတွေ ဖော်ထားတတ်တယ်။ အဲဒီမြို့တွင်းလွန်လို့ အပြင်ဘက်

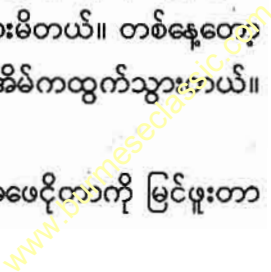

ကိုရောက်လာရင် ကွန်ကရစ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ မြို့ပြအဆောက်အဦးတွေက စိတ်နောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကျိုတိကျိုကျဲရောထွေးလာ တယ်။ လမ်းမတွေမှာ ဒီဇယ်အင်ဂျင်ကထွက်တဲ့ မီးခိုးတိုင်တွေ နေရာ တိုင်းမှာရှိနေတယ်။ အဒီအငွေတွေ ရှူမိတိုင်းလည် ချောင်းတွေနာလာ တယ်။ ကလေးတွေ ပြေးလွှားကစားဖို့ ကွင်းပြင်ဆိုတာ မရှိသလောက် ပါပဲ။ ပန်းခြံတွေရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီမှာက ဝင်ကြေးပေးရတယ်လေ။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူတွေပဲ သွားနိုင်တာပေါ့။

ကျွန်မတို့က အယ်လ်ကာရပ်ကွက်ရဲ့ အမှိုက်တွေ ပြည့်နေတဲ့ လမ်းကြားတစ်ခုက အဆောက်အဦရဲ့ မြေညီထပ်လေးမှာ ငှားနေကြ တယ်။ အဖေက အရမ်းကို စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်။ စကားမပြောတော့ သလောက်ပဲ။ အစားလည်းမစားနိုင်တော့ဘူး။ သူက ရိုးရိုးစာမတတ်တဲ့ လယ်သမားပဲဟာ။ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေလည်း မရှိဘူး။ သူ့အနေနဲ့ ဒီလို မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိသားစုကို လောက်ငှအောင် ကျွေးနိုင်မှာလဲ။ မြို့ပြမှာက အလုပ်လက်မဲ့တွေက ပုံနေတယ်။ တခြားရွာ တွေက လူတွေကလည်း မြို့ကိုတက်လာပြီး အလုပ်ရှာကြရင်း ဆင်းရဲ တွင်းက နက်သထက်နက်နေကြတယ်။ တချို့မိသားစုတွေဆိုရင် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေက လူစည်ကားတဲ့ ကွင်းပြင်တွေကိုသွားပြီး ပိုက်ဆံ တောင်းစားကြရတယ်။ ကံကောင်းတာက အဖေက အလုပ်တစ်ခုရလာ တယ်။ ရပ်ကွက်စည်ပင်သာယာရေးမှာ တံမြက်စည်းလှည်းသမားပေါ့။ လစာကတော့ အိမ်ငှားခတောင်အနိုင်နိုင်ရယ်။ အိမ်လခပေးဖို့ နောက်ကျ တာနဲ့ အိမ်ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ဆူပူကျိန်းမောင်းတော့တာပဲ။ အမေက အဲဒီအခါမျိုးဆို ငိုလို့မဆုံးတော့ဘူး။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကိုနှော့လို့ မရတော့အောင်ပဲ။

ဖာရတ်က ကျွန်မတို့အိမ်ရဲ့ လေးယောက်မြောက် ကလေးပေါ့။ သူ့အသက် ၁၂နှစ်ရောက်လာတော့ တခြားသူနဲ့ ရွယ်တူကလေးတွေလို လိုချင်တတ်တဲ့အရာမျိုးတွေအားလုံးကို ပူဆာတတ်လာတယ်။ သကြားလုံးတွေစားဖို့၊ ဘောင်းဘီအကောင်းစားတွေဝယ်ဖို့၊ ဖိနပ်အသစ်ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး နေ့တိုင်းကို ပိုက်ဆံတောင်းနေတော့တာပဲ။ သူလိုချင်တဲ့ ဖိနပ်ကလည်း ဟိုးကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်တွေမှာ ကြော်ငြာထားတဲ့ ဟာမျိုးလေ။ အသစ်ကျပ်ချွတ်သာ ဝယ်ရရင် အဖေ့လစာထက်တောင် များနေမလားပဲ။ သဘာဝတရားရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုနဲ့ ဆူညံတက်ကြွမှုတွေက ဖာရတ်အဖို့ ပိုက်ဆံကို ပိုပြီးပိုပြီးလိုချင်တပ်မက်လာတယ်။ သူလိုချင်တာမရရင် အိမ်ကထွက်သွားမယ်လို့ အဖေနဲ့အမေကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့အထိတောင်မှပဲ။ သူကဆိုးပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ အချစ်ဆုံးအစ်ကိုပဲ။ အနည်းဆုံးတော့ အစ်ကိုအကြီးဆုံး မိုဟာမက်လိုမျိုး ကျွန်မကို ရိုက်တာနှက်တာတွေ မလုပ်ဘူး။ မိုဟာမက်က အကြီးဆိုတော့ မိသားစုမှာ အဖေပြီးရင်က သူက ခေါင်းဆောင်လိုဖြစ်နေတာ။ ဖာရတ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မက သူ့ရဲ့ရည်မှန်းချက်ကြီးတာ၊ အင်တိုက်အားတိုက်လုပ်တတ်တာ၊ သူလိုချင်တာရှိပြီဆိုရင် ဘယ်သူတွေက သူ့ကိုဘယ်လိုတုန့်ပြန်မယ်ဆိုတာကို ဂရုမစိုက်ပဲ သူလုပ်ချင်တာကို ကြံ့ကြံ့ခံလုပ်တတ်တာ။ သူ့ရွေးချယ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်မိသားစုလုံးနဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်ရတယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ရွေးချယ်မှုကို မစွန့်လွှတ်တတ်တာတွေကြောင့် ကျွန်မက သူ့ကို လေးစားမိတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဖေနဲ့စကား များပြီး ဖာရတ်တစ်ယောက် အိမ်ကထွက်သွားတယ်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး။

ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖေငိုတာကို မြင်ဖူးတာ

ပဲ။ အဖေတော်တော်ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ နာရီပေါင်းများစွာ ခက်အရွက်တွေ(ဆေးခြောက်လို အရွက်တစ်မျိုး)ကိုဝါးရင်း သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ထိုင်စကားပြောနေတယ်။ အလုပ်လည်း ပြုတ်သွားတယ်။ အမေ့ရဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေက အဲဒီမှာစတာပဲ။ အိမ်ခန်းထဲမှာ ဖျာတွေခင်းပြီးတော့ ကျွန်မတို့ကလေးတွေကို သူ့ဘေးမှာ အမေက သိပ်တတ်တယ်။ ညဘက်တွေမှာ အမေ့ရွက်သံကို ကြားရလို့ လန့်လန့် နိုးရတာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းပဲ။ အမေဘယ်လောက် ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ သိနိုင်တယ်။

ဖာရတ်က အိမ်က ထွက်သွားတုန်းက ဘာသဲလွန်စမှ မထားခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးကျန်တာဆိုလို့ မိုဟာမက်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ဟိုးအတွင်းထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ သူ့ဓာတ်ပုံပဲ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ ဖာရတ်က ခေါင်းကိုမော့ပြီး သူ့ဆံပင်ညိုညိုတွေကို ခေါင်းပေါင်းအဖြူနဲ့ ပေါင်းထားတယ်။ ကြည့်လိုက်ရင်၊ လူကြီးပုံပေါက်နေတယ်ပေါ့။ သူက ကင်မရာဘက်ကို တလက်လက်တောက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ထိမထင်သလို ကြည့်နေတယ်။

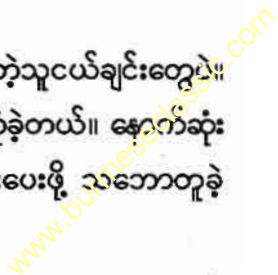
နောက် ၂နှစ်လောက်အကြာမှာ မမျှော်လင့်ပဲ ဖုန်း ပြောခွင့်ရတယ်။ သူ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးကြောင်း ပထမဦးဆုံး အချက်ပြမှုပေါ့။ “ဆော်ဒီအာရေးဗီးယား” လို့ ဖုန်းထဲမှာ ကြားရတယ်။ “အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ သိုးကျောင်းနေတယ်။ သားဒီမှာ သိုးတွေကျောင်းနေတယ်။ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့” တဲ့။ သူ့အသံကပြောင်းနေတယ်။ ပိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှု ရှိလာနေသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အသံမှန်း ကျွန်မချက်ချင်း မှတ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖုန်းလိုင်းက တဂျစ်ဂျစ်မြည်လာပြီး လိုင်းပြတ်သွားတယ်။ ဖာရတ်တစ်ယောက် ဒီလောက်အဝေး

ကြီးကို ဘယ်လိုများရောက်သွားတာလဲ။ သူ့အခုဘယ်မြို့မှာ နေနေတာလဲ။ သူကတိမ်တွေကြားထဲဖြတ်ပြီး လေယာဉ်နဲ့ ခရီးသွားရအောင် ကံကောင်းခဲ့တာလား။ ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားဆိုတာ ဘယ်နားမှာလဲ။ အဲဒီမှာ ကမ်းခြေတွေရှိလား။ ကျွန်မမှာ မေးခွန်းတွေ အများကြီးပဲ။ အဖေနဲ့ အမေ၊ မိုဟာမက်တို့ ပြောနေကြတာ ကြားရတယ်။ ဖာရတ်က ကလေးသူငယ် လူကုန်ကူးမှုနဲ့ ပါသွားတာတဲ့။ ယီမင်မှာ အဲဒီလိုအဖြစ် မျိုးတွေအများကြီးပဲ။ ဒီလိုဆိုတော့ ဖာရတ်ကိုမွေးစားမယ့် မိဘတွေ ရှိနေပြီလား။ သူပျော်နေပြီလား၊ အခုဆိုရင် သူစားချင်တဲ့ သကြားလုံးတွေ၊ ဝတ်ချင်တဲ့ ဘောင်းဘီတွေကို သူစိတ်တိုင်းကျ စားနိုင်၊ ဝတ်နိုင်နေပြီလား။ ကျွန်မအတွက်တော့ သူ့ကိုအရမ်းလွမ်းရတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ဖာရတ်မရှိတော့လို့ ဝမ်းနည်းနေရတာကို ဖြေဖျောက်ဖို့အတွက် ကျွန်မမှာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တစ်ခု ရှိလာတယ်။ ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ ရေတွေ။ မြစ်ထဲကရေမဟုတ်ဘူး။ သမုဒ္ဒရာကြီး။ ကျွန်မက ပင်လယ် လိပ်ကြီးတစ်ကောင် အရမ်းဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါမှရေထဲငုတ်ပြီး လျှောက်သွားလို့ရမှာ။ ကျွန်မပင်လယ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ရောင်စုံခဲတံတွေနဲ့ ပုံဆွဲရင် ရေလှိုင်းတွေကို အပြာနဲ့အစိမ်းရောင်တွေ ခြယ်တတ်တယ်။

“ရေလှိုင်းတွေက အပြာရောင်တွေပဲ” လို့ ကျွန်မ သူငယ်ချင်း မဲလ်လက်က တစ်ရက်တော့ ကျွန်မပုခုံးပေါ်ကို ကျော်ပြီး အဝေးကို ငေးနေရင်း ပြောပြတယ်။

မဲလ်လက်နဲ့ ကျွန်မနဲ့က ခွဲမရအောင် ချစ်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ အယ်လ်ကာရပ်ကွက်က ကျောင်းမှာ ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ဆုံခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မမိဘတွေကို ကျွန်မကို ကျောင်းထားပေးဖို့ သဘောတူခဲ့

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

တယ်လေ။ ကျောင်းအားချိန်တွေရောက်ရင် ကျွန်မတို့ ဖန်ဂေါ်လီကစားကြတယ်။ ကျွန်မတို့အခန်းမှာ ကျောင်းသူအယောက် ၇၀ ရှိတယ်။ စာသင်ခန်းတွေဆိုတာ ပြည့်ကျပ်နေတာပဲ။ မဲလ်လက်က ကျွန်မအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပေါ့။ ကျောင်းနေတဲ့ ပထမနှစ်မှာ ကျွန်မစာကောင်းကောင်းလိုက်နိုင်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဒုတိယနှစ်ကို တက်ရတယ်။ မနက်ပိုင်းမှာဆိုရင် ကျောင်းမသွားခင် မဲလ်လက်က သူ့နဲ့အတူတူ ကျောင်းသွားဖို့ ကျွန်မကို ဝင်ခေါ်တတ်တယ်။

“အပြာရောင် ဟုတ်လား၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ” လို့ ကျွန်မက သူ့ကိုပြန်မေးမိတယ်။

“အားလပ်ရက်ခရီးထွက်တုန်းက ငါ့မိဘတွေက အယ်လ်ဟာဒေးဒါးကို လိုက်ပို့တယ်လေ။ ပင်လယ်နီနားက နေရာပေါ့”

“ရေရဲ့အရသာကရော”

“ငန်တယ်ဟဲ့”

“သဲကရော အပြာရောင်ပဲလား”

“ဟင့်အင်း၊ အဝါရောင်၊ ဒါပေမယ့် အရမ်းကို နူးညံ့တယ်။

နင်တကယ်ရောက်ဖူးမှပဲ...”

“ပင်လယ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ”

“လှေတွေ၊ ငါးတွေ၊ နောက်ရေကူးနေတဲ့လူတွေ”

မဲလ်လက်က အဲဒီမှာသူ့ရေကူးသင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ကျွန်မကိုပြန်ပြောပြတယ်။ ရေကန်သေးသေးလေးထဲတောင်မှ ကျွန်မခြေမချဖူးတဲ့သူဆိုတော့ သူပြောတာကြားရရုံနဲ့တင် ကျေနပ်စရာပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ကျွန်မနားလည်အောင် ကြိုးစားကြိုးစား ရေပေါ်မှာပဲ သူ့ဘာကြောင့်နေနိုင်တာလဲဆိုတာကို ကျွန်မဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေရတယ်။

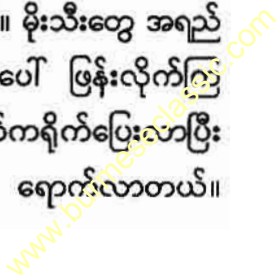
ကျွန်မအတွက် တော့ ဘယ်လိုမှမဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ အံ့ဩဖွယ်တစ်ခုလို့ပဲ။ ခါဟာဒ်ဂျီမှာတုန်းက မြစ်နားကို ကျွန်မတို့သွားရင် အမေက “သတိထား၊ ပြုတ်ကျလို့ ရေနစ်နေဦးမယ်” လို့ လှမ်းပြီး သတိပေးတာကိုပဲ အမှတ်ရနေတယ်။

မဲလ်လက်က သူ့အမေက သူ့အတွက် ရေကူးဝတ်စုံလှလှလေး ဝယ်ပေးတဲ့အကြောင်းတို့၊ သဲရဲတိုက်ကြီး ဆောက်တဲ့အကြောင်းတို့၊ အဲဒီသဲရဲတိုက်ကြီးက ရေလှိုင်းတွေနဲ့ထိပြီးပြီ ကျသွားတဲ့အကြောင်းတို့ကို ကျွန်မကို ပြောပြတယ်။ တစ်ရက်ကျတော့ သူကအယ်ဟာဒေးဒါးကနေ သူယူလာတဲ့ ခရုခွံအကြီးကြီးကို ကျောင်းယူလာပြီး ကျွန်မနားနားမှာ ကပ်ထားပေးတယ်။

“နားထောင်ကြည့်၊ နင်ပင်လယ်ရဲ့အသံကို ကြားရမယ်”

“လှိုင်းတွေ၊ ငါလှိုင်းတွေရဲ့အသံကို ကြားရတယ်” လို့ ကျွန်မထအော်မိတယ်။ “လုံးဝမယုံနိုင်စရာပဲ”

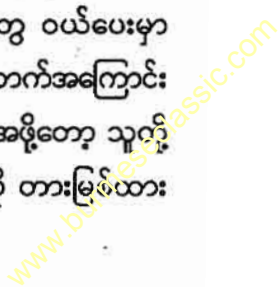
ကျွန်မအတွက်တော့ ရေပြင်ဆိုတာ မိုးတွေပဲရှိတယ်။ မိုးတောင်မှ ယီမင်မှာ ရှားတောင့်ရှားပါးရွာတာ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ နွေခေါင်ခေါင်ကြီး မိုးသီးတွေ ကြွေတတ်ပြန်တယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကလေးတွေကတော့ ဇလုံတွေ၊ ခွက်တွေရှာ ပြီး မိုးသီးအကြွေတွေကို လိုက်ကောက်ကြတယ်။ ပြီးတော့မှ ဘယ်သူကဘယ်လောက်များများ ကောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြိုင်ကြတယ်ပေါ့။ ကျောင်းမှာစာသင်ရလို့ ကျွန်မလည်း တစ်ကနေတစ်ရာအထိ ရေတတ်တယ်။ မိုးသီးတွေ အရည်ပျော်သွားရင် အေးစက်နေတဲ့ရေတွေကို မျက်နှာပေါ် ဖြန်းလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်မတို့တတွေ ခါဟာဒ်ဂျီကနေ ကသုတ်ကရိုက်ပြေးလာပြီး နှစ်လလောက်အကြာမှာ မိုနာလည်း ဆန်နာကို ရောက်လာတယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့။ ဒါပေမယ့် မိုးသီးတွေ ထူးထူး
ခြားခြား ကြွေကြတဲ့အချိန်မှာတော့ သူလည်း ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ပျော်ပျော်
ပါးပါးလာကစားတယ်။

မိနာရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူနဲ့အတူတူ သူ့ ယောက်ျားပါ
ပါလာတယ်။ သူ့ယောက်ျားက သူ့ဘဝကို ရုတ်ချည်းဆိုသလိုပဲ
တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်ချယ်ထားတယ်။ နောက်ပိုင်းနှစ်တွေ ကြာလာ
တော့လည်း မိနာရဲ့သဘာဝအပြုံးတို့၊ ရယ်မောသံတို့၊ အမေ့ကို စိတ်တို
အောင်စတတ်တဲ့ ဟာသညာတို့က ပြန်ရောက်လာတာပဲ။ မိနာမှာ
အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိနီယာနဲ့နာစ်ဆာ
တို့။ မိနာကတော့ သူ့ကလေးတွေနဲ့ ပျော်နေတာပဲ။ မိနာယောက်ျားနဲ့
ကျွန်မတို့မိသားစုက ပိုနီးစပ်လာတယ်။ ဒီနီးစပ်မှုကို ထပ်အားဖြည့်ဖို့
ကျွန်မတို့အစ်ကိုကြီး မိဟာမက်ကို သူ့ယောက်ဖရဲ့ညီမတွေထဲက တစ်
ယောက်နဲ့လက်ထပ်ပေးဖို့တောင် စီစဉ်လာကြတယ်။ ဆင်းဂဟာရိုးရာရဲ့
သားပေးသမီးယူ ထုံးစံပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် ကံကောင်းခြင်းက ကြာကြာရှိမနေဘူး။ တစ်နေ့
တော့ မိနာယောက်ျားက ပျောက်သွားတယ်။ သူ့လိုပဲ ကျွန်မတို့အစ်မ
အကြီးဆုံးကြီး ဂျမီလာလည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားတယ်။
သူတို့နှစ်ယောက်လည်းပဲ ဖာရတ်လိုပဲ၊ ဆော်ဒီအာရေးဗီးယားမှာ
အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ထွက်သွားကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ပြန်လာပြီး
ကျွန်မတို့ဖို့ ဓာတ်ခဲနဲ့ ကစားစရာတွေ၊ ကာလာတီဗီတွေ ဝယ်ပေးမှာ
လား။ ကျွန်မတို့ မိဘတွေရဲ့ အခန်းမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း
တီးတိုးပြောကြတာတွေရှိတယ်။ ကျွန်မလို ကလေးတွေအဖို့တော့ သူတို့
အကြောင်း အမေးအမြန်းမထူဖို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကို တားမြစ်ထား

တယ်။ ဒီကိစ္စကို ထူးထူးဆန်းဆန်းကိစ္စအဖြစ်ပဲ ကျွန်မမှတ်မိနေတယ်။
 နောက်တော့မှသာ ဘာဆိုတာ သိလာရတယ်။ မိုနာက စိတ် ကစဉ့်
 ကလျား ဖြစ်လာတယ်။ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းပြန် ဖြစ်သွားပြန်တယ်။ အချိန်
 တိုင်းညှိုးငယ်နေရင်း၊ အမြဲတမ်းအားငယ်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်
 တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ရုတ်တရက်ထရယ်လိုက်ရင်း သူ့သဘာဝ
 အလှက ထင်ရှားလာပြန်တယ်။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ မျက်လုံးညိုညိုတွေ
 က တလက်လက်တောက်လာရင်း အရမ်းလှလာတယ်။ မိုနာက
 တကယ်တမ်းမှာ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့သူပဲ။

မိုနာအဖို့ နေ့တစ်နေ့ဟာ ပျော်စရာကောင်းရင်ကောင်းမယ်။
 မကောင်းရင်လည်း မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူက
 ကျွန်မအပေါ်တော့ အမြဲတမ်းကောင်းတယ်။ အမြဲတမ်းအကာအကွယ်
 ပေးတယ်။ မိခင်စိတ်အပြည့်နဲ့ ကာကွယ်ပေးသလိုပဲ။ ဟေးလီးလမ်း
 မကြီးမှာ တကယ်မဝယ်နိုင်ပေမယ့် ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်ကြည့်ကြတဲ့
 အပျော်ခရီးမျိုးကို ကျွန်မတို့ အတူတူသွားဖြစ်ကြတယ်။ ဒီလမ်းမကြီးက
 အဝတ်အစားတွေ ရောင်းတဲ့နေရာမှာ တကယ့်နာမည်ကြီးပဲ။ ဆိုင်မှာ
 ပြထားတာတွေကို ငေးကြည့်ရင်း၊ ဆီးကွင့်ထိုးထားတဲ့ ညနေခင်းဝတ်စုံ
 တွေ၊ အနီရောင်စကပ်တွေ၊ အပြာရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ အဝါရောင်၊
 အစိမ်းရောင်စသဖြင့် အရောင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ပိုးဘလောက်စ်အင်္ကျီတွေ
 အားလုံးက သဘောကျစရာတွေချည်းပဲ။ ကျွန်မကိုကျွန်မ မင်းသမီးလေး
 လို့ မြင်ယောင်လာတယ်။ သူတို့ဆီမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဝတ်စုံတွေ
 တောင်ရှိတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသမီးလေးတွေလို၊ ပုံပြင်ထဲက
 မင်းသမီးလေးတွေရဲ့ ဝတ်စုံလို ဝတ်စုံတွေပေါ့။ အရမ်းလှတယ်။
 အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မက်ချင်စရာပဲ။

ကျွန်မနာမည်နူဂျွဒ်ပါ

၂၀၀၈ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလရဲ့ တစ်ညနေမှာတော့ ကျွန်မအိမ်ပြန်
ရောက်လာချိန်မှာ အဖေက ကျွန်မအတွက် သတင်းကောင်းတစ်ခု
ရှိတယ်လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“နူဂျွဒ်၊ နင်လက်ထပ်ရတော့မယ်”

〇〇〇

အခန်း (၃)

တရားသူကြီး

တရားသူကြီး အာဘာဒိုတစ်ယောက် သူ့ရဲ့အံ့အားသင့်မှုကို ဘယ်လိုမှ မဖုံးကွယ်နိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ “ ကွာရှင်းချင်လို့၊ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ဒါပေမယ့်...ဆိုတော့ သမီးက အိမ်ထောင်နဲ့လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

သူ့ပုံက တကယ့်ကို မြင်သာထင်သာရှိတယ်။ သူက အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီကို သူ့ရဲ့သံလွင်ရောင် အသားအရည်နဲ့လိုက်အောင် ဝတ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဆီက အဖြေကိုကြားတော့ သူ့မျက်နှာက မှောင်မှိုင်းသွားတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာကို ယုံနိုင်ဖို့ခက်ခဲနေသလိုပဲ။

“ ဒီအသက် ဒီအရွယ်နဲ့...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ”

သူ့မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေမနေတော့ပဲ။ ကျွန်မဖြစ်ချင်တာကိုပဲ

ကျွန်မနာမည်နုကျွန်ပါ

ပြတ်ပြတ်သားသားပြန်ပြောမိတယ်။ “ကျွန်မ ကွာရှင်းချင်လို့ပါ”

သူနဲ့စကားပြောနေတုန်းမှာ ကျွန်မငိုမနေဘူး။ တစ်ချက်ကလေးတောင်မှပဲ။ ကျွန်မအရမ်းခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘာလို့ချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒီငရဲခန်းကြီးကို အဆုံးသတ်လိုက်ချင်ပြီ။ အသံတိတ်ခံစားနေရတာတွေ ကျွန်မဘဝမှာ များလွန်းလှပြီ။

“ဒါပေမယ့်...သမီးက ငယ်လွန်းတဲ့အပြင် လူ ကောင်လည်း ညွက်တယ်” လို့ သူက တီးတိုးရေရွတ်နေတယ်။

ကျွန်မက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ တင် တအံ့တသြန့် သူကသူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေကို စပြီး ကုတ်နေပြန်တယ်။ တကယ်လို့ သူကကျွန်မကို ကယ်တင်ဖို့ သဘောတူခဲ့မယ်ဆိုရင်...။ သူက ဘာပဲပြောပြော တရားသူကြီးပဲ။ သူ့မှာ ဒါမျိုးလုပ်နိုင်ဖို့ အာဏာကြီးကြီးမားမားရှိမှာပဲ။

“ကဲပါလေ...ဘာလို့သမီးက ကွာရှင်းချင်ရတာလဲ” လို့ သူက အသံခပ်မှန်မှန်နဲ့ပဲ ပြောလာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ၊ အံ့အားသင့်နေတယ်ဆိုတာကို ဖုံးကွယ်ဖို့ကြိုးစားနေသလိုပဲ။

သူ့မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်း “သမီး ယောက်ျားက သမီးကိုရိုက်လို့ပါ”

ကျွန်မက သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သလိုပဲ။ သူ လှုပ်ရှားမှုအားလုံး အေးခဲသွားပြန်တယ်။ နောက်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ တကယ့်ကို ခက်ခဲလေးနက်တဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်နေရပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်မမှာ သူ့ကိုလိမ်ပြောစရာ ဘာအကြောင်းတစ်ခုမှ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာကို သဘောပေါက်သွားတယ်။ နောက်တော့ အရေးအကြီးဆုံး

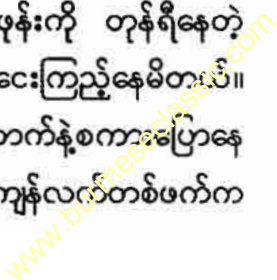
မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလာတယ်။ “သမီးက အခုအပျိုလား”

ကျွန်မတံတွေးကို ခက်ခက်ခဲခဲမြို့ချလိုက်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ပြောရမှာရှက်ရွံ့နေရဆဲပါပဲ။ တကယ့်ကို စက်ဆုပ် ရွံ့ရှာစရာကောင်းလွန်းတယ်။ ကျွန်မတို့နိုင်ငံမှာ အမျိုးသမီးတွေက သူတို့မသိမကျွမ်းတဲ့ အမျိုးသားတွေနဲ့ ခပ်ခွာခွာပဲနေရတယ်။ ကျွန်မအဖို့ ဒီတရားသူကြီးမင်းနဲ့ တွေ့ရတာ ဒါ ပထမဦးဆုံးပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း မွေးရာပါဗီအေသိန်တင် သိနေတာက တကယ်လို့သာ အောင်မြင်အောင် ကျော်လွှားချင်တယ် ဆိုရင် မျက်စိမှိတ် စွန့်စားရတော့မယ်ဆိုတာပါပဲ။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မပန်းဦးစွန့်ခဲ့ရပြီးပါပြီ”

သူတုန်လှုပ်သွားတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ထဲမှာ တကယ်တမ်း တွန့်ဆုတ်ကြောက်ရွံ့ရတဲ့သူက သူဖြစ် သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်က ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကို ကျွန်မမြင်နေ ရတယ်။ သူ့စိတ်ခံစားချက်တွေကို ဘယ်လောက်ပဲ ဖုံးကွယ်ထားသည် ဆိုဦးတော့ ကျွန်မအဲဒါကို မြင်နေရတယ်။ နောက်တော့ သူက အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူလိုက်ရင်း “ဦး သမီးကို ကူညီမယ်” လို့ ပြောလာ တယ်။

ကျွန်မလည်း တော်တော်အံ့ဩသွားတယ်။ ရုတ်တရက်အကျပ် အတည်းကနေ လွတ်မြောက်သွားသလိုပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မစိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်လို့ရတဲ့သူတစ်ဦးကို ရှာတွေ့နိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားသလိုပဲ။ သူ့ဖုန်းကို တုန်ရီနေတဲ့ လက်တွေ့နဲ့ကိုင်ပြီး စကားပြောနေတာကို ကျွန်မငေးကြည့်နေမိတယ်။ သူက သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေထဲက တစ်ယောက်နဲ့စကားပြောနေ တယ်။ ဖုန်းကိုလက် တစ်ဖက်က ကိုင်ထားရင်း ကျွန်မလက်တစ်ဖက်က

လေထဲတွေ့ရမ်းနေတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကျွန်မကိုကူညီနိုင်ရေးအတွက် လုံးလုံးသံနှိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပြီးသွားတဲ့ သူလိုပဲ။ သူသည် သာလျှင် ဒီပြဿနာကို တစ်ခါတည်းနဲ့အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လိုမျိုးပဲ။ တကယ်လို့များ ကံတရားကဖေးမမယ်ဆိုရင် သူက ကျွန်မကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ကူညီပေးနိုင်လိုက်ရင်း၊ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်မိဘတွေအိမ်ကို ကိုယ်မြန်မြန်ပြန်သွားနိုင်မယ်။ ကျွန်မမောင်လေး၊ ညီမလေးတွေနဲ့လည်း ပြန်ပြီးတော့ အရင်လို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဆော့ကစားနိုင်မယ်။ နောက်သုံးလေးနာရီကြာရင်၊ ကျွန်မကွာရှင်းခွင့်ရတော့မယ်။ ကွာရှင်းခွင့်လေ၊ ပြန်ပြီးလွတ်လပ်လာတော့မယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေရမယ့်နေ့တွေ မရှိတော့ဘူး။ ညရောက်လို့ သူနဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ နာကျင်ပင်ပန်းရမယ့်အဖြစ်တွေ မရှိတော့ဘူး။ အဖန်တလဲလဲ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှုရဲ့ ဒဏ်တွေကို ကြောက်ရွံ့ခံစားရမယ့်အဖြစ်တွေ မရှိတော့ဘူး။

မကြာခင်ကိုပဲ ကျွန်မအောင်မြင်မှုအတွက် ဝမ်းမြောက်ရတော့မယ်။

နောက်တော့ နောက်ထပ်တရားသူကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ရှိတဲ့ဆီ ရောက်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ အဲဒီတရားသူကြီးက ကျွန်မရဲ့စိတ်အားထက်သန်မှုတွေကို သေးငယ်မှေးမှိန်အောင် ချိုးဖဲ့ပစ်လိုက်တယ်။

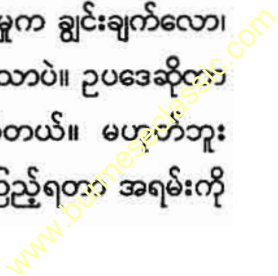
“သမီးရဲ့...ဒီကိစ္စက သမီးထင်ထားတာထက် အချိန်ပိုယူရလိမ့်မယ်။ အရမ်းကိုရှုပ်ထွေးသလောက် ဖြေရှင်းပေးဖို့လည်း ခက်တဲ့အမှုမျိုးပဲ။ ကံဆိုးတာက ဦးအနေနဲ့သမီးနိုင်ကိုနိုင်ရမယ်လို့ အာမခံနိုင်တာပဲ”

အခုမှ အသစ်ထပ်ရောက်လာတဲ့ ဦးဦးရဲ့နာမည်က မိုဟာမက် အယ်လ်ဂါဇီတဲ့။ အာဘာဒိုရဲ့အပြောအရတော့ သူက တရားသူကြီး ချုပ်ကြီးဆိုပဲ။ မိုဟာမက်အယ်လ်ဂါဇီကိုကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံပေါ်တယ်။ မျက်နှာက ဖြူဖတ်ဖြူလျော်နဲ့။ သူတရားသူကြီး လုပ်သက်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီလိုအမှုမျိုးကို တစ်ခါမှမကြုံခဲ့ဖူးဘူးတဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်က ယီမင်က ကလေးတွေက တရားဥပဒေအရ တရားဝင်သတ်မှတ်ထားတဲ့ အိမ်ထောင်ပြုနိုင်တဲ့ အငယ်ဆုံး အသက် ဖြစ်တဲ့ ၁၅နှစ်ထက်ပိုစောပြီး မကြာခဏဆိုသလိုပဲ အိမ်ထောင်ပြု တာတွေ လုပ်ကြတယ်လို့ ကျွန်မကိုပြောပြကြတယ်။ ဦးဦးအာဘာဒို ကတော့ ဒါကယီမင်ရဲ့ ရိုးရာပဲလို့ ဖြည့်ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့သိသလောက် ဒီလိုအရွယ်မတိုင်ခင် အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ မိန်းကလေး တွေထဲမှာ ဘယ်တစ်ယောက်ကမှ ကွာရှင်းတာမျိုးလုပ်ဖို့ မကြိုးစားကြ ဖူးဘူးတဲ့။ ဘယ်မိန်းကလေးကမှ တရားရုံးကို ရောက်မလာကြဘူး။ မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ကြရတယ်ပေါ့။ ကျွန်မရဲ့အနေအထားက တော့ ချွင်းချက်ဖြစ်သွားပြီ။ ပြီးတော့ ပိုလည်းရှုပ်ထွေးသွားပြီ။

“ဦးတို့ရှေ့နေရှာရမယ်” လို့ ဦးဦးအာဘာဒိုက ရှင်းပြတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုအလိုမကျဖြစ်နေသလိုပဲ။

ရှေ့နေ၊ ဟုတ်လား။ ဘာအတွက်လဲ။ တရားရုံးက ကွာရှင်း ခွင့်ကို ချက်ချင်းဆောင်ရွက်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီလို တရားရုံးတွေ ဖွင့်နေကြတာ ဘာအသုံးကျတော့မှာလဲ။ ကျွန်မ အမှုက ချွင်းချက်လော၊ ဘာသော နားမလည်ဘူး။ ဝိသာခါသော၊ မယ်ခါသောပဲ။ ဥပဒေဆိုတာ လူတွေကို အကာအကွယ်ပေး ရမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူး အဖြေထုတ်ပေးရမယ်။ ဒီတရားသူကြီးတွေက ကြည့်ရတာ အရမ်းကို

စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့ပုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အာမခံချက်တစ်ခုခု မရှိပဲနဲ့ ကျွန်မအိမ်ပြန်လို့ မရဘူးဆိုတာ သူတို့နားမလည်ကြဘူးလား။ အဲဒီလိုသာဆိုရင် ကျွန်မယောက်ျားက အိမ်ကိုလိုက်လာပြီး ကျွန်မကို နောက်တစ်ခါပြန်နှိပ်စက်ဦးမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလုံးဝအိမ်မ ပြန်ချင်ဘူး။

“ကျွန်မကွာရှင်းချင်တယ်”

ကျွန်မ အတည်အတန့်ကို ပြောနေတာဆိုတာကို သူတို့ကို သိအောင် ထင်ထင်ရှားရှားပြတဲ့အနေနဲ့ ထပ်ပြောမိတယ်။

ကျွန်မအသံက ကျယ်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ထခုန် မိမတတ်ပဲ။ အသံဒီလောက်ကျယ်တဲ့အထိ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ အော်ပြော မိတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီနံရံဖြူဖြူတွေကနေပဲ ပဲ့တင်သံပြန်လာ တာလားတောင် မသိနိုင်တော့ဘူး။

“ဦးတို့ အဖြေတစ်ခု ရှာပေးမယ်။ အဖြေတစ်ခုရအောင်ကို ရှာမယ်” လို့ ဦးဦးမိုဟာမက်အယ်လ်ဇာဂီက တီးတိုးရေရွတ်ရင်း သူ့တာဘန်ကို ပြန်ပြန်သန့်သန့်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆန့်နေတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့မှာက အမှုသည်ဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နာရီက နေ့လယ် ၂နာရီထိုးနေပြီ။ ရုံးပိတ်တော့ မယ်။ ဒီနေ့က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။ မူစလင်နိုင်ငံတွေမှာ ကြာသပတေး၊ သောကြာရုံးပိတ်တာမို့ နက်ဖြန်ဆို ရုံးပိတ်ပြီ။ တရားရုံးက စနေနေ့မှ ပြန်ဖွင့်နိုင်မယ်။ ကျွန်မအထင်တော့ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကို အိမ်ပြန် လွှတ်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို တွေးရင်းစိတ်ပူနေကြပုံပဲ။ ကျွန်မရဲ့အခက် အခဲကို သူနားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားပြီးနေပြီလေ။

“ဒီကလေးမလေးကို အိမ်ပြန်ခိုင်းဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

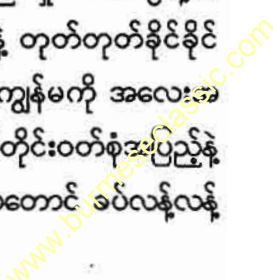

လမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းလွတ်လိုက်ပြန်ရင်လည်း ဘာဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး” လို့ ဦးဦး မိုဟာမက်အယ်လ်ဂါဇီကပဲ ဆက်ပြောတယ်။

ဦးဦးအာဘာဒိုက အကြံရလာတယ်။ ကျွန်မကို သူ့ အိမ်မှာ ခဏခေါ်ထားမယ်ပေါ့။ သူက ကျွန်မအကြောင်းကို ကြားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ မဆုံးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျားလက်ကနေ ကျွန်မကို အလွတ်ရုံးနိုင်စေဖို့ ဘာမဆိုသူကူညီမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။ သူ့အမျိုးသမီးနဲ့ ကလေးတွေက နယ်ကို ခဏပြန်နေကြတယ်။ အဲဒီတော့ အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း။ အစ္စလာမ်ရိုးရာအရ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ မာဟ်ရမ်မဟုတ်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းမနေရဘူး။ ဒီတော့ ဒီနည်းကလည်း အလုပ်မဖြစ်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်။

ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ

အဲဒီမှာတင် တတိယမြောက် တရားသူကြီးတစ်ယောက် ပေါ်လာတယ်။ အဘာဒယ်ဝါဟီဒ်တဲ့။ သူကနောက်ဆုံးမှာ ကူညီဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်။ သူ့မိသားစုကလည်း အခုအိမ်မှာ။ သူတို့အိမ်မှာ ကလည်း ကျွန်မအတွက် အခန်းရှိတယ်။ ခဏတော့ဖြစ်ဖြစ်။ ကျွန်မကံကောင်းသွားပြီ။ အဘာဒယ်ဝါဟီဒ်မှာလည်း နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဦးဦးအာဘာဒိုနဲ့ယှဉ်ရင် သူကပုတိုတိုနဲ့ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ရှိတယ်။ ဝါယာကိုင်မျက်မှန်ဝိုင်းလေးတွေကနေ ကျွန်မကို အလေးအနက်ကြည့်နေတဲ့ ဦးဦးဘာဒယ်ဝါဟီဒ်က အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအပြည့်နဲ့ ဟိတ်ဟန်သိပ်ကောင်းတာပဲ။ သူ့ကိုစကားပြောရမှာတောင် ခပ်လန့်လန့်

ကျွန်မနာမည်နုဂျီဒါပါ

ဖြစ်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အိမ်မပြန်ချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ ရှက်ရွံ့စိတ်ကို အတင်းတွန်းလှန်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထားရတယ်။ အဲဒါအပြင်ကို သူ့ကိုကြည့်ရတာ တကယ့်ကို အဖေကောင်းတစ်ယောက် လိုပဲ။ သားသမီးတွေကို ဂရုတစိုက်နဲ့ စောင့်ရှောက်တတ်သူပေါ့။ ကျွန်မအဖေလို လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။

သူ့ကားကြီးက သိပ်ဇိမ်ရှိုတာပဲ။ လုံးဝသန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေ တယ်။ ဇကာကွက်လေးတွေထဲကနေ လေအေးလေးတွေ တောင် ထွက်နေတယ်။ အဲဒီလေလေးတွေက ကျွန်မမျက်နှာကို ဖြတ်တိုက်သွား တိုင်း အေးနေပြီး အရမ်းနေလိုကောင်းတာပဲ။ ကားစီးလာနေတုန်း စကားတစ်ခွန်းတောင် မပြောဖြစ်ဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ရှက်နေတာလား၊ မအိမ်သာဖြစ်နေတာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလူကြီး တွေအားလုံးက ကျွန်မ အပေါ် ဂရုတစိုက်နဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးကြလို့ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်မ အဆင်ပြေပြေ ပြန်ဖြစ်လာတယ်။

ကားပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ တိတ်ဆိတ်နေကြရင်း ဦးဦး အဘဘဒယ်က “သမီးက သိပ်သတ္တိရှိတာပဲ” လို့ စကားစလာတယ်။ “အရမ်းတော်တယ်။ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ သမီးကို ကွာရှင်းချင်ရင် ကွာရှင်းခွင့်ရှိတယ်။ တခြားကလေးတွေလည်း သမီးလိုပဲ ဒီပြဿနာမျိုး ကြုံနေရတာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံဆိုးတာက သူတို့က သမီးလိုမျိုး ဒီအကြောင်းကို ထုတ်မပြောရဲဘူး ဖြစ်နေကြတယ်။ သမီးကို ကာကွယ် ပေးဖို့ ဦးဦးတို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပေးမယ်။ ဦးတို့သမီးကို သမီး ယောက်ျားလက်ထဲ ဘယ်တော့မှ ပြန်မထည့်ဘူး။ ဘယ်တော့ဆို ဘယ်တော့မှပဲ။ ဦးဦးကတိပေးတယ်”

ကျွန်မနှုတ်ခမ်းတွေက လဆန်းရက်လလေးလို ကွေးသွား

တယ်။ ကျွန်မမပြုံးဖြစ်တာ အတော်ကြီးကို ကြာနေပြီ။

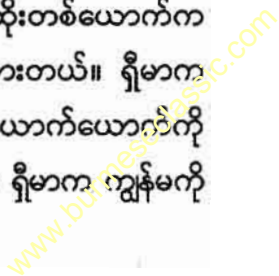
“သမီး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိချင်မှ ထားမိမယ်” လို့ ဦးဦးအဘဘဒယ်က ဆက်ပြောရင်း “ဒါပေမယ့် သမီးက ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ သူရဲကောင်းမလေးပဲ”

ကျွန်မ ရှက်သွားလို့ မျက်နှာတောင် နီသွားတယ်။

ကျွန်မတို့ ဦးဦးအဘဘဒယ်ရဲ့အိမ်ကိုရောက်တော့ ဦးဦးက သူ့အမျိုးသမီးနဲ့သူ့သမီးကို ကျွန်မနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ဦးဦး အမျိုးသမီးနာမည်က အန်တီဆားတဲ့။ သမီးလေးနာမည်က ရှီမာ။ ကျွန်မထက် ၃နှစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ၄နှစ် လောက်ငယ်မယ်။ ရှီမာ့အိပ်ခန်း ထဲမှာဆိုတာ ဖူလာအရုပ်လေးတွေ အများကြီးပဲ။ အမေရိကန်တွေရဲ့ ဘာဘီရုပ်ကို အတုခိုးလိုက်ထုတ်ထားတဲ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်းက အရုပ် လေးတွေပေါ့။ အညိုရောင်ဆံပင်လေးတွေနဲ့ ဒီအရုပ်လေးတွေက ယီမင်က မိန်းမငယ်လေးတွေတိုင်း အိပ်မက်ထဲထည့်မက်ရတဲ့ လိုချင် တပ်မက်စရာတစ်ခုပဲ။

“နင်က သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာဟယ်” လို့ ရှီမာ ကပြောရင်း “ဟာရမ်း၊ ဒါလုံးဝမတရားတာပဲ”

အစ္စလမ်ဘာသာမှာက တားမြစ်ထားတဲ့ ဘယ်အရာမဆို၊ ဘာသာရေးဥပဒေအရ အပြစ်ပေးနိုင်တဲ့ ဘယ်အမှုကိစ္စမဆို ဟာရမ်းပဲ။ ဒါကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မှုက သဘာဝကျတဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေတယ်။ ရှီမာရဲ့အမေက သူ့သမီးကို လူဆိုးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ရိုက်လွှတ်လိုက်လို့ဆိုပြီးတော့ပဲ ပြောထားတယ်။ ရှီမာက မျက်မှောင်ကို ကျုံ့ထားရင်း လူကြီးတွေက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတဲ့ ပုံစံမျိုးကို အတုခိုးထားတယ်။ ရှီမာက ကျွန်မကို

ကျွန်ုပ်နာမည်နူဂျွန်ပါ

စာနာမှုအပြည့်နဲ့ ဆက်ဆံတယ်။ ကျွန်မကို အမြဲပြုံးပြရင်း၊ သူနဲ့ အတူတူလာကစားဖို့ လက်ဆွဲပြီးခေါ်တတ်တယ်။

ဦးဦးအဘာဒယ်တို့မှာ နောက်ထပ်သားယောက်ျား လေးလေးယောက်လည်းရှိသေးတယ်။ သူတို့ကတော့ တီဗီကနေ ကာတွန်းကားကြည့်နေကြတာပဲ။ သူတို့အိမ်မှာက တီဗီနှစ်လုံးတောင်မှ ဘယ်လောက်တောင် ဖိမ်ကျလိုက်မလဲ။

“ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထားနေ၊ သမီး” လို့ အန်တီဆဘားက ပြောလာတယ်။ သူ့အသံက နူးညံ့ပြီးနွေးထွေးတဲ့ ကြိုဆိုမှုအသံမျိုးပေါ့။

ဒါပေါ့လေ။ ဒါကမှ တကယ့်မိသားစုဘဝပေါ့။ အရင်ကတော့ ကျွန်မကိုသူတို့ မိသားစုက ထူးထူးဆန်းဆန်း အရူးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံကြမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်မိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကိုပဲ ကျွန်မကို နားလည်ပေးနိုင်လိုက်ကြလို့ အခုတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သက်တောင့်သက်သာရှိလာရတယ်။ ဘာကပြောရမယ်၊ ဘာမပြောရဘူးလို့ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်မှုမျိုး၊ ဘာကိုပြောရင် ဒဏ်ပေးခံရမယ်ဆိုတဲ့ တားမြစ်မှုမျိုး လုံးဝမရှိပဲ ကျွန်မစိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုနိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ခံစားမိလာအောင် သူတို့က ကျွန်မအပေါ် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေ့ညနေတော့ စည့်ခန်းထဲမှာ ကြမ်းတပြေးတည်း တင်ပလွင်ခွေအား လုံးစုထိုင်နေကြရင်း၊ ပထမဦးဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ဇာတ်ကြောင်းကို သူတို့ကိုပြောပြဖို့ သတ္တိတွေ ရှိလာခဲ့တယ်။

အခန်း (၄)

မင်္ဂလာဆောင်

၂၀၀၈ ဖေဖော်ဝါရီ

ဟေးလီးလမ်းမကြီးမှာ မိုနာနဲ့အတူတူ ဆိုင်တွေကို လျှောက်
 ကြည့်ရင်း အချိန်တွေကုန်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေများဆို ကျွန်မတို့
 ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ညနေခင်းဝတ်စုံတွေ ခင်းပြထားတဲ့ ကျွန်မတို့
 အကြိုက်ဆုံးဆိုင်ရှေ့က ပြတင်းပေါက်မှာ မတ်တပ်ရပ်နေရင်း၊ အသက်
 ရှူတဲ့အငွေ့တွေနဲ့တင် မှန်တစ်ခုလုံး အခိုးတွေရိုက်ပြီး အထဲက ဝတ်စုံတွေ
 ကို မမြင်ရတော့သည်အထိ နှာခေါင်းနဲ့မှန်နဲ့ကပ်ပြီး ငေးနေမိတတ်တယ်။
 အဲဒီအထဲကမှ ပလတ်စတစ်အရုပ်မလေးတစ်ယောက် ဝတ်ထားတဲ့
 အဖြူရောင်မင်္ဂလာဝတ်စုံလေးကိုတော့ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးပဲ မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်အတွက် ဝတ်စုံမျိုးပေါ့။ အပြင်လမ်းမတွေပေါ်က
 အမျိုးသမီးတွေ ဝတ်ထားတဲ့ ခေါင်းကနေ ခြေဖျားအထိ ခြုံထားရတဲ့
 ဝတ်ရုံမည်းကြီးတွေနဲ့ အကွာကြီးကွာနေတယ်။

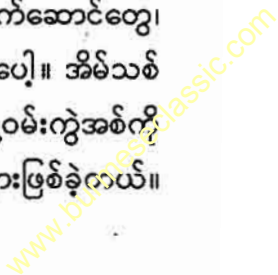
“အင်ရှာအလ္လာ(အလ္လာအလိုတော်ပေါ့)နင်မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်
 တဲ့အချိန်ကြရင် ဒါမျိုးဝတ်ရင်ဝတ်ရမှာပေါ့” လို့ မိုနာက ငါးတိုးပြော

ပူးတယ်။ အဲဒီလိုပြောတဲ့အချိန်မှာ မိနာက အိမ်ကထွက်တိုင်း သူ့မျက်နှာကိုဖုံးထားတဲ့ နီကတ်ရဲ့အောက်ဘက်က မျက်လုံးတွေက အရောင်တလက်လက်ကို တောက်နေခဲ့တယ်။

မိနာက ပြုံးခဲ့ရယ်ခဲတယ်။ သူ့ရဲ့ပျော်စရာမင်္ဂလာ ဆောင်မှာ တောင် သူပြုံးနေတာမျိုး မတွေ့ရဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတာကလည်း တက်သုတ်ရိုက်လုပ်ခဲ့ရတာ။ အဲဒီနေ့က မိနာက အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတယ်။ မိနာ့ကို သူ့မင်္ဂလာဆောင်အကြောင်း သွားမေးရင် သူကအမြဲတမ်း စကားလမ်းကြောင်း လွဲပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ သူ့ယောက်ျားက ဘယ်ကိုမှန်းမသိပျောက်သွားတဲ့ အချိန်ကစလို့ ဒီကိစ္စက ဘယ်တော့မှ ထုတ်မပြောကြတဲ့ အရေးကိစ္စတစ်ခုလိုကို ဖြစ်သွားတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မကပြောမိရင် မိနာက ကျွန်မအတွက် သူလုပ်ပေးနိုင်တာဆိုလို့ ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာပျော်ရွှင်ပြီး၊ ကြင်နာတတ်တဲ့ လေးစားမြတ်နိုးဖို့ကောင်းတဲ့ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်နဲ့ဆုံရပါစေလို့ သူဆုတောင်းတယ်လို့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကို တီးတိုး ရေရွတ်တတ်တယ်။

ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မရဲ့မင်္ဂလာဆောင်က ဒီလောက် မြန်မြန် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတာ ဘာဆိုတာကိုတောင် ကျွန်မက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအတွက်က မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတာ တကယ့်ကို ပွဲလမ်းကြီးပဲ။ လက်ဆောင်တွေ၊ ချောကလက်တွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပေါ့။ အိမ်သစ်တစ်လုံး၊ ဘဝသစ်တစ်ခု၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေက ကျွန်မရဲ့ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေ မင်္ဂလာဆောင်ကြတာကို ကျွန်မသွားဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာတော့ သီချင်းတွေဖွင့်၊ ကလို့ခုန်လို့ပေါ့။ ဘယ်တိုလို့ခေါ်တဲ့ ဝတ်စုံတစ်မျိုးရှိတယ်။ ခေါင်းဆုံးခြေဆုံးဖုံးထားတဲ့ အနက်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးတွေပေါ့။ မိန်းကလေးတွေက အဲဒီ ဝတ်ရုံရှည်ကြီးဝတ်ပြီး ကျော့မော့နေအောင် ပြင်ဆင်ထားကြတယ်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း မိတ်ကပ်တွေက ရဲ့တွတ်နေတယ်။ ဆံထုံးတွေကိုလည်း ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် တွေမှာ အလှဆုံးဖြစ်အောင် သွားထုံးထားရင်း ခေါင်းလျှော်ရည် ပုလင်းပေါ်က ပုံထဲကလို ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေကို ကြာပစ်နေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေက သူတို့ဆံမြိတ်တွေမှာ လိပ်ပြာပုံ ကလစ်လေးတွေတောင် ညှပ်ထားကြသေးတယ်။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီလို ပါတီတွေမှာ အမြဲတမ်းပျော်နေရတတ်တာပဲ။ သတို့သမီးရဲ့ လက်တွေ၊ လက်မောင်းတွေမှာ ပန်းခက်ပန်းနွယ်ပုံဟမ်နား (ဒန်းဆိုးတာ) ဆိုးထား တာကို မှတ်မိနေတယ်။ ဒန်းဆိုးထားတာ အရမ်းလှတာပဲ။ တစ်နေ့ကြ ရင် ကျွန်မလက်မှာလည်း အဲဒီလို ဒန်းဆိုးခွင့်ရမယ်လို့ တွေးမိခဲ့ဖူးတယ်။

သတင်းက ဘယ်ကနေဘယ်လို ထွက်လာမှန်းမသိ ပေါ်လာ တယ်။ အဖေက ကျွန်မအလှည့်ရောက်ပြီလို့ ပြောလာတော့၊ ဘာကို ဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ ပထမတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ လွတ်မြောက်သွားသလို ခံစားရတယ်။ ကျွန်မအတွက်တော့ အိမ်ထောင် ပြုတယ်ဆိုတာ လွတ်မြောက်မှုတစ်ခုလိုပဲ။ အိမ်မှာနေရတဲ့ဘဝက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေကို ဖြစ်လာတယ်။ အဖေက တံမြက်စည်းလှည်း ဘဝကနေ အလုပ်ပြုတ်ပြီးကတည်းက အမြဲတမ်း အလုပ်တစ်ခု ပြန်ရှာလို့မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်လခပေးဖို့ အ မြဲတမ်း နောက်ကျနေတတ်တယ်။ အိမ်ရှင်က ကျွန်မတို့ကို မောင်းချဖို့

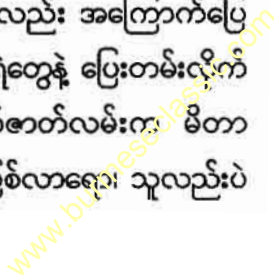
အမြဲတမ်းခြိမ်းခြောက်နေခဲ့တယ်။

ပိုက်ဆံချွေတာနိုင်ဖို့ အမေက ထမင်းနဲ့အသီးအရွက်ကိုပဲ ချက်ရတော့တယ်။ အမေကနောက်တော့ ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ထိန်း သိမ်းရေးတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ စပြီး သင်ပေးလာတယ်။ ရှာဖွတ်ကို အတူတူဖုတ်ကြတယ်။ ရှာဖွတ်ဆိုတာက ကိတ်မုန့်တစ်မျိုးပဲ။ အထဲမှာ ဒိန်ချဉ်ပါတယ်။ နောက် အနံ့အနေနဲ့ ကြက်သွန်ဖြူ၊ နီတွေ ထည့်ထားတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဘန့်အယ်ရှန်းဆိုတဲ့ ကိတ်မုန့်လည်း ရှိသေးတယ်။ သူကကြတော့ ပျားရည်နဲ့စားရတာ။ အရမ်းအရသာ ရှိတယ်။ တကယ်လို့များ အဖေက ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက်ရှာလာ နိုင်ရင်တော့ နေ့ထူးနေ့မြတ်ဖြစ်တဲ့ သောကြာနေ့မှာစားကြဖို့ ကြက်သား ကို အမေက ကျွန်မအစ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်ကို သွားဝယ်ခိုင်းတတ် တယ်။ သိုးသား၊ ဆိတ်သား၊ အမဲသားတွေလား၊ မေ့ထားလိုက်။ အရမ်းကိုဈေးကြီးတယ်။ ဖာတာဆိုတာမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မစားရတော့ဘူး။ ဖာတာဆိုတာ အမဲသားပြုတ်ကျော်ပေါ့။ တစ်ခါတော့ စားလိုက်ရဖူးတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စားသောက် ဆိုင်မှာ သွားစားဖူးတဲ့ အခါတုန်းကပေါ့။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဝမ်းကွဲမောင်နှမ တွေက အိမ်နဲ့မှာလိုက်စားဖို့ ဖိတ်တာပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ ပက်စီလည်း သောက်ရတယ်။ ကျွန်မတို့ စားသောက်ဆိုင်က ပြန်ထွက် တော့ စားပွဲထိုးတွေက လူကြီးတွေရဲ့လက်တွေကို ရေမွှေးနဲ့တောင် ဖြန်းပေးလိုက်သေးတယ်။ အနံ့ကမွှေးနေတာပဲ။

အမေက ကျွန်မကို နံပြားဖုတ်နည်းလည်း သင်ပေးတယ်။ ကျွန်မက မုန့်နယ်နေတုန်း အမေက မီးမွှေးထားတယ်။ နောက်တော့ အမေက မုန့်နှစ်တွေကို ပြားပြားဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ရင်း

တန်ဒေါလို့ခေါ်တဲ့ နံပြားဖိုထဲ မှာ ကပ်ပြီးဖုတ်လိုက်တယ်။ တစ်နေ့တော့ အမေက သူ့နံပြားဖိုကို ဘိန်းစားတန်းမှာ သွားရောင်းပစ်လိုက်ရတယ်။ ပိုက်ဆံနည်းနည်းပဲရတာပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ပိုက်ဆံပြတ်သွားပြီဆိုတာနဲ့ အမေက ရှိတဲ့ပစ္စည်းလေးတွေကို ထုတ်ရောင်းရတော့တာပဲ။ အမှန်ကတော့ အမေက အဖေ့အပေါ်မှာ ငွေရေးကြေးရေး မှီခိုနေတာမျိုးကို လုံးဝလက်လျှော့လိုက်ပြီ။

နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရောင်းစရာက ကုန်လာတယ်။ ပိုက်ဆံမလောက်လို့ ထမင်းနပ်မမှန်ဖြစ်ရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ဘူး။ ကျွန်မအစ်ကိုတွေက မီးပွိုင့်မှာ ရပ်ထားတဲ့ကားတွေရဲ့ လေကာမန်တွေကို လိုက်ခေါက်ပြီးဈေးရောင်းတဲ့ လမ်းဘေးက ကောင်လေးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး တော့ ဈေးထွက်ရောင်းကြတယ်။ တစ်ရှူးစက္ကူလေးတစ်ထုတ်လောက်၊ ပီကေလေးတစ်ခုလောက် ရောင်းရရင်ကိုပဲ အကြွေးလေးငါးဆယ်ပြား ရတယ်ပေါ့။ မိုနာတောင်မှ သူတို့နဲ့လိုက်ပြီး ရောင်းရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက်တော့ ဒီကိစ္စဟာလှည့်စားမှုတွေပါတဲ့ တောင်းစားနည်းတစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ၂၄ နာရီအတွင်းကိုပဲ မိုနာကို ရဲကဖမ်းသွားပြီး၊ ပြုပြင်ရေးစခန်းကို ပို့လိုက်ကြတယ်။ သူလည်းအိမ်ပြန်လာရော တော်တော် လေးလန့်ဖျန်ပြီး ပြန်လာတာ။ စခန်းမှာက ယောက်ျားတကာနဲ့ လျှောက်သွားနေတဲ့ မိန်းမတွေလို အကျဉ်းသားမျိုးတွေနဲ့ သူ့ကိုအတူတူ တွဲထားတယ်တဲ့။ နောက်စခန်းက အစောင့်ရဲမေတွေကလည်း သူတို့ကို ဆံပင်တွေ ဆောင့်ဆွဲတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မိုနာလည်း အကြောက်ပြေ သွားရော နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တောင်းစားရင်း၊ ရဲတွေနဲ့ ပြေးတမ်းလို့က် တမ်းဆော့နေရတယ်။ အဲဒီလို ကြောင်နဲ့ကြွက်ဇာတ်လမ်းက မိတာ ဒုတိယမိနှစ်ကြိမ်မြောက်လည်းဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်လာရော၊ သူလည်းပဲ

စွန့်စားရတဲ့ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကို လက်မြောက်လိုက်ရတော့တယ်။ ဒီမှာတင် ဟိုင်ဖာနဲ့ကျွန်မတို့ အလှည့်ရောက်လာတာပဲ။ ကားမှန်ကို လက်သည်းနဲ့ အသာလေးခြစ်ပြီး ကားမောင်းသူကို ကြည့်တယ်ဆိုရုံ လေးကြည့်လိုက်တယ်။ တော်တော်များများကတော့ ကျွန်မတို့ကို ဂရုမစိုက်ကြပါဘူး။ ကျွန်မလည်း ဒီလိုမျိုးလုပ်ကိုင်စားရတာကို မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း ရွေးစရာက မရှိဘူးလေ။

အဖေက တော်တော်နေမြင့်တဲ့အထိ အိပ်ယာထဲ အိပ်မနေဘူး ဆိုတဲ့နေ့မျိုးဆိုရင် သူက အိမ်ကနေထွက်ပြီးတော့ ဒီရပ်ကွက်ထဲက ကွင်းပြင်တွေဆီကို သွားမယ်။ အဲဒီမှာ သူ့လိုပဲ အလုပ်လက်မဲ့တွေက ခုံတန်းရှည်တွေပေါ်မှာ ထိုင်နေကြတယ်။ အလုပ်ရှင်တွေ၊ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေက တစ်နေ့စာအတွက် ပုတ်ပြတ်နဲ့ အလုပ်သမားတွေ ငှားတတ်တယ်။ တစ်ရက်ကို ယီမင်ပိုက်ဆံတစ်ထောင်၊ တစ်ထောင် ကျော်လောက်ရတယ်ပေါ့။ အမေရိကန်တွေအဖို့တော့ ငါးဒေါ်လာ လောက်ပေါ့လေ။ အဖေမှာ တစ်နေ့တခြား ပိုပိုပြီး အလေ့အထလိုဖြစ် လာတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ညနေဘက်ဆိုရင် ခက်အရွက်တွေကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လူစုပြီး ဝါးကြတာပဲ။ သူက သူ့စိတ်ညစ်စရာတွေ ပျောက်အောင်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဒီအရွက်တွေက ကူညီတယ်တဲ့လေ အဲဒီအလေ့အထက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ များများ လာပြီး အစွဲတစ်ခုလိုကို ဖြစ်လာတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ စုထိုင်ရင်း၊ ပလတ်စတစ်အိတ်သေးလေးထဲက အကောင်းဆုံးအစိမ်းရောင် တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်မယ်။ ပြီးမှပါးစောင်ထဲထည့်ပြီး ဝါးနေမယ်။ အိတ်ထဲမှာ ကုန်သွားရင် သူ့ပါးမှာလည်း ဖောင်းကားနေပြီ။ နောက် ဆုံးဝါးရင်းဝါးရင်းကနေ အရွက်တွေအားလုံးက အလုံးလေး ကစ်လုံး

ဖြစ်သွားတဲ့အထိပဲ။

ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဒီဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အဖေတို့ ခက်အရွက်တွေ ဝါးနေကြတုန်း အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်က အဖေ့ကို စပြီးစကားပြော ရင်းကနေ စလိုက်တာပါပဲ။

“ဦးနဲ့ကျွန်တော်တို့ မိသားစုနှစ်ခုပေါင်းစည်းကြရ အောင် ဗျာ” လို့ အဲဒီလူက ပြောလာတယ်။

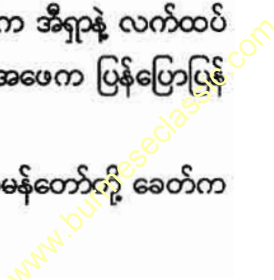
သူ့နာမည်က ဖာအက်အလီသမာတဲ့။ သူကပစ္စည်း လိုက်ပို့ တဲ့သူ။ လူတွေက ပို့ချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူက ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ လိုက်ပို့ရတယ်။ ကျွန်မတို့လိုပဲ သူကလည်း အရင်က ခါဟာဒ်ဂျီရွာကနေ လာတဲ့သူပဲ။ သူက မိန်းမလိုချင်လို့ လိုက်ရှာနေတာ။ အဖေကလည်း သူပြောတဲ့တောင်းဆိုချက်ကို ချက်ချင်းပဲလက်ခံခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မ အရှေ့က အစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဂျမီလာနဲ့မိုနာတို့ အသီးသီး ယောက်ျားရကုန်ပြီဆိုတော့ အခုက ကျွန်မအလှည့်ပဲ။ နောက်တော့ အဖေက အိမ်ပြန်လာတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လုံးဝသံနို့ဋ္ဌာန်ချပြီးသွား သလိုပဲ။ ဘယ်သူမှ ဒါကိုပြောင်းလို့ မရတော့ဘူး။

အဲဒီညနေတော့ အဖေနဲ့မိုနာတို့ အပြန်အလှန်ငြင်းခုံတဲ့ အသံ တွေကို ကြားနေရတယ်။

“နူဂျူဒ်က အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ငယ်လွန်းတယ်” လို့ မိုနာက ပြောတော့

“ငယ်လွန်းတယ်။ တမန်တော်မိုဟာမက်က အီရှာနဲ့ လက်ထပ် တော့ အီရှာက ကိုးနှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်” လို့ အဖေက ပြန်ပြောပြန် တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက တမန်တော်ကို ခေတ်က

လေ။ အခုက မတူတော့ဘူး”

“နင်နားထောင်စမ်း၊ ဒီအိမ်ထောင်ပြုတာက သူ့ကို အကောင်းဆုံးကာကွယ်ပေးတာပဲ”

“အဖေပြောတဲ့ ကာကွယ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

“နင်ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ နင်နဲ့ဂျွမီလာတို့လို ပြဿနာမျိုး သူလည်းဖြစ်ဦးမှာပဲ။ လူစိမ်းတွေက သူ့ကို အဓမ္မကျင့်ကြမယ်။ နောက်တော့ မကောင်းဆိုးရွားလို အတင်းအဖျင်းတွေရဲ့ သားကောင်ဖြစ်လာမယ်။ ဒီလူ့ကြည့်ရတာ လူရိုးပါပဲ။ သူက ဒီနားရပ်ကွက်ထဲမှာတင် နေနေတာ။ နောက် သူ့ဇာတိကလည်း ငါတို့ရွာကပဲ။ သူက ကတိပေးထားတယ်။ နူဂျွဒ်ကို အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ပါဘူးလို့”

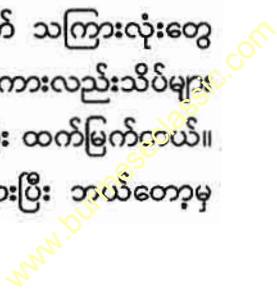
“ဒါပေမယ့်”

“ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ နင်လည်းသိနေတာပဲ။ မိသားစုကြီး တစ်ခုလုံးကို ငါတို့ကျွေးမထားနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံးတော့ ပါးစပ်ပေါက်တစ်ပေါက် လျော့သွားမယ်”

ကျွန်မအမေကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲနေပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် ကန့်ကွက်တာမျိုးတော့ မရှိဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမေသည်ပင်လျှင် လူကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့အိမ်ထောင်မျိုးကို လက်ခံခဲ့ရသူပဲ။ ယီမင်မှာက မိန်းမတွေအတွက် ဒါမျိုးချည်းပဲလေ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံမှာယောက်ျားသားတွေက အမိန့်ပေးသူ၊ မိန်းမတွေက နာခံရသူဆိုတဲ့ အဆင့်ခွဲထားတဲ့ ဓလေ့မျိုးမှာ သူ့နေရာကို အမေက ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်နေပြီ။ သူ့ယောက်ျားကို ဆန့်ကျင်တာက သက်သက်အချိန်ဖြုန်းတဲ့ အလုပ်ပဲဆိုတာ သူသိနေပြီ။

အဖေပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်မနားထဲစွဲနေတယ်။ ပါးစပ်တစ်ပေါက်လျော့သွားမယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မက သူ့အတွက်ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးဆိုတာထက် ဘာမှ မပိုတော့ဘူးလား။ သူ့အတွက် ဒီမင်္ဂလာဆောင်က ကျွန်မကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ အခွင့်အရေးပဲလား။ ကျွန်မက အဖေသဘောကျတဲ့ သမီးမိန်းကလေးမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မဟုတ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဆိုးခွင့်၊ နွဲ့ခွင့် မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။ အဖေက ဘယ်လောက်ပဲ အမှားတွေ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ ကျွန်မသူ့ကိုချစ်တယ်လေ။ ချစ်လို့လည်း သူ့ဆီက နံဆော်နေတဲ့ ခက်အရွက်တွေအနံ့ကို သည်းခံနေတာပေါ့။ မဖြစ်မနေခိုင်းလွန်းမက ခိုင်းလွန်းလို့ ကျွန်မတို့တတွေက လမ်းပေါ်မှာထွက်ပြီး နံပြားအတူးအခြစ်လေးတွေကို အိမ်ပေါက်စေ့လိုက်တောင်းပေးရတာမျိုးတွေကို သည်းခံခဲ့တာပေါ့။

နင်နဲ့ဂျမီလာတို့လို ပြဿနာမျိုးတဲ့လား။ အဖေ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အထိ ဂျမီလာက အိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး။ မိုနာရဲ့ယောက်ျားလိုပဲ သူလည်းရုတ်တရက်ကို ပျောက်ကွယ်သွားတာ။ ကျွန်မအစ်မကို မတွေ့ရတော့တာ ဘယ်လောင်တောင်ကြာသွားတယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်မမမှတ်မိတော့ဘူး။ အရင်ကဆို သူက ကျွန်မတို့ဆီကို မကြာခဏလာလည်တတ်တယ်။ နောက်တော့လုံးလုံးကို ပျောက်သွားတော့တာပဲ။ ကျွန်မက ဂျမီလာကိုတော်တော်ချစ်တယ်။ သူက မကြာမကြာဆိုသလို ကျွန်မအတွက် သကြားလုံးတွေ ဝယ်လာပေးတတ်တယ်။ သူကရှက်တတ်တယ်။ စကားလည်းသိပ်များများမပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် အတွေးအခေါ်ကောင်းပြီး ထက်မြက်တယ်။ မိုနာရဲ့ယောက်ျားကလည်း ရုတ်တရက်ပျောက်သွားပြီး ဘယ်တော့မှ

ပြန်ပေါ်မလာတော့ဘူး။ သူရောဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ။ လူကြီးတွေရဲ့ ကိစ္စတွေက ကျွန်မအဖို့တော့ အရမ်းကိုရှုပ်ထွေးလွန်းတယ်။

မိနာမှာ ယောက္ခမကြီးရှိတယ်။ သူ့သားလည်း ပျောက်သွားရော အဖွားကြီးက သူ့မြေးတွေကိုထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခွင့်တောင်းလာတယ်။ မိနီယာက အဲဒီအချိန်က သုံးနှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတယ်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ နာစ်ဆာဆိုရင် တစ်နှစ်ခွဲသားလေးပဲ ရှိသေးတာ။ အသည်းနှလုံးတွေ ကွဲထွက်သွားလောက်အောင်ကို မိနာက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြန်ခဲ့တယ်။ သူ့ကလေးတွေအတွက်ဆို သူ့က ကျားမတစ်ကောင်လိုပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကြိုးစားမှုရဲ့ဆုလဒ်အနေနဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလောက်တော့ အောင်မြင်မှုရတယ်ပြောရမယ်။ သူ့ သားလေးကို နို့တိုက်ဖို့လိုနေသေးတာမို့ နာစ်ဆာကို စောင့်ရှောက်ခွင့် သူရလိုက်တယ်။ အခုအချိန်မှာ မိနာက သူ့သားကို ဆုံးရှုံးရမှာ အရမ်းကြောက်နေတယ်။ ဘယ်တော့မှကလေးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘူး။ ကလေးပျောက်သွားတာနဲ့ သူ့က အပြေးအလွှားလိုက်ရှာပြီး လက်မောင်းက ဆွဲခေါ်လာရင်းက သူ့သားကို တင်းတင်းကိုင်ထားပုံများ ဖွက်ထားတဲ့ ရတနာသိုက်ကြီးကို သူများလုသွားမှာ စိုးရိမ်နေတဲ့သူလိုပဲ။

ကျွန်မရဲ့မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ပြင်ဆင်မှုတွေက ခပ်သွက်သွက်ကိုပဲ ဖြစ်ထွန်းလာတယ်။ နောက်တော့ ကံဆိုးမှုတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ပေါ်လာတယ်။ ကျွန်မခင် ပွန်းလောင်းရဲ့ မိသားစုတွေဘက်က မင်္ဂလာဆောင်မတိုင်ခင် တစ်လကြိုပြီးတော့ ကျွန်မကို ကျောင်းထုတ်လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ မဲလ်လက်ကို ဝမ်းပန်းတနည်းဖက်ထားရင်း ကျွန်မ မဖြစ်မနေပြန်ကိုပြန်လာခဲ့မယ်လို့ သူ့ကိုကတိတွေအ ထပ်ထပ်ပေးခဲ့တယ်။

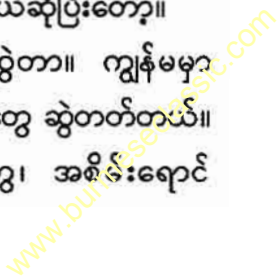
“တစ်နေ့တော့ ငါတို့အတူတူ ကမ်းခြေကို သွားကြတာပေါ့”
လို့ သူကတိုးတိုးပြောရင်း၊ ကျွန်မကို ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဖက်ထားတယ်။

အဲဒါက ကျွန်မသူ့ကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရတာပဲ။

နောက်ထပ် ကျွန်မနှုတ်ဆက်ခဲ့ရသူတွေက ကျွန်မအချစ်ဆုံး
ဆရာမတွေဖြစ်တဲ့ ဆမ်မီးရားနဲ့ဆမီယာပဲ။ သူတို့သင်ပေးလို့ အာရပ်
ဘာသာနဲ့ ကျွန်မနာမည်ကို ကျွန်မစာလုံးပေါင်းတတ်လာတယ်။ ပထမ
ဦးဆုံး ညာဘက်ကနေစပြီး ဘယ်ဘက်ကိုရေးရတယ်။ နွမ်းဆိုပြီးတော့
ကွေးကွေးလေးစရေး၊ ပြီးရင် ဂျိုးမိဆိုတာကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ရေး၊ အဲဒါပြီးရင်
ဝိုးကိုဝိုင်းဝိုင်းလေးထပ်ရေး၊ နောက်ဆုံးမှာ ဒဲလ်ဆိုတာကို မျက်တောင်
ကုတ်လေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်။ နူဂျစ်ဆိုပြီး ဖြစ်သွားပြီ။ သူတို့ကျေးဇူး
ကျွန်မအပေါ် အများကြီးရှိတယ်။

သင်္ချာနဲ့ကိုရမ်ကို သင်ရတာက ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး ဘာသာ
ရပ်တွေပဲ။ အစွလမ်ရဲ့ကျင့်ဝတ်ကြီးငါးခုကို အတန်းထဲမှာ သင်ရတယ်။
ရှာဟာဒါဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုရှိဖို့ရယ် ဆလတ်ဆိုတဲ့ လမ်းညွှန်မှုအတွက်
ဆုတောင်းဖို့ရယ်၊ ဟဂျ်ဆိုတဲ့ မက္ကာဆီကို ဘုရားဖူးခရီးရယ်၊ ဇက္ကတ်ဆို
တဲ့ ဆင်းရဲသားတွေအတွက် အလှူရယ်၊ ရာမဒမ်ဆိုတဲ့ တစ်လလုံးလုံး
နေထွက်ကနေ နေဝင်အထိ မစားမသောက်ပဲ တစ်လလုံးလုံးဥပုသ်စောင့်
ရတာရယ်။ ကျွန်မနဲ့ကျွန်မအတန်းဖော်တွေ အတူတူစုပြီးတော့ ဆရာမ
ဆမ်မီးရားကို ကတိပေးဖူးတာရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ အရွယ်ရောက်လာရင်
လူကြီးတွေလုပ်သလို ရာမဒမ်ဥပုသ်စောင့်ကြပါမယ်ဆိုပြီးတော့။

နောက်ထပ်ကြိုက်တဲ့ဘာသာရပ်က ပုံဆွဲတာ။ ကျွန်မမှာ
ရောင်စုံခဲတံတွေရှိတယ်။ ပန်းတွေ၊ သစ်တော်သီးပုံတွေ ဆွဲတတ်တယ်။
နောက်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၊ အပြာရောင်အမိုးတွေ၊ အစိမ်းရောင်

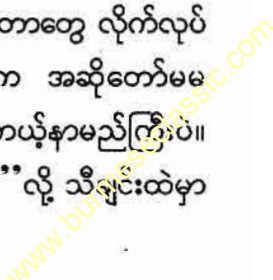

ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာတွေနဲ့ အနီရောင်မီးခိုး ခေါင်းတိုင်တွေနဲ့ပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အိမ်အဝင်ဝမှာ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့ လုံခြုံရေးတစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်ဆွဲထားတယ်။ ကျွန်မကြားဖူးတာ ရှိတယ်လေ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့သူတွေက သူတို့အိမ်တွေမှာ လုံခြုံရေးတွေ ထားကြတယ်တဲ့။ နောက်ပန်းခြံထဲမှာ သစ်သီးပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုလည်း ထည့်ဆွဲပေးထားတယ်။ နောက် ရေနံလှလှလေးကို အိမ်အလယ်ကောင်မှာ ထည့်ထားသေးတယ်။

ကျောင်းအားချိန်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ တူတူပုန်းတမ်းကစားတယ်။ ကလေးချောသီချင်းတွေကို အလွတ်ဆိုကြတယ်။ ကျောင်းတက်ရတာ ကျွန်မကြိုက်တယ်။ အိမ်ကနေ ခဏ လွတ်မြောက်ခွင့်ရလာသလိုပဲ။ ကျွန်မအတွက် ပျော်စရာကမ္ဘာလေးပေါ့။

ကျွန်မမှာ နောက်ထပ်ပုန်းခိုရာ နေရာတစ်ခုရှိသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘေးအိမ်က အိမ်နီးချင်းရဲ့အခန်းပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်ကနေဆိုရင် ကိုက်နည်းနည်းပဲလှမ်းတယ်။ သူတို့ဆီမှာ ထရန်စစ်စတာ ရေဒီယိုကြီး ရှိတယ်။ ကျွန်မနဲ့ကျွန်မညီမဟိုင်ဖာတို့က အဲဒီကိုသွားပြီး သီချင်းတွေ နားထောင်ကြတယ်။ ဟိုင်ဖာဝီဟ်ဘီနဲ့ နန်စီအာဂျမ်းဆိုတာရှိတယ်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေ၊ မိတ်ကပ်ထူထူတွေနဲ့ အရမ်းလှတဲ့ လက်ဘနွန်က အဆိုတော် မမတွေပေါ့။ သူတို့မှာ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ အရမ်းလှတဲ့နာခေါင်းတွေရှိတယ်။ ကျွန်မတို့က သူ့ကို အတုခိုးပြီး မျက်တောင်ခတ်တာ၊ တင်ပါးလှုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်တာတွေ လိုက်လုပ်ကြတယ်။ နောက် ကျွန်မတို့ကြိုက်တဲ့ ယီမင်က အဆိုတော်မမ တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ ဂျမီလာဆာဒီတဲ့။ တကယ့်နာမည်ကြီးပဲ။

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အရမ်းတွေးမိနေပြီလား...” လို့ သီချင်းထဲမှာ

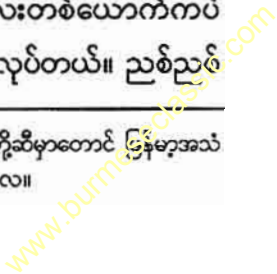

မမဂျမီလာက ဆိုနေတယ်။ အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ပေါ့။ “မင်းကိုမင်း အကောင်းဆုံးပဲလို့ ရိုးရိုးလေးတွေ့မိနေပြီ...”တဲ့။

ဘေးအိမ်ကလူတွေက ရေဒီယိုတင်မဟုတ်ဘူး သူတို့ မှာ တီဗီလည်းရှိသေးတယ်။ အိမ်နားပတ်ဝန်းကျင်မှာ တီဗီရှိတဲ့အိမ်က နည်းနည်းလေးရှိတာ။ တီဗီဆိုတာ ကျွန်မအတွက်တော့ အဝေးကို ရောက်သွားသလို လွတ်မြောက်ခွင့်ရတဲ့ နေရာပဲ။ တွမ်နဲ့ဂျယ်ရီ(ကြောင်နဲ့ ကြွက်)ကြည့်ရတာ ကြိုက်တယ်။ နောက် အာနန်နဲ့လီနာဆိုတဲ့ ဇာတ် လမ်းတွဲလည်း ကြိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဟိုးအဝေးကြီး က ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ရောက်သွားကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ့။ သူတို့ကြည့် ရတာ ဂျပန်လူမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် တရုတ်လူမျိုးတွေနဲ့တူတယ်။ ဒါပေမယ့် စကားပြောတော့ အာရပ်လိုနဲ့။ အသံနည်းနည်းမှတောင် ဝဲမနေဘူး။ အာနန်က အရမ်းသတ္တိရှိတဲ့သူပေါ့။ လီနာ ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုရင် အမြဲတမ်းကူညီတတ်တဲ့သူ၊ လီနာကို လူဆိုးတွေက ပြန်ပေးဆွဲသွားတော့ အာနန်ကပဲ လိုက်ကယ်ရသေးတယ်။ လီနာက အရမ်းကံကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မသူ့ကို အရမ်းအားကြတယ်။

အာနန်အကြောင်းကို စဉ်းစားရင် အိမ်နဲ့အကြောင်းကိုလည်း မတွေ့ပဲမနေနိုင်ဘူး။ အိမ်နဲ့က ကျွန်မတို့ အယ်လ်ကာ ရပ်ကွက်က ကောင်လေးပေါ့။ ကျွန်မသူ့ကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ တစ်ရက်တော့ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတစ်သိုက်က လမ်းလျှောက်သွား နေကြတယ်။ အဲဒီမှာ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကပဲ ကျွန်မတို့ကို ရပ်ခိုင်းပြီးတော့ ခြိမ်းခြောက်တာတွေ လုပ်တယ်။ ညစ်ညစ်

* အမှန်တော့ နောက်နေ့အသံလိုက်ထပ်ထားတာပါ... ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတောင် ငြိန်မှာအသံ ကလာတဲ့ တရုတ်ကားတစ်ကားမှာ အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ပြနေတယ်လေ။

ညမ်းညမ်းဆဲရေးတာတွေတောင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကြောက်နေတာကို ကြည့်ရင်း သူကရယ်တောင်နေလိုက်သေး။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ အိမ်နံရောက်လာပြီး သူ့ကိုမင်းနဲ့ငါနဲ့ချမလားလို့ စိန်ခေါ်တယ်လေ။

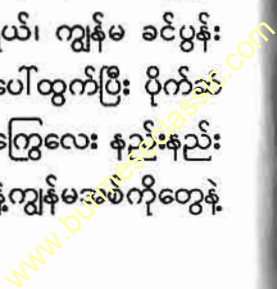
“မင်းထွက်သွားမလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းမျက်နှာကို ငါ အုတ်ခဲနဲ့ထုရမလား” လို့ အိမ်နံက သူ့ကိုစိန်ခေါ်တာ။

နောက်တော့ အဲဒီကောင်လေးက ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကျွန်မလည်း တကယ်ကို စိတ်သက်သာရာ ရသွားတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မဒုက္ခရောက်နေတုန်း တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်ကူညီပေးတယ် ဆိုတာ ဒါပထမဦးဆုံးပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အိမ်နံက ကျွန်မရဲ့စိတ်ကူးထဲက သူရဲကောင်းဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မအသက်ကြီးလာရင် အိမ်နံလိုမျိုး ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရပါစေလို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြောဖူးတယ်။

ကျွန်မမင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်မရဲ့ဝမ်းကွဲညီမတွေ၊ အစ်မတွေက မင်္ဂလာဆောင်ကို ကျွန်မရောက်လာတာကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဝိုင်းပြီးဩဘာပေးကြ၊ လက်ခုပ်တွေတီးကြ လုပ်ကြတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မသူတို့မျက်နှာတွေကို မမြင်ရဘူး။ မျက်လုံးထဲမှာက မျက်ရည်တွေအပြည့်နဲ့။ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်နေရတယ်။ ကိုယ့်ဝတ်ရုံကြီးကို ကိုယ်ပြန်တက်နင်းမိမှာစိုးလို့ပေါ့။ အဲဒီဝတ်ရုံက ကျွန်မအတွက် အရမ်းကြီးနေလို့ မြေကြီးမှာတောင် ရှုပ်တိုက်နေတယ်။ လက်ရှည်သင်တိုင်းအင်္ကျီကို ဖြစ်သလိုဝတ်ထားရတယ်။ အင်္ကျီအရောင်က ချောကလက်ရောင်ဖျော့ဖျော့နဲ့။ အဲဒီအင်္ကျီက ကျွန်မခဲအိုရဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့အင်္ကျီပေါ့။ ဆွေမျိုးထဲက မိန်းမတွေက ကျွန်မဆံပင်ကို ပြင်ဆင်ပေးကြတယ်။ နောက်တွဲဆံထုံးကို ထုံးပေးထားတာများ

ခေါင်းကို လေးနေတာပဲ။ မျက်တောင်တွေတောင် မခြယ်ရဘူး။ မှန်ဝိုင်းသေးသေးလေးထဲမှာ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ပြန်ကြည့်မိချိန်မှာတော့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေနဲ့၊ ပန်းရောင်နှုတ်ခမ်းနဲ့၊ အညိုရောင်ဗန်ဒါစေ့ပုံ မျက်လုံးတွေနဲ့၊ ကျွန်မနဖူးပြင်လေးမှာ ချောမွတ်သန့်ရှင်းနေတာပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားရှာရှာ၊ မှဲ့ခြောက်ဆိုလို့ တစ်ခုမှမရှိဘူး။ ကျွန်မ အရမ်းကို ငယ်သေးတယ်။

ကျွန်မကို လာတောင်းရမ်းပြီးတော့ နှစ်ပတ်လောက်တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ မင်္ဂလာပွဲလုပ်တာပဲ။ ရိုးရာအရ၊ ကျွန်မတို့မိဘတွေရဲ့ အိမ်သေးသေးလေးမှာပဲ မိန်းမတွေစုပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကို လုပ်ကြရ တယ်။ အားလုံးစုစုပေါင်း အယောက်လေးဆယ်လောက် အိမ်မှာရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ယောက်ျားသားတွေက ကျွန်မဦးလေးတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ပွဲလုပ်ကြတယ်။ ခက်အရွက်တွေဝါးကြတာပေါ့။ အဲဒီမတိုင် ခင်နှစ်ရက် အလိုက သူတို့တတွေ လက်ထပ်စာချုပ် လက်မှတ်ထိုးကြတယ်။ အဲဒီလက်မှတ်ထိုးပွဲမှာတော့ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ ရှိတယ်။ တံခါး တွေပိတ်ပြီး လုပ်ကြတာပဲ။ စာချုပ်ချုပ်တာတွေ ဘာတွေကိုလည်း ကျွန်မဘာမှမသိရပဲ လုပ်လိုက်ကြတာ။ ကျွန်မအမေရော၊ ကျွန်မအစ်မ တွေ၊ ညီမတွေရော၊ ကျွန်မကိုယ်နှိုက်ပါ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိရဘူး။ နောက်တော့ မင်္ဂလာပွဲလုပ်တဲ့နေ့ ညနေပိုင်းမှာ ကျွန်မ မောင်လေးတွေဆီက သတင်းအသေးစိတ်ကို ပြန်ကြားရတယ်။ ကျွန်မ မောင်လေးတွေက အဖေရယ်၊ ကျွန်မတို့ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်မ ခင်ပွန်း လောင်းရယ်အတွက် အအေးတွေတိုက်နိုင်ဖို့ လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး ပိုက်ဆံ တောင်းကြရသေးတယ်။ သူတို့တောင်းလာလို့ အကြွေလေး နည်းနည်း ပါးပါးရမှ အအေးဝယ်နိုင်တာ။ သူတို့က အဖေနဲ့ကျွန်မအစ်ကိုတွေနဲ့

အတူတူလိုက်ပြီးတော့ အဲဒီလက်မှတ်ထိုးပွဲကို တက်ခွင့်ရတယ်လေ။ သူတို့ဆီက ပြန်ရတဲ့သတင်းအရ၊ အဲဒီလက်မှတ်ထိုးပွဲကို ဟိုးရိုးရာအစဉ် အဆက်ကျင့်သုံးလာတဲ့ အစဉ်အလာအတိုင်း လုပ်ခဲ့ကြတယ်တဲ့။ ကျွန်မအဖေရဲ့ ယောက်ဖတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ သူ တစ်ယောက်ပဲ စာတတ်တာ။ အဲဒီတော့ သူက ခုံသမာဓိဖြစ်လာတယ် ပေါ့။ သူကပဲ လက်ထပ်စာချုပ်ကိုရေးတာ။ ကျွန်မအတွက် တင်တောင်း ခအဖြစ် ယီမင်ပိုက်ဆံ တစ်သိန်းခွဲလောက်ရတယ်။ ဒေါ်လာနဲ့တွက်ရင် ၇၅၀လောက် ရှိမှာပေါ့။

ညဘက်ကြတော့ အဖေက အမေ့ကို တိုးတိုးပြောနေတာ ကြားရတယ်။ “စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့ဒီကောင့်ဆီကနေ ကတိ တောင်းထားတယ်။ နူဂျွဒ်ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဓမ္မတာစလာတဲ့ နေ့ကနေ စပြီးတော့ တစ်နှစ်ကြာအချိန်အထိ သူစောင့်ပါမယ်လို့ ဒီကောင်က ငါတို့ကို ကတိပေးထားတယ်”

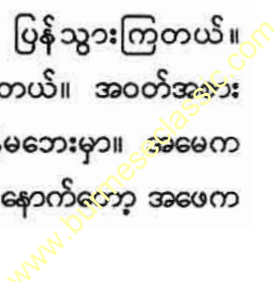
ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွားတာပဲ။

နေ့လယ်စာ စားချိန်ကနေ စလုပ်လိုက်တဲ့ ကျွန်မ မင်္ဂလာ ဆောင်က ခဏလေးအဆုံးသတ်သွားတယ်။ ဘာဝတ် စုံဖြူမှ မပါသလို၊ လက်ပေါ်မှာ ဟမ်နားဆိုးပြီး ပန်းပုံဖော်တာတွေလည်း မလုပ်ခဲ့ရဘူး။ အုန်းသီးသကြားလုံးတွေလည်းမရှိဘူး။ ကျွန်မက အုန်းသီးသကြားလုံး အရမ်းကြိုက်တယ်။ တစ်လုံးစားပြီးတာနဲ့ တစ်နေ့လုံးချိုမြနေပြီး ပျော်စရာကောင်း နေတတ်တယ်။ မင်္ဂလာပွဲက ခဏလေးပြီးသွားပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ တစ်ဘဝစာလောက် ကြာတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ အခန်းထောင့်လေးထဲမှာ ကုတ်ပြီးထိုင်နေရင်း တခြားမိန်းမတွေက ကဖွဲ့လာခေါ်တာကို ငြင်းလွှတ်နေရတယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ မသေချာ

မရေရာမှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတော့မှာပဲ။ ဘာမှကောင်းလာစရာ မရှိတော့ဘူး။ အငယ်ဆုံးမိန်းမလေးက ဗိုက်သားလှုပ်ပြီးကတည်း အကကို စပြီးကနေပြီ။ အပေါ်စားဗီဒီယိုတွေထဲကလို သူတို့ချက်တွေကို နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်လှုပ်ရင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရမ်း ရင်းကနေတယ်။ မိန်းမကြီးတွေကတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ရိုးရာတောအကကို ကနေကြတယ်။ အဲဒီလိုအကမျိုး တောရွာတွေမှာ အခုထိကနေကြတုန်းပဲ။ သီချင်းသံတိတ်သွားတော့ သူတို့က ကျွန်မဆီလာပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ တတ်နိုင်သလောက် ဝတ္တရားကျေပြန်နှုတ်ဆက်ရပေမယ့် အပြုံးတုတ်တုတ်ကိုတောင် ဟန် ဆောင်မပြုံးနိုင်ဘူး။

ကျွန်မကတော့ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ထိုင်နေမိတယ်။ ငိုထားရလွန်းလို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖောင်းအစ်နေပြီ။ ကျွန်မမိသားစုကို ခွဲမသွားချင်ဘူး။ ကျွန်မအဲဒီအတွက် ဘာမှမပြင်ဆင်ရသေးဘူး။ ကျွန်မကျောင်းကိုလည်း နာနာကျင်ကျင်နဲ့ ခွဲခွာခဲ့ရပြီးပြီ။ မဲလ်လက်ကို ရောပဲ။ ကျွန်မညီမလေး ဟိုင်ဖာက မင်္ဂလာပွဲတစ်လျှောက်လုံး ဝမ်းနည်း နေတဲ့ပုံနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့ကိုလွမ်းနေတော့မှာပဲ။ အဲဒီအကြောင်းကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲပိုနာလာတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အကြောက် တရားက စိတ်ထဲလွှမ်းမိုးလာတယ်။ တကယ်လို့များ သူ့ရော ကျွန်မလို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာလား။

နေဝင်သွားချိန်မှာ ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားကြတယ်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီနေရာမှာတင် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အဝတ်အစား တွေတောင် မလဲရသေးဘူး။ ဟိုင်ဖာက ကျွန်မဘေးမှာ။ အမေက အခန်းကို ရှင်းလင်းပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ဝင်အိပ်တယ်။ နောက်တော့ အဖေက

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

ယောက်ျားတွေချည်းပဲ သပ်သပ်လုပ်တဲ့ ဆွေးနွေးပွဲကနေ ပြန်လာတယ်။
 နောက်တော့ သူဝင်အိပ်သွားတယ်။ ကျွန်မမိဘတွေအိမ်မှာ နောက်ဆုံး
 နေရတဲ့ ညအဖို့၊ ဘာအိပ်မက်မှ မမက်ဖြစ်ဘူး။ ကြက်အိပ်ကြက်နိုးနဲ့
 အိပ်နေခဲ့ရလားဆိုတာတောင် မမှတ်မိဘူး။ တကယ်လို့များ အိပ်ယာနိုးလို့
 နောက်နေ့မနက်ရောက်ရင် အိပ်မက်ဆိုးတွေက စောင့်နေပြီဆိုတာကို
 သိနေခဲ့နိုင်မလား။

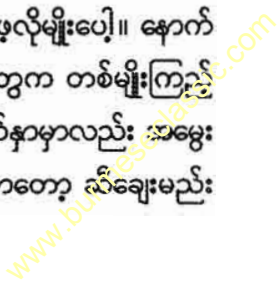
နောက်တစ်နေ့မနက် ၆နာရီထိုးချိန်မှာ နေရောင်က အခန်းထဲကို
 ဖြန့်ကျက်ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ။ အမေက ကျွန်မကိုနှိုးပြီး၊ အိမ်လျှောက်လမ်း
 ကျဉ်းလေးအတိုင်း သူ့နောက်ကနေ ကျွန်မကို လိုက်လာခိုင်းတယ်။
 မနက်တိုင်းလုပ်နေကြအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီး နေ့တစ်နေ့အတွက် ပထမ
 ဦးဆုံး ဝတ်ပြုဆုတောင်းမှုကို လုပ်ကြရတယ်။ နောက်တော့ အမေက
 ကျွန်မကို ဖူးလို့ခေါ်တဲ့ မနက်စာကို တစ်ပန်းကန်စာလောက် ကျွေး
 တယ်။ ဖူးဆိုတာက ပဲကိုကြက်သွန်နီတို့၊ ခရမ်းချဉ်သီးအနှစ်တို့နဲ့ ချက်
 ထားတဲ့ ပဲဟင်းပေါ့။ နောက်နို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တိုက်တယ်။
 ကျွန်မအတွက် ထုတ်ပိုးထားတဲ့ အထုတ်အပိုးတွေက အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာ
 စောင့်နေနှင့်ပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက အထုတ်တွေကို မမြင်ချင်ယောင်
 ဆောင်နေတယ်။ နောက်တော့ အိမ်ရှေ့ကနေ ကားဟွန်းသံကြားရတယ်။
 ဘာမှန်း ရေရေရာရာမသိနိုင်တဲ့ ဘဝသစ်တစ်ခုထဲကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
 အားတင်းပြီး အတင်းတိုးဝင်လိုက်ရတော့မယ်။ အမေ့ကိုခပ်တင်းတင်း
 ဖက်ထားတာကို လွှတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ အမေက ကျွန်မကို အနက်
 ရောင်ဝတ်ရုံကြီးနဲ့ ခေါင်းဆောင်းကို ဆောင်းပေးတော့တာပဲ။ နှစ်တွေ
 များစွာကြာအောင်အပြင်သွားရင် အရောင်နဲ့ ဝတ်ရုံကိုပဲ ကျွန်မဝတ်ဖြစ်
 တယ်။ တစ်ခါတလေကြာရင် မေ့သွားပြီးတော့ ဘာမှကို အပေါ်က

ရုံမနေတော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းအိမ်နေရင်းနဲ့ပဲ အပြင်ထွက်သွားဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူမှလည်း ဂရုစိုက်မနေကြပါဘူး။ အခုတော့ အမေက ကျွန်မ အထုတ်တွေထဲက အနက်ရောင်နီကတ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း ကျွန်မ ကိုလှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မကို တစ်ကိုယ်လုံး ဒါမျိုးကြီးခြုံထားဖို့ ဘယ်သူကမှ အတင်းအကျပ် တိုက် တွန်းတာမျိုး မလုပ်ဖူးဘူး။

“ဒီနေ့ကစပြီးတော့ သမီးအပြင်သွားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဖုံးထားဖို့ မဖြစ်မနေလိုလာပြီ။ သမီးကအခု အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်သွားပြီ။ သမီးမျက်နှာကို သမီးယောက်ျားကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မြင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒါက သူ့ရဲ့ရှာရက်ဖိပ်။ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပဲ။ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းမှု၊ မြင့်တက်မှုဟာ ဒီအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။ သမီးအနေနဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားမျက်နှာပျက်ရအောင် မလုပ်သင့်ဘူး။”

ကျွန်မလည်း ဝမ်းပန်းတနည်းနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အမေကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မကို ပစ်ပယ်လိုက်တဲ့အတွက် အမေကို အရမ်းစိတ်ဆိုးပေမယ့်လို့ ကျွန်မရဲ့နာကျင်မှုတွေကို သူ့ကိုပြောပြနိုင်ဖို့ ကျွန်မမှာ စကားလုံးတွေပျောက်ဆုံးနေတယ်။

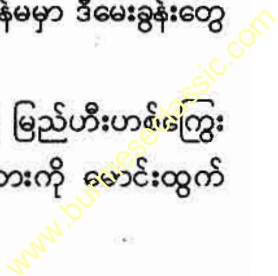
ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ပစ်ကပ်ကားရဲ့ နောက်မှာတော့ အရပ်ပုပုနဲ့လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း ထိုင်နေ တယ်။ သူကဇန်နာအရှည်ကြီးဝတ်ထားတယ်။ အဖေ့လိုမျိုးပေါ့။ နောက် နှုတ်ခမ်းမွေးတွေနဲ့ ဆံပင်တိုတိုကောက်ကောက်တွေက တစ်မျိုးကြည့် ရဆိုးနေတယ်။ မျက်လုံးတွေက အညိုရောင်နဲ့ မျက်နှာမှာလည်း အမွှေး အမှင်တွေကို ပုံဆိုးပန်းဆိုးရိတ်ထားတယ်။ လက်မှာတော့ ဆီချေးမည်း

တွေ့စွန်းနေတယ်။ သူက ယောက်ျားပီသတဲ့ ပုံလည်းမရှိ။ သူက ဖာအက် အလီသမာလေ။ ကျွန်မကိုလက်ထပ်ဖို့ အဖေ့ဆီကနေ ခွင့်တောင်းခဲ့သူ ပေါ့။ ကျွန်မအတွက် သူစိမ်းဆိုပေမယ့် ခါဟာဒ်ဂျီက လမ်းတွေပေါ်မှာ တစ်ကြိမ်လောက် ဖြတ်လျှောက်လုပ်ရင်း ဆုံခဲ့ဖူးကောင်း ဆုံခဲ့မယ်။ ကျွန်မတို့က လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ခါဟာဒ်ဂျီကို မကြာခဏ ဆိုသလို ပြန်ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့အရင်က ဆုံဖူးတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။

သူတို့က ကျွန်မကို အလယ်တန်းကခုမှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ကားမောင်းသမားရဲ့ နောက်တည့်တည့်မှာပေါ့။ တခြားမိန်းမ လေးယောက်လည်းပါတယ်။ ကျွန်မခဲအိုရဲ့ မိန်းမကလည်း အဲဒီအထဲမှာ ပါနေတယ်။ သူတို့အပြုံးတွေက ပျောက်သွားပြီ၊ စကားလည်း သိပ် များများ မပြောတော့ဘူး။ လူစိမ်းတစ်ယောက်က ဟိုးနောက်ဆုံးမှာ ထိုင်နေတယ်။ အဲဒီ လူရဲ့ဘေးမှာတော့ ကျွန်မခဲအိုပါလာတယ်။ သူနဲ့ကျွန်မ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း သူ့မျက်နှာကြီးကို ခရီးတစ်လျှောက် လုံး ကြည့်လာမနေရလို့ စိတ်အေးရတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်ဆိုတာကို သိနေတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကရင်နဲ့ ဒီလူက ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။ ဘာလို့များ ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်ရတာတုန်း။ ကျွန်မဆီကနေ သူဘာတွေမျှော်လင့် နေတာလဲ။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ။ အတိအကျက ဘာလဲ။ ကျွန်မမှာ ဒီမေးခွန်းတွေ အတွက် အဖြေမရှိဘူး။

ကားစက်သံတဝှမ်းက ဘဝတစ်ခုဆီကို မြည်ဟီးဟစ်ကြွေး တိုးဝင်နေတယ်။ နောက်တော့ ကားသမားက ကားကို မောင်းထွက်

သွားပြီ။ ကျွန်မနှလုံးက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတယ်။ ကျွန်မကိုကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မထိန်းထားနိုင်ပဲ တိတ်တိတ်လေးငိုနေရတယ်။ ကားမှန်မှာ မျက်နှာကိုအပ်ထားရင်း အမေက တဖြည်းဖြည်း သေးသေးပြီး ဝေးဝေး သွားတာကို ကြည့်နေမိတယ်။ နောက်ဆုံး အစက်အပျောက်ကလေးဖြစ် သွားရင်း ဘာမှမရှိတော့တဲ့အထိပဲ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ဘူး။ အတွေးတွေ ထဲမှာပဲ ကျွန်မစိတ်က နှစ်ဝင်နေတယ်။ အခုအချိန်မှာ အတောင့်တရ ဆုံးက အိမ်ပြန်နိုင်ဖို့လမ်းပဲ။ လွတ်မြောက်မှုအတွက်ပေါ့။ ကားက မြောက်ပိုင်းကိုသွားနေရင်း ဆန်နာနဲ့ ဝေးဝေးလာတယ်။ အဲဒီလို ဝေးလာလေလေ၊ ကျွန်မပိတ်မိနေတဲ့ ထောင်ချောက်ကို ပိုနားလည် လာလေလေပဲ။ ကျွန်မမျက်ရည်တွေကို အပြင်ကိုစီးမသွားအောင် အနက် ရောင်နီကပ်ကြီးက ထိန်းပေးထားနိုင်ပါစေလို့ ကျိတ်ဆုတောင်းနေတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မှန်းမသိတော့ဘူး။ ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးက အရမ်းကို သေးငယ်မှိန်ပျော့သွားတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် ကျွန်မက သေးငယ်လွန်းနေတယ်။ ဒီနီကပ်ကြီးဝတ်ထားဖို့၊ မိဘအိမ်နဲ့ ဒီလောက် အဝေးကြီးခွဲလာဖို့၊ ဘဝအသစ်ကို ဒီလို စိတ်ပျက်စရာ ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ အတူနေထိုင်သွားဖို့ ကျွန်မ မသိတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့အတူနေဖို့ ကျွန်မက သိပ်ကို သေးငယ်မှိန်ဝါးလွန်းနေတယ်။ နောက်တော့ ကားက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားတယ်။

“နောက်တံခါးဖွင့်လိုက်”

စစ်သားတစ်ယောက်ရဲ့အသံက ကျွန်မကို လန့်ဖြန့်သွားစေ တယ်။ ငိုထားရလွန်းလို့ သိပ်ပင်ပန်းလွန်းပြီးနောက်ဆုံးမှာ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နောက်တော့ မြောက်ပိုင်းလမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ

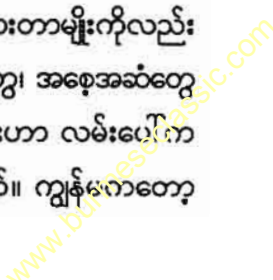

စစ်ဆေးရေးဂိတ်တွေကြီးပဲ တင်းကြမ်း ပြည့်နေမှန်း ကျွန်မသတိရလာ တယ်။ အခု ကျွန်မတို့ရောက်နေတာက ပထမဦးဆုံးဂိတ်ပဲ။ လူတွေ ပြောတာတော့ မြောက်ပိုင်းမှာ စစ်ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ ဟွတ်သစ်တွေနဲ့ အစိုးရတပ်တွေနဲ့ ဖြစ်နေတာတဲ့။ အဖေပြောတာက ဟွတ်သစ်တွေက ရှိအိုက်တွေတဲ့။ ယီမင်မှာက အများစုက ဆွန်နီတွေပေါ့။ ရှိအိုက်၊ ဆွန်နီဘာကွာလဲ။ ကျွန်မမသိဘူး။ ကျွန်မသိတာက ကျွန်မက မူဆလင်၊ တစ်ရက်ကို ငါးကြိမ်ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ကားထဲကို တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်ရင်း စစ်သားတွေက ကျွန်မတို့ကို ဆက်သွားခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီစစ်သားကြီးကိုပဲ အကူအညီတောင်း လိုက်ရမလားလို့ စိတ်ထဲ တစ်ချက် တွေးမိလိုက်သေးတယ်။ သူက အစိမ်းရောင်ယူနီဖောင်းနဲ့၊ သေနတ်ကြီးကလည်း ပုခုံးမှာလွယ်ထားလိုက်တယ်။ သူကလူထုကို ကာကွယ်ရမယ့်တာ ဝန်မရှိဘူးလား။ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဆန်နာက ထွက်မလာချင်ဘူးလို့ သူ့ကိုပြောရမှာပဲ။ ကျွန်မရွာထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့နေရမှာကို မလိုလားဘူး။ အဲဒီမှာ ကျွန်မသိတဲ့လူဆိုလို့ ဘယ်သူမှ မရှိတော့တာ။

ဒီနှစ်တွေမှာ ကျွန်မက ဆန်နာမှာကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။ မြို့တော်ရဲ့ ဆောက်လက်စ အဆောက်အဦတွေကို ကျွန်မက သဘောကျသလို လမ်းမကျယ်ကြီးတွေ၊ မိုဘိုင်းဖုန်းကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေနဲ့ သောက်လိုက်ရင် အာခေါင်မှာ ရုတတဖြစ်သွားတဲ့ လိမ္မော်ရည်တွေ။ လေထုညစ်ညမ်းနေတာနဲ့ ကားလမ်းတွေ ပိတ်နေတာက ကျွန်မဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြစ်လာနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအလွမ်းရဆုံးကတော့ မြို့ဟောင်းကြီးဖြစ်တဲ့ ဘတ်အယ်လ်ယီမင်ရဲ့ တံခါးကြီးပဲ။ ဘတ်အယ်လ်ယီမင်က တကယ့်ကို မြို့ကြီးထဲက မြို့ကလေးပဲ။ မိုနာ ဒါမှမဟုတ်၊

ဂျမီလာရဲ့လက်ကိုတွဲထားရင်း ဟိုနားဒီနား လျှောက်သွားနေဖို့ သိပ်
 ကောင်းတဲ့ မှော်ဆန်တဲ့မြို့လေးပေါ့။ ခရီးတစ်ခုကို စွန့်စားထွက်လာတဲ့
 စူးစမ်းရှာဖွေသူတစ်ယောက်လို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံစားရစေတယ်။
 အဲဒီနေရာက တကယ့်ကို ပြင်ပလောကနဲ့ လုံးဝကွာခြားတဲ့နေရာပဲ။
 ရွံ့အိမ်တွေနဲ့ ဇာကွက်ဖြူပုံဖော်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေ၊ အရမ်းကိုလှ
 လွန်းတယ်။ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဒီမှာနေသွားတဲ့ အိန္ဒိယဗိသုကာပညာ
 ရှင်တွေရဲ့ တကယ့်အံ့မခမ်းလက်ရာတွေပေါ့။ ဘတ်အယ်လ်ယီမင်က
 တကယ့်ကို ယဉ်ကျေးမှုထွန်းကားလွန်းတယ်။ ကျွန်မအတွေးထဲမှာ
 ဟိုးရှေးတုန်းက ဘုရင်တွေ၊ ဘုရင်မတွေနဲ့ ဒီမြို့မှာနေခဲ့ကြတဲ့အကြောင်း
 တွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်တောင်မှပဲ
 စဉ်းစားထားမိတဲ့အထိ။ ဖြစ်နိုင်တာက ဒီမြို့ဟောင်းက ဘုရင်တွေ၊
 ဘုရင်မတွေပဲ ပိုင်ဆိုင်တဲ့မြို့ပဲလား။

ဘတ်အယ်လ်ယီမင်ထဲကို ရုတ်တရက်ဝင်သွားမိတဲ့ ဘယ်သူ
 မဆို အသံပေါင်းစုံရဲ့ ဝိုင်းရံခြင်းကို ခံကြရမယ်။ ဈေးသည်တွေရဲ့
 ခေါ်သံက ရှေးဟောင်းကက်ဆက်ခွေထဲက ထွက်လာတဲ့ တဂျိုးဂျိုး
 တဂျစ်ဂျစ်အသံတွေ၊ ခြေလှမ်းတောင်းရမ်းနေတဲ့ သူတောင်းစားတွေရဲ့
 အော်ဟစ်ညှီးညှုသံတွေနဲ့ ရောထွေးနေမယ်။ ဖိနပ်တိုက်တဲ့ကောင်လေး
 တွေက ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး ဖိနပ်တိုက်ပေးပါရစေလို့ တောင်း
 ပန်တဲ့အသံတွေလည်း ကြားရမယ်။ ဘုရားရှိခိုးဖို့ နှိုးဆော်တဲ့အသံက
 ရှိရှိသမျှ အရောရောအနှောနှောအသံတွေကို လွှမ်းသွားတာမျိုးကိုလည်း
 ကြုံရမယ်။ ဇီရာနဲ့တွေ၊ သစ်ဂျိုပိုးနဲ့တွေ၊ လေးညှင်းနဲ့တွေ၊ အစေ့အဆံတွေ
 ရဲ့အနံ့တွေ၊ စပျစ်သီးခြောက်နံ့တွေ ဒီအနံ့တွေအားလုံးဟာ လမ်းပေါ်က
 ဈေးဆိုင်တွေဆီကနေ တလှိုင်လှိုင်ထွက်နေတတ်တယ်။ ကျွန်မကတော့

အဲဒီအနံ့တွေ ရှူရင်းလမ်းတွေမှာ လျှောက်သွားရတာ အရမ်းပျော်တာပဲ။ တချို့ ခပ်မြင့်မြင့်ဈေးပန်းခင်းထားတဲ့ ဆိုင်မျိုးတွေရှေ့ရောက်ရင် ခြေဖျားထောက်ပြီးအထဲကို ချောင်းကြည့်ရတာ အမောပဲ။ အထဲမှာတော့ ဆုလဒ်အပုံကြီးက မျက်စိတဆုံး လှဲလျောင်းနေတယ်။ အဲဒီအပုံထဲမှာ ငွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဂျန်ဘီယာဓားမြောင်တွေ၊ ပန်းထိုးထားတဲ့ ခြံထည်တွေ။ ကော်ဇောတွေ၊ သကြားဖြူးထားတဲ့ ဆီကြော်မုန့်တွေ၊ ဒန်းဆိုးဆေးတွေ၊ ကျွန်မလို ကလေးမလေးတွေအတွက် ဝတ်စုံတွေအများကြီးမှ အများကြီးပဲ။

ဘတ်အယ်လ်ယီမင်၊ တစ်ခါတလေကြရင် ဆစ်တာရက် (အာရဘီလို လိုက်ကာကိုခေါ်တာ)တွေနဲ့ ပတ်ထားတဲ့ မိန်းမကြီးတွေက မြင်ရသေးတယ်။ သူတို့အဝတ်တွေက အရမ်းလှတဲ့ ဒီဇိုင်းကွက်တွေနဲ့။ အရောင်တွေကလည်း စုံမှစုံပဲ။ ကျွန်မကတော့ သူတို့ကို မြို့ဟောင်းက မိန်းမကြီးတွေလို ခေါ်တတ်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့နဲ့အရွယ် ချင်းကွာတဲ့ အခြားလမ်းပေါ်က အမျိုးသမီးတွေဝတ်ထားရတဲ့ ဝတ်ရုံတွေနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် သူတို့ရဲ့အရောင်စုံ အရောင်တောက်တောက် အဝတ်အထည်တွေက သိပ်ကိုခြားနားလွန်းနေလို့ပဲ။

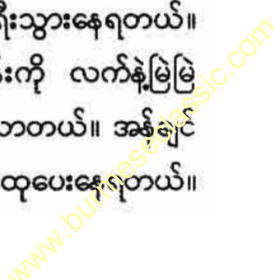
တစ်ညနေတော့ ကျွန်မက ကျွန်မအဒေါ်တစ်ယောက်ကို လက်တိုလက်တောင်းလိုက်ကူလုပ်ရင်း သူနဲ့အတူတူ အဲဒီမြို့ဟောင်းကို သွားခွင့်ရတယ်။ တကယ့်ကိုရင်သိမ့်တုန် စရာကောင်းပြီး၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်တဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုကို ရောက်သွားသလိုပဲ။ ကျွန်မစိတ်က ဦးတည်ရာ မဲ့လာရင်း လူအုပ်ကြီးနဲ့အတူ မျောပါသွားတယ်။ ကျွန်မအဒေါ်ကို ပြန်လိုက်ရှာဖို့အတွက် လမ်းတွေကို လိုက်ကြည့်တော့၊ လမ်းတိုင်းလမ်းတိုင်းက အတူတူတွေချည်းဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်ဘက်ကိုသွားရမှာလဲ။

ညာဘက်လား၊ ဘယ်ဘက်လားတောင် မသိတော့ဘူး။ လုံးဝကို မျက်စိလည်သွားတယ်။ မျက်ရည်တွေလည်း တဒီးဒီးကျနေပြီ။ ကျွန်မ လုံးဝကို လမ်းပျောက်သွားတာ။ နောက် ၂ နာရီလောက်ကြာတော့မှ ကျွန်မအဒေါ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ဈေးဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ရှာတွေ့သွားတော့တယ်။

“နူဂျွဒါ၊ နင်ဘယ်တော့မှ အဆံ့ချောင်နေတဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အဲဒီလိုလုပ်နေတာကို ရပ်မှာလဲ” လို့ ကျွန်မလက်ကို ဆောင့်ဆွဲရင်း အဒေါ်ကဆူတော့တာပဲ။

အခုလည်းကျွန်မဒီမှာ လမ်းပျောက်နေပြန်ပြီ။ မင်္ဂလာပွဲပြီးလို့ နောက်တစ်နေ့မှာတင်ပေါ့။ ဝမ်းနည်းစရာနေ့ပဲ။ ပစ်ကပ်ကားနောက်မှာ မသက်မသာနဲ့ထိုင်နေရတယ်။ ကျွန်မပတ်လည်က လူတွေက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးတွေနဲ့ ရင်းနှီးနွေးထွေးမှု လုံးဝမရှိကြဘူး။ မဆလားနဲ့ တွေ့ရဲ့ မှော်ဆန်တဲ့ရနံ့ရယ်။ ကလေးတွေကလာတောင်းရင် ပူပူနွေးနွေး ဒိုးနပ်တွေကို အမြည်းကျွေးတတ်တဲ့ ဈေးသည်ကြီးတွေရဲ့ နူးညံ့ကြင်နာတဲ့ အကြည့်တွေရယ်က အဝေးကိုလွင့်ပါးသွားပြီ။ အခုဆိုရင် ကျွန်မ ဘဝက လူကြီးတွေရဲ့ ကမ္ဘာသစ်ထဲကို တိုးဝင်နေရပြီ။ အိပ်မက်တွေ အတွက် နေရာမရှိတော့ဘူး။ မျက်နှာတွေက မျက်နှာဖုံးတွေနဲ့။ ကျွန်မကိုဂရုစိုက်မယ့်သူ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး။

မြို့တော်ကို ကျောခိုင်းခဲ့ရင်း မြွေတစ်ကောင်လို၊ အနက်ရောင် ဖဲကြိုးတစ်ချောင်းလို တောင်တန်းတွေကြားမှာ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေတဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ကားနဲ့ ခရီးသွားနေရတယ်။ အကွေ့တစ်ကွေ့ ကွေ့လိုက်တိုင်း ထိုင်ခုံလက်တန်းကို လက်နဲ့မြဲမြဲ ကိုင်ထားရတယ်။ ဗိုက်ထဲမှာလည်း အော်ဂလီဆန်လာတယ်။ အန်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားဖို့ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ခပ်နာနာလေးထုပေးနေရတယ်။

လေကောင်းလေသန့်လေး ရှူလို့ရအောင် ကားခဏရပ်ပေးဖို့ သူ့ကို ပြောမယ့်အစား အသေပဲခံလိုက်တော့မယ်။ မအီမသာ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ လူမသိအောင်လို့ တံတွေးကို အသာကျိတ်ပြီးပဲ မြို့ချနေရတယ်။

ဘေးနားက လူတွေအကြောင်းကို ခဏမေ့ထားလို့ရအောင် လမ်းဘေးဝဲယာက ရှူခင်းတွေကို အသေးစိတ် မှတ်မိနေအောင် ဂရုစိုက်ကြည့်နေဖို့ကိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တောင်စောင်းအငူတွေမှာ ပြိုပျက်နေတဲ့ ခံတပ်အဟောင်းကြီးတွေရှိတယ်။ အဖြူရောင် အနားသပ် တွေနဲ့ အညိုရောင်အိမ်လေးတွေက ကျွန်မကို ဘတ်အယ်လ်ယီမင်ကို ပြန်သတိရစေတယ်။ လမ်းဘေးက ရှားစောင်းပင်တွေ၊ ခြောက်သွေ့တဲ့ တောင်တန်းတွေကို တွေ့လိုက်ရင်း ခဏနေပြန်တော့ စိုက်ပျိုးရေးလုပ် နေကြတဲ့ လယ်ကွင်းတွေ၊ ဆိတ်တွေ၊ နွားတွေ မြက်စားနေကြတဲ့ မြက်ခင်းတွေကို တစ်ခါမြင်ရပြန်တယ်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အဲဒီလို စိမ်းလန်းလိုက်၊ ခြောက်သွေ့လိုက် တစ်လှည့်စီ ဖြစ်နေတာပဲ။

အဲဒီနေရာတွေမှာ မိန်းမကြီးတွေ ရှိနေတာကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရ တယ်။ သူတို့က သူတို့မျက်နှာတွေကို ခြုံထည်တွေနဲ့ ဖုံးထားရင် ပါးစပ်တွေကိုကာထားကြတယ်။ နောက်တော့ ကားလမ်းကိုဖြတ်ပြေးတဲ့ ကြောင်နှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းကို မှတ်မိနေမှာ စိုးတာနဲ့ မျက်လုံးတွေကို တင်းတင်းပိတ်ထားရတယ်။ နောက်မျက်စိ ပြန်ဖွင့်ကြည့်တော့ ကားက ခက်စိုက်ခင်းတွေကြားထဲမှာ ရောက်နေပြီ။ ဘယ်ဘက်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ညာဘက်ကိုပဲကြည့်ကြည့်၊ နေရာ တိုင်းမှာ မျက်စိတဆုံး စိမ်းစိုနေတယ်။ တကယ့်ကိုလှတာပဲ။ စိတ်ထဲ လန်းဆန်းပြီး အေးမြသွားသလိုပဲ။

“ခက်ပင်တွေပေါ့ကွာ။ ငါတို့နိုင်ငံရဲ့ အမျိုးသားကြော့တွဲဝမ်း

နည်းမူကြီးပေါ့” လို့ ကားသမားက ပြောလာတယ်။ “ဒီအပင်တွေက ရှိသမျှရေတွေကို စုပ်ယူနေတာ၊ တစ်နိုင်ငံရေးရေငတ်၊ ခြောက်ကပ်ပြီး သေလုမျောပါးဖြစ်နေပြီ”

ဘဝက ရှုပ်ထွေးလွန်းတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ လူတွေကို ဒုက္ခလိုက်ပေးနေတဲ့ လူဆိုးတွေတင်မကဘူး။ လှပစိမ်းစိုနေတဲ့ အရာ တွေတောင်မှပဲ၊ အန္တရာယ်ပေးနိုင်နေတယ်။ နားလည်ဖို့ တကယ် ခက်တာပဲ။

ရှေ့နည်းနည်းလေး ဆက်သွားလိုက်တော့ ကျွန်မညာဘက်မှာ ရှိတဲ့၊ ကိုကာဘိန်းရွာကို တွေ့လာရတယ်။ ကျောက်တုံးအိမ်တွေကို တောင်ကုန်းထိပ်မှာ တည်ထားတဲ့ ရွာလေးပေါ့။ တစ်ခါတုန်းက အိမ်နဲ့ ပွဲတော်အတွက် ရွာတစ်ရွာကို အမေတို့အဖေတို့နဲ့သွားရင်း အဲဒီကို ကာဘိန်းရွာကို ဖြတ်သွားဖူးတာ ကျွန်မမှတ်မိနေတယ်။ လူတွေပြော တာရှိတယ်။ အဲဒီရွာက မိန်းကလေးတွေက ပိန်ပိန်လေးတွေနဲ့ သိပ်လှတာပဲတဲ့။ သူတို့အဲဒီလို လှရခြင်းအကြောင်းရင်းက နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း မနက်ဆိုရင် စောစောထပြီး လယ်ကွင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရ လို့တဲ့။ တစ်နာရီလောက် လမ်းလျှောက်ပြီး တောင်ကုန်းတွေကို တက် လိုက်ဆင်းလိုက်လုပ်ရတာ တကယ့်ကို လေ့ကျင့်ခန်း ကောင်းကောင်းပဲ။ ဘယ်လိုတွန်းအားမျိုးက သူတို့ကိုအဲဒီလို လုပ်နိုင်ဖို့ အားပေးနေတာလဲ မသိဘူး။ တစ်နာရီလောက်ကုန်းပေါ်က ဆင်းလာလိုက်၊ နောက်တစ်နာရီ လောက် ကုန်းပေါ်ပြန်တက်လိုက်၊ နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက် ပြန်ဆင်းလိုက် ...အဲဒီလိုနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာပဲ။

နောက်တော့ ကျွန်မမှေးကနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကား အင်ဂျင်သံ တရူးတူးတဟဲတဟဲကို ကြားရတော့မှ ပြန်နိုးလာတယ်။ ကျွန်မ

ကျွန်မနာမည်နုကျွန်ပါ

ဘယ်လောက်ကြာကြာအိပ်ပျော်သွားတာလဲ။ ကျွန်မတို့ မိုင်ဘယ်လောက်
မောင်းခဲ့ပြီးပြီလဲ။ ကျွန်မတော့ မသိဘူး။

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး”

ကားရဲ့အနောက်မှာတော့ လူခြောက်ယောက်လောက်က ရှိသမျှ
အားအကုန်ထုတ်ပြီး ဘန်ပါကိုတွန်းရင်း၊ ကျွန်မတို့ကားကို သဲထဲနစ်
နေတာကနေ လွတ်သွားအောင် ကြိုးပမ်းနေကြတယ်။ ကားဘီးတွေက
မှုတ်ထုတ်နေတဲ့ ဖုန်တွေကြားထဲမှာကိုပဲ ကျွန်မက ခြောက်သယောင်း
နေတဲ့ ရွာတစ်ရွာရဲ့နာမည် ဆိုင်းဘုတ်ကို ရအောင်ကြိုးစားဖတ်
နေရတယ်။ အာဂျမ်တဲ့၊ လမ်းမှာတော့ကျောက်တုံးတွေက ရုတ်တရက်
ထူထဲလာတယ်။ ကျောက်အငူရဲ့အစွန်းမှာ ချောက်ကြီးနဲ့။ ကားက
အဲဒီမှာတင်ပဲ လုံးဝဥသံကို ရပ်သွားပြီ။

“ကားကိုတစ်ဘက်လှည့်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျ” လို့ ရွာ
သားတစ်ယောက်က ဝင်အကြံပေးတယ်။ သူ့ခေါင်းမှာ အနီ၊ အဖြူကွက်
တွေပါတဲ့ ခေါင်းဆောင်းကို ပတ်ပြီးတော့ မျက်နှာကို ကာထားတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ ရှေ့ကိုဘယ်လိုမှ ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ထရပ်ကား
က ပိုပိုအခြေအနေဆိုးလာဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ခါဟာဒ်ဂျီနားရောက်နေပြီပဲ” လို့
ကားသမားက အတင်းအကျပ်ပြန်ပြောနေတယ်။

“ခင်ဗျား၊ ကားနဲ့လား၊ နေပါဗျာ၊ လာနောက်မနေစမ်းနဲ့”

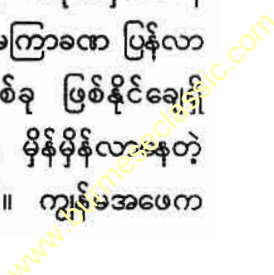
“အင်း၊ အင်းပေါ့ဗျာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲတောင် မသိဘူး”

“အကောင်းဆုံးကတော့ မြည်းငှားသွားလေ”

“မြည်းတွေစီးရမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ မိန်းမတွေ
လည်း ပါလာတယ်။ ဒီနည်းလမ်းက ခက်ခဲလာနေပြီ”

“ဒီမှာဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကားတွေထဲက တစ်စီးကို ငှားသွားပါလား၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ကားနဲ့ဆို အဲဒီကို ခဏလေးရောက်မှာ။ တာယာတွေက နှစ်လတစ်ခါလောက်လဲပေးနေရတယ်။ လမ်းက ဆိုးလွန်းအားကြီးတာကိုး”

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ၊ ကျွန်မတို့ ကားတွေပြောင်းစီးရတယ်။ လူကြီးတွေက အထုတ်အပိုးတွေကို ကားတစ်စီးကနေ နောက်တစ်စီးကို ပြောင်းတင်ရင်းအလုပ်တွေ ရှုပ်နေကြတယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ ကျွန်မမှာ ခြေထောက်တွေကို နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်လောက် ဆန့်ထုတ်နိုင်လာတယ်။ အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူရင်း၊ တောင်တွေရဲ့ လေကောင်းလေသန့်လေးတွေကို အဆုပ်ထဲဝင်နိုင်သလောက်ဝင်အောင် ရှူလိုက်တယ်။ ကျွန်မရဲ့အနက်ရောင် ဝတ်ရုံကြီးရဲ့အောက်မှာ ချွေးတွေတပြိုက်ပြိုက် ထွက်နေလို့ အောက်ခံဝတ်ထားတဲ့ အညိုရောင်အင်္ကျီလေးက ချွေးတွေနဲ့ စီးကပ်နေပြီ။ ကျွန်မလည်းထုတ်ပိုးထားတဲ့ အထုတ်တွေကို နိုင်သလောက်သယ်ရင်း အငူစွန်းလေးကို ဂရုတစိုက်ဖြတ်လာလိုက်တယ်။ တောင်စွန်းအောက်မှာတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာက ဝါဒီလာတောင်ကြားကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ကျွန်မတို့ရွာလေးရှိနေတဲ့ ဒီတောင်ကြားက ဘာမှအပြောင်းအလဲမရှိဘူး။ ကျွန်မအဲဒီက ထွက်လာတုန်းက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုဦးတော့ အဲဒီနေရာကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။ ကျွန်မငယ်ဘဝအကြောင်းတွေကို အခုထိမှတ်မိနေသေးတာက။ ကျွန်မမိဘတွေနဲ့အတူတူ ဒီနေရာကို မကြာခဏ ပြန်လာဖြစ်လို့ပဲလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်ချေရှိသေးတာက၊ ကျွန်မတို့မှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မှိန်မှိန်လားနုတဲ့ ဓာတ်ပုံအဲလ်ဘမ်အဟောင်းကြီး တစ်အုပ်ရှိတယ်။ ကျွန်မအဖေက

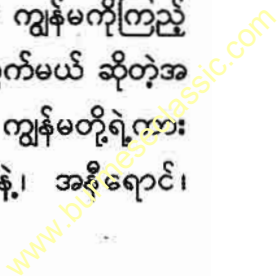

ကျွန်မနာမည်နူဂျွန်ပါ

အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ အချိန်ရှိသရွေ့ကြည့်နေတတ်တယ်ပေါ့။ ကျွန်မရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေက အဲဒီဓာတ်ပုံစာအုပ်ကြီးကနေ လာတာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျွန်မစိတ်အာရုံထဲမှာ ကျွန်မအဘိုးကို ပြန်မြင်နေရတယ်။ ဘိုးဘိုးကို ကျွန်မကအရမ်းချစ်တာ။ သူဆုံးပြီးလို့ တစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့အထိကို ကျွန်မမှာ ငိုပြီးရင်းငိုရင်းပဲ။ ဘိုးဘိုးက တာဘန်အဖြူကို အမြဲတမ်းဝတ်ထားတတ်တယ်။ သူ့မှတ်ဆိတ်တွေက ပါးလှုပ်နေပြီး ကျိုးတို့ကျဲတဲ့နဲ့ ဖြူဖွေးနေတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ မျက်ခုံးမွေးတွေကတော့ နက်မှောင်ထူထဲနေတာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါကြရင် သူ့က သူ့ဒူးတွေပေါ် ကျွန်မကိုတင်ပြီး နောက်ပြန်ပြန်မြှောက်ကစားတတ်တယ်။ လေထဲမြှောက်ထားလိုက်၊ ပြန်ဖမ်းလိုက်နဲ့။ ကျွန်မငယ်ငယ်က တကယ်လို့များ ကမ္ဘာပြုရင်တော့ ကျွန်မဘိုးဘိုးက ကျွန်မကို လာကယ်မှာပဲလို့ တွေးရင်းနဲ့ကြီးပြင်းခဲ့ရဖူးတယ်။ နောက်တော့ သူကထွက်သွားပြီ။

“နူဂျွန်ရေ...နူဂျွန်”

ဘယ်လိုမရင်းနှီးတဲ့အသံကများ ကျွန်မကိုလှမ်းခေါ်တာပါလိမ့်လို့ တွေးရင်းလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခေါ်သံက ကျွန်မအတွက် စိမ်းလွန်းအားကြီးနေတယ်။ မျက်စိမှိတ်ပြီး နားထောင်လိုက်ဦးတော့ အမြဲမှတ်မိနေတဲ့ ကျွန်မဘိုးဘိုးရဲ့ အသံမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ အဲဒီအသံရှင်က သူဆိုတာ ကျွန်မသိလိုက်တယ်။ ကျွန်မမသိသော ကျွန်မခင်ပွန်းသည်ပေါ့။ ဒါဆန်နာကထွက်လာပြီး ကတည်းက ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျွန်မကို စကားပြောတာပဲ။ ကျွန်မကိုကြည့်တယ်ဆိုရုံ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး၊ ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ထွက်မယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလာတယ်။ ခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်ရင်း ကျွန်မတို့ရဲ့ကား အသစ်ဆီကို သွားရတယ်။ သံချေးအထပ်ထပ်နဲ့၊ အနီရောင်၊

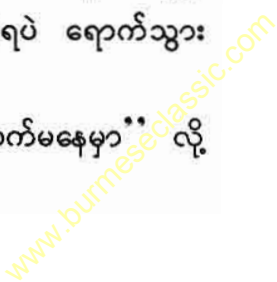

အဖြူရောင်ဆေးတွေသုတ်ထားတဲ့ တိုယိုတာပစ်ကပ်ကားပေါ့။ ကျွန်မက ရှေ့ခုံမှာထိုင်ရတယ်။ ကားသမားဘေးမှာတော့ ဝတ်ရုံနက်ကြီးခြုံထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ယောင်းမက ထိုင်တယ်။ ယောက်ျားတွေက တခြားကားကြုံ လိုက်တဲ့သူတွေနဲ့အတူတူ ထရပ်ကားနောက်ပိုင်းမှာ တွယ်စီးရတယ်။

“မြဲမြဲကိုင်ထားဟေ့” လို့ ကားသမားက သတိပေးရင်း “ဒီကားက ဆီးဖြူသီးစကောထဲ ထည့်လို့မဲ့တာထက်တောင် ဆိုးဦး မယ်” လို့ ပြောလာတယ်။

ကားမထွက်ခင်မှာ သူကကားကပ်ဆက်အသံကို အဆုံးထိမြင့် လိုက်တယ်။ သံချေးအထပ်ထပ်နဲ့ ပစ်ကပ်ကားထဲက စပီကာကနေ အက်အက်ကွဲကွဲအသံနဲ့ တောသီချင်းကြီးတွေ ဆူညံနေအောင် ထွက်လာတယ်။ အော့ဆိုတဲ့ အရှေ့တိုင်းပုံစံ စောင်းတစ်မျိုးရှိတယ်။ အခုဒီသီချင်းမှာလည်း အော့စောင်းရဲ့အသံက ဒီဒေသရဲ့နာမည်ကြီး အဆိုတော် ဟူစိန်မိုဟာတ်ရဲ့ အသံနဲ့တွဲဖက်ပြီး စပီကာကနေ ထွက်လာနေ တယ်။ နောက် သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ လမ်းပေါ်က ကျောက်ခဲကြီးတွေကို ကားကနင်းသွားရင် တဂျုံးဂျုံးတဂျိန်းဂျိန်းအသံတွေ ထွက်လာပြီးတော့ သီချင်းသံနဲ့ရောထွေးသွားတယ်။ ကျွန်မတို့ဆိုတာ တကယ်ကိုပဲ ဆီးဖြူ သီးစကောထဲ ထည့်လို့မဲ့သလို ဦးတည်ရာမရှိ အရပ်မျက်နှာတိုင်းကို ခုန်ပျံနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုရင် ကျောက်တုံးတွေက ကျွန်မတို့ ကားမှန်ကို လာမှန်တာတောင်ရှိတယ်။ ကျွန်မမှာ အသက်ကိုအောင့်ပြီး ရွာရောက်တဲ့အထိ အသက်နဲ့ကိုယ်အိုးစားမကွဲရပဲ ရောက်သွား ရလေအောင် အလွှာဆီမှာ ဆုတောင်းနေရတယ်။

“သီချင်းနားထောင်နေဟေ့၊ ဒါမှကြောက်မနေမှာ” လို့ ကားသမားက အော်ပြောတယ်။

တကယ်လို့ သူက ကျွန်မတကယ်ကြောက်နေရတဲ့ အကြောက် တရားကို သိနေမယ်ဆိုရင် ဒီလိုပြောမှာတဲ့လား။

နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင် ကားမောင်းလာရင်း ဟူစိန်မိုဟာတ်ရဲ့အသံက စွဲစွဲငင်ငင်ဖြစ်လာတယ်။ ဒီသီချင်းကိုပဲ ဘယ် နှစ်ခေါက်လောက်ကျောပြီး ကားသမားက ဖွင့်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မှတ်ထားခဲ့သင့်တာ။ သူ့ကြည့်ရတာ ဂီတမှာ နှစ်မျောနေသလိုပဲ။ ဒါကပဲ ဒီလိုလမ်းမျိုးမှာ ကားမောင်းရဲလာအောင် တွန်းအားပေးနေသလိုပဲပေါ့။ လက်တွေ့ကို စတီယာရင်ပေါ်တင်ထားပုံက မြင်းစီးသမားတစ်ယောက် မြင်းဇက်ကြိုးကိုကိုင်ပြီး မြင်းစီးနေသလိုပဲ။ ကျွေပတ်ဖောက်ထားတဲ့ လမ်းနဲ့မျက်လုံးကို သံမှိုစွဲထားသလို ကြည့်နေရင်းကနေ ဘေးဘီကို လည်း တစ်ချက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရ တာ ဒီလမ်းကို အလွတ်ကျက်မိနေသလိုပဲ။

“အလ္လာက သဘာဝတရားကို အရမ်းကြမ်းတမ်းအောင် ဖန်တီးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းတာက လူတွေကို သဘာဝ တရားထက် ပိုအကြမ်းခံနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးထားတာပဲ”

အင်း၊ သူပြောတာ မှန်ကောင်းမှန်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် အလ္လာက အဲဒီလူတွေထဲမှာ ကျွန်မကို ထည့်လိုက်ဖို့တော့ မေ့သွားတဲ့ပုံပဲ။

တောင်ကြားထဲကို ခပ်နက်နက်တိုးဝင်မိလာတာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ ရောဂါကလည်း ပိုဆိုးလာတယ်။ ဗိုက်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်နေပြီ။ ဆာလည်းဆာတယ်။ ရေလည်းငတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအကြောက် ဆုံးက ဝါဒီလာနဲ့နီးလာလေလေ ကျွန်မရဲ့ကံကြမ္မာက ပိုပိုပြီး မရေမရာ ဖြစ်လာလေလေပဲ။ ကျွန်မမှာ လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းမရှိတော့ဘူးလား။ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာတုန်း။

ခါဟာဒ်ဂျီက ဘာမှမပြောင်းလဲသေးဘူး။ အခုအချိန်အထိ ကမ္ဘာ့အစွန်အဖျားက နေရာတစ်ခုဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ကျွန်မတို့ ရောက်ရောက်ချင်းမှာကိုပဲ။ လူကလမ်းကြမ်းမှာ ကားစီးလာရလို့ အရိုးတွေ နာကျင်ကိုက်ခဲနေပေမယ့်လို့ ကျောက်တုံးအိမ် ငါးလုံးနဲ့ရွာကိုဖြတ်ပြီး စီးနေတဲ့ မြစ်ကလေးကို ပြန်မှတ်မိလာတယ်။ ပျားတွေက အရင်လိုပဲ ပန်းတွေတစ်ပွင့်ကနေတစ်ပွင့်ကိုကူးရင်း တဝီဝီမြည်နေတယ်။ သစ်ပင်တွေက ရှုမဆုံးပဲ။ ရွာထဲက ကလေးတွေက သူတို့ရဲ့သံပုံးလေးတွေနဲ့ ရေတွင်းမှာ ရေသွားခပ်နေကြတယ်။ အိမ်တစ်လုံးရဲ့ ခွေးကတက်မှာတော့ မိန်းမတစ်ယောက်က ရပ်နေရင်း ကျွန်မတို့ကို စောင့်နေတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကျွန်မကို သဘောမကျဘူးလို့ ချက်ချင်းကို ခံစားရလာတယ်။ သူက ကျွန်မကိုမကြိုဆိုဘူး။ တစ်ချက်ကလေးနမ်းတာ၊ အသာအယာလေး ပုခုံးကို ပုတ်တာမျိုးတောင် မလုပ်ဘူး။ သူကတော့ ကျွန်မရဲ့ယောက္ခမအသစ်ပဲ။ အသက်ကကြီးသလောက် ရပ်လည်းဆိုးတယ်။ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်လိုပဲ။ အရေပြားတွေမှာ မှဲ့ခြောက်တွေနဲ့။ ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းကလည်း ကျိုးနေပြီ။ ကျန်တဲ့သွားတွေကလည်း ခေါင်းပေါက်တွေနဲ့၊ ဆေးရွက်ကြီးတွေဝါးထားလို့ မည်းညစ် နေတာနဲ့ တစ်ချောင်းမှ အကောင်းအတိုင်းမရှိဘူး။ ခေါင်းမှာတော့ အနက်နဲ့မီးခိုးရောင် ခေါင်းစည်းကို ဆောင်းထားတယ်။ သူက လက်ဟန်ခြေဟန်ပြုပြီး ကျွန်မကို အထဲဝင်ဖို့ပြောတယ်။ အိမ်ခန်းထဲမှာတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ။ ပြင်ဆင်ထားတာဆိုလို့ ဘာမှမရှိသလောက်ဘဲ။ အိမ်ခန်းလေးခန်းရှိတယ်။ ဧည့်ခန်းရှိတယ်။ မီးဖိုချောင်သေးသေးလေးရှိတယ်။ အိမ်သာကိုတော့ ခြုံတွေ့ကြားထဲမှာ အမိုးအကာမရှိလုပ်ထားကြတယ်။

ဆန်နာကနေ ထွက်လာကတည်းက ကျွန်မဘာမှ မစားရသေးဘူး။ ကျွန်မယောင်းမပြင်ဆင်ပေးတဲ့ ထမင်းနဲ့အသားကို ခပ်များများလေး စားမိတယ်။ ကျွန်မတို့ထမင်းစားပြီးတော့ ရွာထဲက ဧည့်သည်တချို့ရောက်လာရင်း လူကြီးတွေက ခက်အရွက်တွေ ဝါးကြပြန်တယ်။ ကျွန်မလည်း အခန်းထောင့်လေးမှာ ပုန်းနေရင်း သူတို့ကို အသံတိတ်လှမ်းကြည့် နေရတယ်။ ကျွန်မအတွက် အံ့အားသင့်ရတာက ကျွန်မအသက်ဒီလောက်ငယ်သေးတာကို ဘယ်သူကမှ အရေးတယူ လုပ်ပြီး မပြောကြတာပဲ။ နောက်တော့မှ ကျွန်မသိရတယ်။ တောနယ်မှာ တော့ မိန်းကလေးငယ်ငယ်တွေကို လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ဆန်းကျယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ ကျွန်မက သူတို့အတွက် ဘာမှထူးခြား မနေဘူး။ ဒီမှာ ရိုးရာ စကားပုံတောင်ရှိသေး “အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပျော်ချင်လား၊ အဲဒါဆို ကိုးနှစ်သမီးနဲ့လက်ထပ်ပါ” တဲ့။

လူကြီးတွေ စကားပြောနေသံက မုန်တိုင်းတိုက်နေသလိုပဲ။

“ဆန်နာမှာ နေစရိတ်၊ စားစရိတ်က သိပ်ဈေးကြီးတာ” လို့ ကျွန်မယောင်းမက ညည်းနေတယ်။

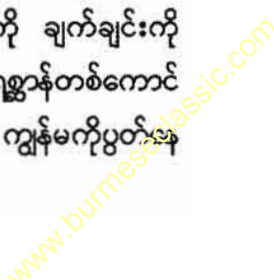
ကျွန်မယောက္ခမကတော့ “နက်ဖြန်ကြရင် ဒီကလေးကို ငါတို့ လိုမျိုး ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ သင်ပေးမယ်” လို့ ပြောလာတယ်။ သူက ကျွန်မနာမည်ကိုတောင် ထုတ်မပြောဘူး။ “နောက်၊ သူ့မှာ ပိုက်ဆံ သူနဲ့အတူတူပါလာမယ်လို့ ထင်တာပဲ” တဲ့။

“အခုကစပြီး ကလေးမလေးတွေလို အူမြူးနေလို့ မရတော့ဘူး။ ငါတို့က သူ့ကို တကယ့်မိန်းမဆိုတာ ဘယ်လိုဆိုတာ ပြပေးရမယ်။ တကယ့်မိန်းမစစ်စစ်ပေါ့”

သူတို့တတွေက ကျွန်မကို အခန်းထဲလိုက်ပို့ပေးတော့ ကျွန်မ

စိတ်ထဲ ဘယ်လောက်ပေါ့ပါး လွတ်လပ်သွားလဲဆိုတာ အခုအထိ မှတ်မိတုန်းပဲ။ နေဝင်သွားတော့ ဧည့်သည်တွေလည်း ပြန်သွားတယ်။ ဟိုတစ်နေ့တည်းက ဝတ်ထားတဲ့ အညိုရောင်အင်္ကျီက အနံ့တွေတောင် ထွက်လာနေပြီ။ အခုမှပဲချွတ်ပြီးလဲရတော့တယ်။ ကျွန်မနောက်ကျောက တံခါးပိတ်သွားတော့မှ သက်ပြင်းကို မျဉ်းချရင်း အနီရောင်ချည် အင်္ကျီလေးကို လဲဝတ်ရတယ်။ ဆန်နာကယူလာတဲ့ အင်္ကျီလေးပေါ့။ အိမ်ရဲ့အငွေအသက်ကို ပြန်ရသလိုပဲ။ အောက်သိုးသိုးအနံ့ထဲမှာ ထင်းရှူး ဆီအနံ့လေး စွတ်နေတဲ့အနံ့လေး။ ရင်းနှီးနေပြီး၊ သက်တောင့်သက်သာ ရှိတဲ့အနံ့မျိုးပေါ့။ ချည်ရှည်နဲ့ရက်ထားတဲ့ ဖျာတစ်ချပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ခင်းထားတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ယာပဲ။ အိပ်ယာဘေးမှာတော့ ရေနံဆီ ဖန်မီးအိမ်လေးရှိတယ်။ မီးအိမ်အလင်းက နံရံတွေပေါ်ဖြာကျနေလို့။ အိပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အလင်းရောင် မလိုပါဘူးလေ။

ကျွန်မဘယ်တော့မှ နိုးမလာခဲ့တော့ရင် ကောင်းမှာပဲ။ တံခါးက ဝုန်းခနဲပွင့်သွားပြီး ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာတယ်။ ဖြစ်နိုင်တာက ညဘက်မှာလေက ပြင်းပြင်းတိုက်လိုက်လို့နဲ့တူတယ်။ ကျွန်မကိုယ်ကို ချွေးတစ်စုံစီနဲ့ အမွှေးထူထူခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုက လာဖိလိုက်ချိန်မှာတော့ မျက်လုံးကို မနည်းဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က မီးအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်လို့ အခန်းက ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတယ်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရီလာတယ်။ အဲဒါသူပဲ။ စီးကရက်နဲ့ခက် အရွက်နဲ့ တထောင်းထောင်းထနေတာမို့ သူဆိုတာကို ချက်ချင်းကို သိလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်က ပုပ်အဲ့နဲ့စော်နေတာပဲ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ရဲ့အနံ့လိုပဲ။ ဘာစကားမှမပြောဘဲ၊ သူ့ ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ကျွန်မကိုပွတ်တုတ် တယ်။

ကျွန်မနာမည်ကူညီပါ

“လွတ်ပါရှင်၊ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်နေပါရစေ” လို့ အမောဖောက်ရင်း ပြောနေရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရီနေပြီ။

“နင်က ငါ့မိန်းမ၊ အခုကစပြီး ဘာမဆိုငါပဲဆုံးဖြတ်မယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက် အိပ်ယာတစ်ခုတည်း အတူတူအိပ်ကိုအိပ်ရမယ်”

ကျွန်မထခုန်လိုက်ပြီး အဝေးကို ထွက်ပြေးဖို့အသင့် ပြင်လိုက်တယ်။ ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီထောင်ချောက်ကနေတော့ လွတ်အောင်ရုန်းရတော့မယ်။ နောက်တော့ သူကလည်း မတ်တပ်လိုက်ရပ်တယ်။ တံခါးက လုံးလုံးလျားလျားစေ့မနေဘူး။ လရောင်ကြယ်ရောင်သဲ့သဲ့က အခန်းထဲကိုကျနေတယ်။ ကျွန်မလည်း အပြင်ဘက်ကွက်လပ်ဆီကို ဦးတည်ပြီး ရုတ်တရက်တဟုန်ထိုး ပြေးတော့တာပဲ။

သူက ကျွန်မနောက်က လိုက်လာတယ်။

“ကယ်ကြပါဦး၊ ကယ်ပါဦး” လို့ အော်ရင်း ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရီနေတယ်။ ရှိုက်သံပါနေတယ်။

ကျွန်မအသံက ညကို ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအော်နေရတာက ကွင်းခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ။ ကျွန်မပြေးနေတယ်။ နေရာတိုင်း၊ ဦးတည်ရပ်တိုင်းကို အသက်ရှူရင်း လူက ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နဲ့ မောနေတယ်။ အခန်းတစ်ခန်းထဲကို ဝင်ပြေးပေမယ့် သူက နောက်ကလိုက်လာပြန်တယ်။ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ပဲ တဟုန်ထိုး ပြေးရပြန်တယ်။ ကျွန်မ တစ်ခုခုကို တက်နင်းမိသလိုပဲ။ ဖန်ကွဲစတစ်ခု ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ ခြေထောက်အနာကို တောင့်ခံပြီးထပ်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တစ်စုံက ကျွန်မကို ချုပ်ထားလိုက်ပြီ။ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ချုပ်နှောင်ထားရင်း ကျွန်မကို အိပ်ခန်းဆီပြန် လွှဲခေါ်

သွားတယ်။ နောက်တော့ ဖျာပေါ်တွန်းချလိုက်တယ်။ ကျွန်မအကြောတွေ
သေနေသလိုပဲ။ တစ်ခုခုနဲ့ စည်းနှောင်ထားခံရသလိုပဲ။

မိန်းမဖော် တစ်ယောက်ယောက်လောက်ကများ လာ
ကူညီမလားလို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျွန်မယောက္ခမကို လှမ်းခေါ်မိတယ်။

“အန်တီရေ၊ အန်တီ”

ဘာမှပြန်ဖြေသံမကြားရဘူး။ ကျွန်မအသံကုန်ခြစ်ပြီး
ထပ်အော်တယ်။

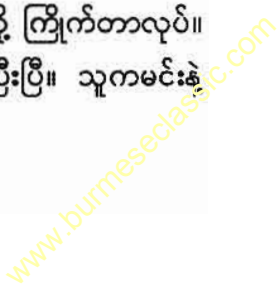
“လာကြပါဦးရှင်၊ ကယ်ကြပါဦး”

သူက သူ့အင်္ကျီအဖြူကို ချွတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်မက
ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကာကွယ်နိုင်ဖို့ ပြင်လိုက်
တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်မရဲ့ညဝတ်အင်္ကျီကို လှမ်းချွတ်နေပြီ။
ကျွန်မကို အဝတ်အစားတွေ ချွတ်တော့မယ်။ နောက်တော့ သူ့လက်
ကြမ်းကြီးတွေနဲ့ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို ပွတ်သပ်နေရင်း သူ့နှုတ်ခမ်း
တွေနဲ့ ကျွန်မနှုတ်ခမ်းကို ဖိထားတယ်။ သူ့အနံ့ကိုက ဆိုးလွန်းအားကြီး
တယ်။ ဆေးရွက်ကြီးနဲ့နဲ့ ကြက်သွန်နီနဲ့ပေါင်းထားတဲ့ အော်ဂလီဆန်
စရာအနံ့ဆိုးကြီး။

ကျွန်မနောက်တစ်ခါ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ လူက
မောဟိုက်နေပြီ။ “ရှင်ကျွန်မဆီက ထွက်သွား၊ ကျွန်မအဖေနဲ့ ပြန်
တိုင်မယ်”

“မင်းဘာသာမင်း အဖေနဲ့တိုင်တာမကလို့ ကြိုက်တာလုပ်။
မင်းအဖေက လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ။ သူကမင်းနဲ့
လက်ထပ်ဖို့ ငါ့ကိုခွင့်ပေးပြီးနေပြီ။”

“ရှင်မှာ ဒီလိုလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

“နုဂျွန်..မင်းက ငါ့မယား”

“ကယ်ကြပါ...ကယ်ကြပါဦး”

သူ့စပြီးရယ်နေတယ်။ သူ့ရယ်နေပုံက ယုတ်မာရိုင်း စိုင်းလွန်းတယ်။

“ဒီမှာငါထပ်ပြောမယ်။ မင်းကငါ့မိန်းမ၊ အခုကစပြီး ငါလုပ်စေချင်တာကို မင်းလုပ်ရမယ်။ နားလည်လား”

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ၊ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို မုန်တိုင်းတစ်ခုက ဆတ်ကနဲဆွဲမြှောက်လိုက်သလို ကိုင်ပေါက်လိုက်သလို မိုးကြိုးအစင်းပေါင်းများစွာနဲ့ ပစ်ချလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်မမှာ ပြန်တုန်ပြန်ဖို့ အားမရှိတော့ဘူး။ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းတွေက တအုန်းအုန်းမြည်ဟီးနေတယ်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ကို မြည်ဟီးနေတယ်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးက ကျွန်မအပေါ် ပြိုကျလာသလိုပဲ။ နောက်တော့ တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်မကို လောင်မြိုက်ပူလောင်လာစေတယ်။ ဒီလိုပူလောင်ရှို့မြိုက်ခံရမှုမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံခဲ့ဘူး။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး အစိတ်အပိုင်းက လုယူကျူးကျော်ခံလိုက်ရသလိုပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကျွန်မအော်ဟစ်နေပါစေ။ ဘယ်သူကမှ အကူအညီလာမပေးကြဘူး။ နာကျင်ရတယ်။ တကယ့်ကို ဆိုးရွားယုတ်မာမှုပဲ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နာကျင်မှုကို ရင်ဆိုင်အံ့တုနေရတယ်။

ကျွန်မအတွက် နောက်ဆုံးထွက်သက်လို့ ထင်ရတဲ့ ထွက်သက်ဝင်သက်နဲ့အတူ ကျွန်မတစ်ကြိမ်လောက် လွန်လူးတုန်ခါသွားတယ်။ နောက်တော့ အသိတရားက ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။

အခန်း (၅)

အန်တီရှာဒါ

ဧပြီ ၉ရက် ၂၀၀၈

အန်တီရှာဒါက သူ့ဖုန်းကို နားနဲ့မခွာတမ်း ကော်နဲ့ကပ်သလိုကို ကပ်ထားရင်း တရားရုံးခန်းမထဲမှာ အပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်း လိုက်လုပ်နေတယ်။

“ကျွန်မတို့ နူဂျွဒ်ကို သူ့ယောက်ျားလက်ကနေ လွတ်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်အားလုံးကို လုပ်ကြရမယ်။ ကျွန်မတို့ သတင်းဌာနတွေကို သတင်းပေးမယ်။ အမျိုးသမီးအဖွဲ့အစည်းတွေကို ရောပဲ...”

ဖုန်းလည်းပြောပြီးသွားရော သူက ကျွန်မဘက်ကို လှည့်ပြီး တော့ ကျွန်မမျက်နှာနဲ့ ထိလှထိခင်အထိ ခါးကိုကိုင် လိုက်ရင်း

“မကြောက်နဲ့နော်...နူဂျွဒ်။ အန်တီက သမီးကွာရှင်း ခွင့်ရအောင်လုပ်ပေးမယ်” လို့ ပြောလာတယ်။

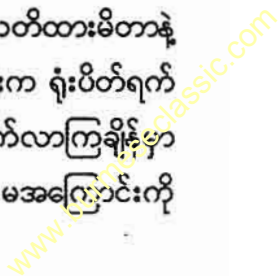
ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ကျွန်မအပေါ်ဒီ လောက်

ကျွန်မနာမည်နူဂျွန်ပါ

ဂရုစိုက်တာမျိုး အရင်က မကြုံဖူးဘူး။

အန်တီရှာဒါက ရှေ့နေမကြီးလေ။ လူတွေက အန်တီဟာ အရမ်းတော်တဲ့ ရှေ့နေပဲ။ ယီမင်မှာရှိနေတဲ့ အတော်ဆုံး ရှေ့နေတွေထဲက တစ်ယောက်လို့ပြောကြတယ်။ ကျွန်မသူ့ကို ကြည့်ရင်း လေးစားလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေတောင်ကျယ်လာတဲ့ အထိပဲ။ အန်တီရှာဒါက အရမ်းချောတယ်။ နောက်သဘောလည်းကောင်းတယ်။ သူ့အသံစူးရှရှ၊ ကျယ်လောင်လောင်နဲ့။ စကားကိုလည်း မြန်မြန်ပြောတတ်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အမြဲတမ်းအလျင်လိုနေပုံပဲ။ အကောင်းစားရေမွှေးနံ့ကလည်း သင်းနေတာပဲ။ စံပယ်ပန်းနံ့လေ။ အန်တီကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ ကျွန်မအရမ်းသဘောကျသွားတယ်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုက မိန်းမတွေလိုမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ အန်တီက သူ့မျက်နှာကို ဘာနဲ့မှအုပ်မထားဘူး။ ဒါမျိုးက ယီမင်မှာရှားတယ်။ နီကတ်ဝတ် မထားတဲ့သူပေါ့။ အန်တီရှာဒါက ပိုးဝတ်ရုံအနက်အရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားပြီး အရောင်ပါတဲ့ ခေါင်းစည်းလေးနဲ့ ခေါင်းစည်းထားတယ်။ သူ့အသားလေးတွေဆိုတာ ဝင်းနေတာပဲ။ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲဆိုးထားတော့ အရမ်းချစ်စရာကောင်းတယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသမီးတွေလိုပဲ။ နေကာမျက်မှန်တပ်လိုက်ရင် တကယ့်မင်းသမီးမှ တကယ့်မင်းသမီး။ တစ်ကိုယ်လုံး မျက်နှာတောင် မပေါ်အောင် အမည်းကြီးခြုံထားတဲ့ လမ်းပေါ်က မိန်းမတွေနဲ့ အကွာကြီးကွာနေတယ်။

အန်တီရှာဒါက မနက်မိုးလင်းလို့ ကျွန်မကို သတိထားမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်မဆီကို ရောက်လာတယ်။ လူတိုင်းက ရုံးပိတ်ရက်ပြီးလို့ အလုပ်ကို ပြန်လာကြရင်း တရားရုံးကို ရောက်လာကြချိန်မှာ အန်တီက ကျွန်မအကြောင်းကို ကြားသွားတယ်။ ကျွန်မအကြောင်းကို

သိသွားချိန်မှာ အရမ်းကို စိတ်ပျက်သွားတယ်တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မကို လာတွေ့ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ သူက ကျွန်မကို လှမ်းခေါ်လိုက်ချိန်မှာ ကျွန်မက တရားရုံးအပြင်က ဝင်းထဲမှာ။

“ကဲ...ဒါဆို သမီးက ကွာရှင်းခွင့်လာလျှောက်တဲ့ ကောင်မလေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မပါ”

“အလ္လာ၊ ကဲ...ကဲ...အန်တီနောက်လိုက်ခဲ့။ အန်တီတို့ စကားလေးဘာလေးပြောရအောင်” လို့ သူက ပြောလာတယ်။

ဒီရက်တွေမှာ ကိစ္စတွေအများကြီး ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မခေါင်းက အခုထိ ချာချာလည်နေဆဲပဲ။ ကြာသပတေးနေ့နဲ့ သောကြာနေ့ ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ တရားသူကြီးမင်း အာဘာဒယ်ဝါဟိဒ်နဲ့ သူ့အမျိုးသမီးက ကျွန်မအပေါ် အရမ်းကောင်းခဲ့ကြတယ်။ ကစားစရာ တွေ၊ အရသာအရမ်းရှိတဲ့မုန့်တွေ၊ စားစရာတွေ၊ ရေပူရေချိုးခန်းတွေ၊ ညအိပ်ယာဝင်ခါနီး အနမ်းနဲ့နှုတ်ဆက်တာတွေ၊ တကယ့်ကို သားသမီး တစ်ယောက်လို နေခဲ့ရတယ်။

အိမ်ထဲမှာတော့ ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်သည် ဝတ်ရုံကြီးကို ချွတ်ထားဖို့အထိတောင်မှပဲ ခွင့်ပြုချက်ရထားတယ်။ ကျွန်မယောက္ခမ ကတော့ နည်းနည်းလေးလှုပ်ခနဲဖြစ်သွားတာနဲ့ ချက်ချင်းကို ပြင်ခိုင်း တော့တာပဲ။ အိပ်ယာဝင်ဖို့ စဉ်းစားရတာဟာ ကြိမ်လုံးတွေကနေလာတဲ့ အကြောက်တရားမျိုး မဟုတ်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ် တူန့်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာလား။ ဒါမှမဟုတ် တံခါးပိတ်တဲ့အခါ ကျွန်မနဲ့ မြည်သွားသံလား။ လူတိုင်းက ကျွန်မကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ဆက်ဆံ ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ညတွေဟာ တကယ့်ကို ခက်ခဲ မှူးကျပ်နေ

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

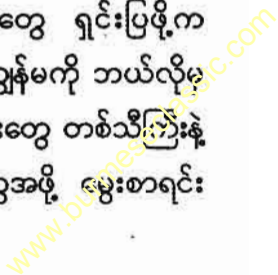
ဆဲပဲ။ ကျွန်မအိပ်ပျော်သွားတာနဲ့ မုန်တိုင်းတစ်ခုက ကျွန်မကို လှဲလျောင်းရင်း စောင့်ဆိုင်းနေသလို ခံစားရတယ်။ တကယ်လို့ မျက်လုံးတွေကို အချိန်ကြာကြာ မှိတ်ထားမိရင် တံခါးက ဒိုင်းခနဲပွင့်သွားမယ်။ တစ္ဆေသူရဲကြီးက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာမယ်။ ဘယ်လောက်ကြောက်ရွံ့စရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုမျိုးလဲ။ ဘယ်လောက်နာကျင်ကြေကွဲစရာ ခံစားမှုမျိုးလဲ။ ဦးဦးအာဘာဒယ်ဝါဟိဒ်ကတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲတဲ့။ ကျွန်မကို အနှိပ်စက်ခံခဲ့ရသူတွေအဖို့ နာကျည်းစရာတွေကို မေ့ဖျောက်ပစ်နိုင်ဖို့ အချိန်လိုလိမ့်မယ်လို့ ပြောလာတယ်။

စနေနေ့မနက်မှာ ကျွန်မတို့တတွေ တရားရုံးကိုပြန်လာတော့ အခြေအနေက အမှန်တရားပါလို့ လက်ခံဖို့တောင် ခက်ခဲတယ်။ မနက်ကိုးနာရီထိုးတော့ ကျွန်မက ဦးဦးအာဘာဒယ်ရဲ့ ရုံးခန်းမှာ။ နောက်ထပ်တရားသူကြီး ၂ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ ဦးဦးအာဘာဒိုနဲ့မိုဟာမက်အယ်လ်ဂါဇီတို့ပေါ့။ သူတို့က ကျွန်မရောက်လာတာနဲ့ တန်းပြီးပြုံးပြကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာက ဦးဦးမိုဟာမက်အယ်လ်ဂါဇီက အရမ်းစိုးရိမ်နေတယ်။

“ယီမင်ဥပဒေအရဆိုရင် သမီးအမှုက တော်တော် ခက်မယ်။ သမီးယောက်ျားနဲ့အဖေကို တရားစွဲဖို့ မဖြစ်နိုင်သလောက်ပဲ” လို့ သူကပြောလာတယ်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ခက်နေရတာလဲ”

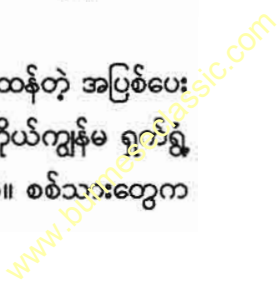
“သမီးအရွယ်ကလေးကို ဒီအကြောင်းတွေ ရှင်းပြဖို့က နည်းနည်းတော့ ခက်မယ်” လို့ သူကပြန်ဖြေရင်း၊ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်လောက်တဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးစကားလုံးတွေ တစ်သီကြီးနဲ့ ရှင်းပြတယ်။ ယီမင်ရွာတွေမှာ မွေးတဲ့ကလေးတွေအဖို့ မွေးစာရင်း

ကျွန်မမှာမရှိဘူး။ ဘာ အထောက်အထားမှလည်း မရှိဘူး။ နောက် ကျွန်မက တစ်ယောက်ယောက်ကို တရားစွဲနိုင်ဖို့ သိပ်ငယ်သေးတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး အကြောင်းပြချက်တွေက ဦးဦးမိုဟာမက်အယ်လ်ဂါဇီလို ပညာတတ်တွေအတွက်တော့ နားလည်ဖို့လွယ်ပေမယ့် ကျွန်မအတွက် တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ အကောင်းမြင်ဝါဒတော့ ရှိတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်မကို ကူညီချင်ပြီး စိတ်ထားကောင်းတဲ့ တရားသူကြီးတွေနဲ့ ကျွန်မတွေ့ခဲ့ရပြီ။ အနည်းဆုံးတော့သူတို့က ကျွန်မအမှုကို ပလပ်တာမျိုးမလုပ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို လျစ်လျူမရှုဘူး။ တခြားသူတွေလို ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပြီး ဇနီးဝတ္တရား ကျေပွန်အောင်သာ ပြန်လုပ်ပါလို့ တိုက်တွန်းတာမျိုးမလုပ်ဘူး။ စာချုပ်မှာတော့ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ။ ကျွန်မတို့အိမ်က ယောက်ျားသား တွေအားလုံးကလည်း တညီတညွတ်တည်း သဘောတူကြောင်း လက် မှတ်ထိုးခဲ့ကြတယ်။ ယီမင်ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဒါက ဥပဒေနဲ့ညီညွတ် နေတယ်။

“အခုလောလောဆယ်တော့” လို့ ဦးဦးမိုဟာမက် အယ်လ်ဂါဇီ က အစချီပြီး သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကိုပြောရင်း “ငါတို့ခပ်သွက် သွက်လှုပ်ရှားရမယ်၊ နူဂျဒ်အဖေနဲ့ ယောက်ျားကို ခဏတဖြုတ်ထိန်း သိမ်းရမယ်။ တကယ်လို့ နူဂျဒ်ကို ငါတို့ကာကွယ်ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ဒီလူတွေကို အပြင်မှာလွှတ်ထားတာထက် အချုပ်ထဲထည့်ထားတာ ပိုစိတ်ချရမယ်”

အချုပ်ထဲမှာ၊ ဟုတ်လား။ တကယ့်ကို ပြင်းထန်တဲ့ အပြစ်ပေး မှုပဲ။ အဖေကို ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ့မလား။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ရှက်ရွံ့ မိလာသလို၊ အပြစ်ရှိတယ်လို့လည်း ခံစားလာရတယ်။ စစ်သားတွေက

ကျွန်မအဖေနဲ့ယောက်ျားကို ဖမ်းဖို့အတွက် ကျွန်မတို့နေတဲ့အိမ်ကို လိုက်ပြပေးနိုင်မလားလို့ မေးတဲ့အခါမှာ ကျွန်မစိတ်ထဲ ထိထိရှုရှုကို ခံစားရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကလည်း ကျွန်မကလိုက်ပြပေးမှပဲ။ မဟုတ်ရင် အိမ်မှားနေလိမ့်မယ်။ ဒီနှစ်ရက်လုံးလုံး အိမ်ကနေပျောက် နေကတည်းက ကျွန်မမိဘတွေကတော့ ကျွန်မလည်းပဲဖာရတ်လို အိမ်က ထွက်ပြေးသွားပြီ ဘယ်တော့မှပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကြိမ်းသေ ပေါက်တွေးနေကြမှာပဲ။ အမေက ကျွန်မမောင်လေး၊ ညီမတွေကို မနက်စာကျွေးဖို့ဆိုပြီး နံပြားသွားဝယ်ခိုင်းလိုက်ချိန်မှာ ကျွန်မပြန်ရောက် မလာတဲ့အတွက် စိတ်ပူနေမှာကို စိတ်ကူးထဲတောင် တွေးမကြည့်ရဲဘူး။ အဖေကလည်း ကျန်းမာရေးချူချာနေတယ်။ ချောင်းဆိုးသွေးပါဖြစ် နေပြီ။ ထောင်ထဲမှာ အသက်မှရှင်ပါ့မလား။ တကယ်လို့ အဖေသာ သေသွားရင် ကျွန်မတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာရွေးစရာမရှိဘူး။ အာဘာဒိုကတော့ ပြောပါတယ်။ လူတွေဒုက္ခရောက်ကြရင် ဒုက္ခပေးတဲ့သူတွေကို အပြစ် ပေးရတာပဲတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မလည်း စစ်သားတွေနဲ့အတူတူ ကားစီး လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်တံခါးက သော့ခတ် ထားတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားကို သက်သာရာရသွားတယ်။ နောက်နာရီ နည်းနည်းကြာတော့ စစ်သားတွေက ပြန်လာပြီး၊ သူတို့ တတွေကို လမ်းပြပေးစရာမလိုတော့ဘူးလို့ ပြောလာတယ်။

အဲဒီနေ့ညနေမှာတော့ ကျွန်မနေဖို့အတွက် လုံခြုံတဲ့နေရာကို ရှာဖို့ဆုံးဖြတ်ကြရတယ်။ ယီမင်မှာ ကျွန်မလိုမိန်းကလေးတွေအတွက် လုံခြုံမှုပေးနိုင်တဲ့နေရာမျိုး မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးဦးအာဘာဒယ်တို့ မိသားစုအိမ်မှာ အမြဲနေဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့က ကျွန်မ

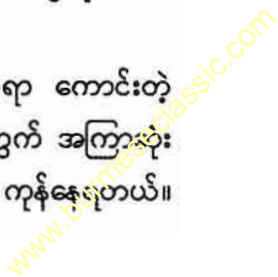
အတွက် အများကြီး လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။

“သမီးအချစ်ဆုံး ဦးလေးက ဘယ်သူလဲ” လို့ တရားသူကြီး တွေထဲက တစ်ယောက်က မေးလာတယ်။

ကျွန်မအချစ်ဆုံးဦးလေး၊ ဟုတ်လား။ ဦးဦးရှိရီက အကောင်းဆုံးရွေးချယ်မှုပဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။ အမေမောင်ပေါ့။ စစ်ထွက်ပဲ ယီမင် တပ်မတော်ကနေ အငြိမ်းစားယူလာတာ။ ကြံ့ခိုင်ပြီးထွားကျိုင်းတဲ့လူပဲ။ ကျွန်မတို့မိသားစုအပေါ် ဩဇာသက်ရောက်မှုအတော်ရှိတယ်။ သူက ဘီအစ်ဘော့စ်မှာ နေတယ်။ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်နဲ့ဆို တော်တော်လှမ်းတယ်။ သူ့မှာ မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ကလေးခုနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုတာကို တားဟယ်ဆီးဟယ်တော့ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အာဏာပိုင်စိုးမှုကိုတော့ ပြခဲ့တယ်။ အနည်းဆုံးတော့ သူက သူ့သမီးတွေကို မရိုက်ဘူး။

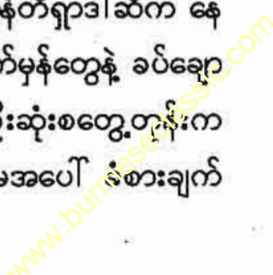
ဦးဦးရှိရီက စကားများများပြောတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ကျွန်မအတွက်ကိုက်တယ်။ သူက ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေအများကြီး မမေးဘူး။ ကျွန်မဝမ်းကွဲတွေနဲ့လည်း ပေးကစားတယ်။ အဲဒီညမှာတော့ အိပ်ယာမဝင်ခင်မှာ ကျွန်မလုပ်ခဲ့တာတွေ၊ ကျွန်မအိမ်က ထွက်ပြေးလာတာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးဦးရှိရီက ဘာမှထွေထွေထူးထူး ပြောတာ ဆူတာတွေ မလုပ်တဲ့အတွက် အလွှာကို ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ အခြေခံအားဖြင့်တော့ ကျွန်မလိုပဲ ကျွန်မဦးလေးကလည်း ဒီကိစ္စကို အစာမကျေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အသေအချာပဲ။

နောက်သုံးရက်လောက်ကြာတဲ့အထိ ပျင်းစရာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေကိုပဲ ဆက်တိုက်လုပ်နေရတယ်။ ကျွန်မအတွက် အကြားဆုံးသုံးရက်ပဲ။ အချိန်တော်တော်များများကို တရားရုံးမှာ ကုန်နေရတယ်။

ကံများကောင်းလေမလား၊ မမျှော်လင့်တဲ့ ဖြေရှင်းချက်တစ်ခုခု ထွက်လာ
 လေမလားနဲ့။ ကံဆိုးချင်တော့ အနာဂတ်က မဝီမပြင်ဖြစ်နေတယ်။
 တရားသူကြီးတွေအဖို့၊ ကွာရှင်းခွင့်ရကိုရစေရမယ်လို့ အာမခံကြပေ
 မယ့် သူတို့အတွက် ဒါကိုလုပ်ဖို့ အချိန်လိုသေးတယ်။ ရယ်စရာ
 ကောင်းတာက ကျွန်မက အဲဒီတရားရုံးကြီးကို နေ့တိုင်း သွားနေရင်းနဲ့
 စစတွေ့တွေ့ခြင်းက အကြောက်ကြီးကြောက်နေခဲ့ရတဲ့ ဧရာမ
 လူအုပ်ကြီးကို နောက်ဆုံးတော့လည်း ယဉ်ပါးသွားတယ်။ ခပ်လှမ်း
 လှမ်းကနေကိုပဲ လက်ဖက်ရည်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးတို့၊ ဖျော်ရည်
 ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးတို့ကို မျက်မှန်းတန်းမိနေပြီ။ ပေါင်ချိန်တဲ့
 ကောင်လေးကလည်း အချိန်တွေပိုနေလို့ အချိန်ဖြုန်းရင်း ပေါင်ချိန်
 ကြမယ့် ဖောက်သည်တွေကို ပေါင်ချိန်ပေးရင်းနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်နေတယ်။
 တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူ့ကိုပြုံးပြရင်း အားပေးမိတတ် တယ်။
 ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဒီကွင်းကြီးထဲကို လာနေရတာက တကယ့်ကို
 အားယုတ်စရာအခြေအနေပဲ။ သာမန်မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်
 ပြန်ဖြစ်ခွင့်ရတဲ့အချိန်မတိုင်ခင်အထိ ဒီကွင်းကြီးထဲ ဘယ်နှစ်ကြိမ်များ
 လာနေရဦးမှာလည်း အာဘာဒိုကတော့ ကျွန်မအမှုက သာမန်အမှု
 မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး သတိပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားသူကြီးတွေက
 ဒီလိုအမှုမျိုးကို ကိုင်တွယ်ရရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ။ ကျွန်မတော့
 မသိဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မလေ့နောက်ဆုံးတော့ အန်တီရှာဒါဆီက နေ
 အဖြေကို သင်ယူနိုင်ခဲ့ပြီလို့ ထင်တာပဲ။ နေကာမျက်မှန်တွေနဲ့ ခပ်ချော
 ချောရှေ့နေအန်တီပေါ့။ သူက ကျွန်မနဲ့ပထမ ဦးဆုံးစတွေ့တုန်းက
 ဘုရားတရအောင် အံ့အားသင့်သွားတဲ့အထိ ကျွန်မအပေါ် နှစ်စားချက်

ကောင်းကောင်းနဲ့ တုန့်ပြန်ပေးခဲ့တယ်။ နောက်တော့ နာရီကိုကြည့်ရင်း၊
 ချိန်းထားတဲ့ အမှုသည်စာရင်းကို ကြည့်တယ်။ နောက်တော့ ချိန်းဆိုချက်
 တွေ ပြည့်နက်နေတဲ့ သူ့အချိန်စာရင်းကို အတိုးအလျှော့တွေ လုပ်တယ်။
 နောက်တော့ သူ့မိသားစုကိုရော၊ သူငယ်ချင်းတွေရော၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
 တွေကိုရော ဖုန်းတွေ တဂွမ်ဂွမ် ဆက်တယ်။ သူပြောတဲ့စကားထဲမှာ
 “ကျွန်မအခု အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ အမှုကိုလိုက်နေတယ်။ အရမ်းမှ
 အရမ်းကို အရေးကြီးတဲ့အမှု” လို့ ထပ်တလဲလဲပြောနေသံကို ကြားနေရ
 တတ်တယ်။

အန်ဒီရှာဒါဟာ တကယ့်ကို ခေါင်းမာမာနဲ့လုပ်တတ်တဲ့သူပဲ။
 အာဘာဒယ်ဝါဟိဒ်ပြောတာမှန်တယ်။ အန်တီက တကယ်တော်တဲ့
 ရှေ့နေ။ သူ့မှာ သြဇာအာဏာကြီးကြီးမားမားကို ရှိတယ်။ သူ့ဖုန်းက
 ဘယ်တော့မှ အသံတိတ်နေတယ် မရှိဘူး။ သူနဲ့တွေ့သမျှလူတိုင်းက
 သူ့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနဲ့ ဆက်ဆံရတယ်။

“နူဂျွဒ်၊ သမီးက အန်တီသမီးလေးလိုပဲ။ အန်တီက သမီးကို
 ဘယ်တော့မှပစ်ထားမှာမဟုတ်ဘူး” လို့ သူက ကျွန်မကို ခပ်တိုးတိုး
 ပြောတယ်။

ကျွန်မသူပြောတာကို ယုံကြည်လာတယ်။ သူ့မှာ ကျွန်မကို
 လိမ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ အန်တီရှာဒါနဲ့ နေရတာ အဆင်ပြေ
 လာတယ်။ သူနဲ့ဆိုရင် လုံခြုံတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ သူက ဘယ်အချိန်
 ဘယ်စကားကို ပြောရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူ့အသံက
 ကျွန်မကို စိတ်ပင်ပန်းတာတွေ ပြေလျော့သွားစေတယ်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်
 ခုလုံး ပြိုပျက်ခဲ့ရင်တောင် သူက ကျွန်မဘက်ကနေ ရပ်တည်မှာပဲ။
 အန်တီရှာဒါနဲ့ တွေ့ရတာက ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အမေ

ကျွန်မနာမည်နူဂျီဒ်ပါ

တစ်ယောက်ရဲ့ နွေးထွေးမှုမျိုးကို ခံစားရသလိုပဲ သူ့မိသားစုအတွက် အချိန်တိုင်းလိုလို ပူပန်နေရတာမို့၊ ကျွန်မအတွက် သူ့ဘယ်လောက် အချိန်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိနိုင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ဒီမှာ တဂျီဂျီနဲ့ မေးနေမိတဲ့မေးခွန်းတစ်ခုရှိတယ်။

“အန်တီရှာဒါ” လို့ ကျွန်မက မဝံ့မရဲခေါ်လိုက်ရင်း

“ပြောလေ...နူဂျီဒ်”

“သမီးတစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား”

“ရတာပေါ့”

“သမီးကို ကတိပေးပါ၊ အန်တီရယ်၊ သမီးကို သမီး ယောက်ျားဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မပို့တော့ပါဘူး” လို့

အရှင်အလ္လာ၊ နူဂျီဒ်။ သမီးကို သူ့နောက်တစ်ကြိမ် ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တာမျိုး ဘယ်တော့မှ ထပ်မလုပ်နိုင်စေရဘူး။ အန်တီအတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ပေးမယ်။ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ။ သမီးရယ်။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲဟင်”

“သမီးက ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရမယ်။ ဒီကိစ္စက အချိန်ယူရမှာ”

“ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲဟင်”

“အခုအဲဒီအကြောင်း မတွေးနဲ့ဦး၊ သမီးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိထားဖို့က အခက်အခဲဆုံးအပိုင်းက ကျော်လွန်သွားပြီ၊ အခက်အခဲဆုံး အပိုင်းက လွတ်မြောက်လာဖို့အင်အားပဲ။ သမီးက ဒါကိုအလှပဆုံး ကျော်လွှားခဲ့တာ”

ကျွန်မက သက်ပြင်းချလိုက်တော့၊ အန်တီရှာဒါက ပြုံးပြရင်း၊ ကျွန်မခေါင်းကိုပုတ်တယ်။ သူက အရမ်းအရပ်ရှည်တာပဲ။ ပိန်လို့သွယ်

သွယ်နဲ့ ကျွန်မသူ့ကို အရမ်းအားကျတယ်။

“ကဲ...အခုသမီးကို အန်တီက မေးခွန်းတစ်ခုမေးချင်တယ်
မေးလို့ရမလား” လို့ သူကပြောလာတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးအဲဒီလို ထွက်ပြေးလာပြီး တရားရုံးကိုလာခဲ့ဖို့ အင်အား
က ဘယ်ကနေရတာလဲ”

“ထွက်ပြေးလာဖို့အင်အား၊ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မသူ့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်
မဲ့တဲ့ဟာတွေကို ဆက်ပြီးသည်းမခံနိုင်တော့တာပဲ။ လုံးဝကို သည်းမခံနိုင်
တော့ဘူး။

အခန်း (၆)

အဝေးသို့ထွက်ပြေးခြင်း

ခါဟာဒ်ဂျီမှာ နေရတာဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ အရှက်တကွဲဖြစ်ရသလို နာကျင်မှုလည်း အပြည့်ပဲ။ အားလုံးကို အသံ တိတ်ကျိတ်ခံစားနေရတယ်။ သူပြုသမျှကိုပဲ နုနေရတယ်။ တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်၊ တစ်ညပြီးတစ်ည။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မတခြားသူတွေကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အမှန်ကတော့ ပထမဦးဆုံးညကတည်းက ကျွန်မ သိလိုက်ရတာက ဘယ်တော့မှ အရင်လို ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာပဲ။

“မူဘာရွတ်ခံ၊ ဂုဏ်ယူပါတယ်” တဲ့

မနက်စောစောနေရောင်ခြည်က အိပ်ခန်းထဲကို ဖြာ ကျနေ တယ်။ အဝေးမှာတော့ ကြက်ဖတစ်ကောင်တွန်နေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အဝတ်မဲ့ကိုယ်ကိုကြည့်နေရင်း ကျွန်မယောက္ခမက ကျွန်မပါးကိုပုတ်ပြီး နှိုးလိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာက မနေ့တုန်းကအတိုင်းပဲ။ အဘွားကြီးရဲ့ နောက်မှာတော့ ကျွန်မယောင်းမရှိတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ကားအတူတူ စီးလာသူပေါ့။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနဲ့ ရွဲရွဲစိုနေတုန်းပဲ။

မျက်လုံးတွေကျယ်လာချိန်မှာတော့ အိပ်ခန်းထဲက ဖရိုဖရဲတွေကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိတယ်။ ဆီမီးအိမ်က တံခါးနားမှာ မှောက်လျက် လဲနေသလို ကျွန်မရဲ့အညှီရောင်အင်္ကျီလေးက အဝတ်စုတ်တစ်ခုလို ကြမ်းပေါ်မှာ ပုံလျက်သားကျနေတယ်။ နောက်တော့ သူ ဖျာပေါ်မှာ ကုလားသေ၊ ကုလားမောကို အိပ်နေတယ်။ ဘယ်လိုလူယုတ်မာမျိုးလဲ။ တွန့်ကြဲနေတဲ့ အိပ်ယာခင်းပေါ်မှာ သွေးကွက်တစ်ကွက်ကို မြင်ရတယ်။

“ဂုဏ်ယူပါတယ်” လို့ ပြောလိုက်တဲ့ ကျွန်မ ယောင်းမရဲ့ အသံက လေထဲမှာပဲ့တင်သံထပ်နေတယ်။

ငါသိပါတယ်ဆိုတဲ့ ခနဲ့တဲ့အပြုံးမျိုးနဲ့ သူက အနီရောင် အစွန်းအထင်းတွေကို ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မမှာ အကြောတွေ သေ သွားသလိုပဲ။ ကျွန်မယောက္ခမကတော့ ကျွန်မကို ဆတ်ခနဲပွေ့ချီ လိုက်တာများ ကျွန်မက ဖော့အိတ်လေး တစ်အိတ်လိုပဲ။ သူဘာလို့ စောစောကတည်းက မလာခဲ့တာလဲ။ ကျွန်မအကူအညီလိုနေတဲ့အချိန်မှာ ဘာလို့ပေါ်မလာတာလဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခုမှတော့ အရမ်း နောက်ကျသွားပြီ။ သူကသူ့သားလုပ်တဲ့အလုပ်ကို အားပေးအားမြှောက် လုပ်နေတာလား။ သူက ကျွန်မနံရိုးတွေကြားထဲကို သူ့လက်တွေနဲ့ ထိုးထားပြီး ကျွန်မကိုထိန်းထားရင်း တံခါးကိုခြေထောက်နဲ့ တွန်းဖွင့် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ လမ်းကျဉ်းလေးကိုဖြတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲကို ခေါ်လာတယ်။ အဲဒီမှာတော့ ရေဇလုံတစ်ခုရယ်၊ ပုံးတစ်ပုံးရယ်ရှိနေ တယ်။ သူက ကျွန်မကိုရေနဲ့ပြန်းခနဲ လောင်းလိုက်တယ်။ ဟာ... အေးလိုက်တာ။

“မူဘာရွတ်ခံ” အမေရော၊ သမီးရောက ပြိုင်တူပြော လိုက်တယ်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့အသံတွေက ကျွန်မရဲ့ နှိမ်းလှနေတဲ့ နားထဲမှာ တစ်စုံ
 မြည်ရင်း တိုးဝင်သွားတယ်။ ကျွန်မအရမ်းအရမ်းကို သိမ်ငယ်သွား
 သလိုပဲ။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်မ မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ လှုပ်ရှားမှုတွေ
 ရောပဲ။ အပြင်မှာ အေးနေသလောက် ကျွန်မကိုယ်ထဲမှာ လောင်ကျွမ်း
 တောက်လောင်နေတယ်။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ညစ်ပတ်တဲ့တစ်စုံ
 တစ်ခုက လှည့်လည်စီးဆင်းနေသလိုပဲ။ ဒေါသတွေထွက်လာတယ်။
 ဒေါသကို စကားလုံးတွေအဖြစ်တောင်မှပဲ အသွင်မပြောင်းတတ်တော့တဲ့
 အထိပဲ။ အမေက ကျွန်မနဲ့အဝေးကြီးမှာ ရောက်နေတယ်။ ကျွန်မ
 အမေဆီကနေ အကူအညီယူလို့မရဖြစ်နေရတယ်။ အဖေရယ်...ကျွန်မ
 ကို ဘာလို့များ လင်ပေးစားရတာလဲ။ ဘာလို့..ဘာလို့ ကျွန်မမှဖြစ်ရ
 တာလဲ။ ဘာလို့ဒီလို ဘေးဒုက္ခတွေ့ကြုံရမယ်လို့ ဘယ်သူကမှ ကျွန်မ
 ကိုကြိုပြီး သတိမပေးကြတာလဲ။ ဒီလိုဝင်ခံရဖို့ ကျွန်မ ဘာတွေများ
 လုပ်မိလို့လဲ။

ကျွန်မအိမ်ပြန်ချင်တယ်။

နောက်နာရီနည်းနည်းလောက်ကြာတော့ သူနိုးလာတယ်။
 ကျွန်မခေါင်းကို ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်ရင်း သူနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံမယ့်
 အရေးကို ရှောင်လိုက်တယ်။ သူက သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ရင်း မနက်စာ
 စားတယ်။ နောက်တော့ တစ်နေ့လုံးပျောက်နေပြန်ရော။ အခန်းထောင့်
 လေးမှာ ပုန်းနေရင်း အလ္လာအရှင်မြတ်ဆီမှာ ကျွန်မကိုကယ်တင်ဖို့
 ဆုတောင်းနေရတယ်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်နေတယ်။ ဒီဂြိုဟ်
 ကောင်ဆိုးကြီးနဲ့ တစ်ဘဝလုံးခရီးဆက်ရမယ့်အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း
 အူထဲအသည်းထဲကကို ကြောက်လာတယ်။ ကျွန်မတော့ ထောင်ချောက်
 ထဲ ပိတ်မိနေပြီ၊ ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်မမှာ ဘဝအသစ်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေရှိနိုင်ဖို့ မနည်း ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ အိမ်ကနေ ထွက်သွားခွင့်မရှိဘူး။ မြစ်ကနေ ရေသွား ခပ်ခွင့် မရှိဘူး။ ပြန်ပြီးငြင်းဆန်ခွင့်မရှိဘူး။ ကျောင်းတက်ဖို့လား။ မေးမနေနဲ့တော့။ ကျွန်မလေ...ကျွန်မ နာမည်ကို မြေဖြူလေးကိုင်ပြီး ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ရေးချင်လိုက်တာအရမ်းပဲ။ ဆရာမပြောပြတဲ့ ပုံပြင်အသစ်တွေကိုလည်း နားထောင်ချင်တယ်။

ခါဟာဒ်ဂျီက ကျွန်မရဲ့ဇာတိပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သူစိမ်းပြင်ပြင်ကို ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်မှာနေရင်း ကျွန်မက နေ့ဘက် တွေဆိုရင် ယောက္ခမပြောသမျှ နာခံရတယ်။ အသီးအရွက်တွေလှီးချွတ်၊ ကြက်တွေအစာကျွေး၊ လာသမျှ ဧည့်သည်ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ဧည့်ခံ၊ ကြမ်းတိုက်၊ ပန်းကန်ဆေး။ ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားပြီး တိုက်တိုက်၊ ဆီတွေနဲ့ညစ်ပတ်မည်းတူးနေတဲ့ အိုးတွေက ဘယ်လိုမှကို ပြောင်မလာ ဘူး။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှစ်ထည်ကလည်း ညစ်သထက်ညစ်ပြီး အနံ့ တွေတောင်ထွက်နေပြီ။ ယင်ကောင်တွေကလည်း တဝီဝီနဲ့။ ကျွန်မ ခဏလေး မနားလိုက်နဲ့ နားလိုက်တာနဲ့ ယောက္ခမကြီးက ရောက်လာပြီး ဆံပင်ကို သူညစ်တီးညစ်ပတ်လက်တွေနဲ့ ဆောင့်ဆွဲတာပဲ။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်ကလေးတွေလို စေးထန်းနေတယ်။ လက်သည်း တွေဆိုလည်း မည်းသည်းနေတာပဲ။

တစ်မနက်တော့ ကျွန်မက အိမ်နားက ကျွန်မအရွယ် ကလေးတွေနဲ့ သွားဆော့ဖို့ ယောက္ခမကြီးကို ခွင့်တောင်းကြည့်တယ်။

“နင်က ဒီမှာအားလပ်ရက် အပန်းဖြေနေတာ မဟုတ်ဘူး” လို့ သူကကျိန်းမောင်းလွှတ်တယ်။

“ခဏလေးပါ အန်တီရယ်၊ နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ် လောက်ပါ”

www.burmeseclassic.com

“မရဘူး၊ အိမ်ထောင်ရှင်မဆိုတာ သူ့ကိုသူများတွေ မမြင်မိအောင် သတိထားနေရတယ်။ ဒါက ငါတို့အားလုံး လုပ်ရမယ့်အလုပ်ပဲ။ နင်က ငါတို့မိသားစု မျက်နှာကို အိုးမည်းမသုတ်နဲ့။ နင်နေနေတာ မြို့တော်မဟုတ်ဘူး။ ဒီခါဟာဒ်ဂျီမှာက နည်းနည်းလေးလှုပ်လိုက်တာနဲ့ လူတိုင်းက ချက်ချင်းသိတယ်။ နင်ကျပ်ကျပ်သတိထားနေ။ ငါပြောတာကို မမေ့နဲ့။ ကြားရဲ့လား။ မဟုတ်ရင် နင့်ယောက်ျားကို ပြန်ပြောလိုက်မယ်”

ကျွန်မယောက်ျားက မနက်ဆို အိမ်ကထွက်ပြီး ညမှ ပြန်လာတယ်။ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဆိုဖ်ဖာကို ကြမ်းပေါ်ခင်းပြီး သူ့အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးရတယ်။ သူကဘယ်တော့မှ ထမင်းဝိုင်းသိမ်းတာတွေ ဘာတွေကို ဝင်ကူတာမျိုးလုံးဝမရှိဘူး။ သူပြန်ရောက်လာတဲ့ အသံကို ကြားတာနဲ့ ကျွန်မနှလုံးသားထဲမှာ ထုံးစံအတိုင်း အကြောက်တရားက လွှမ်းမိုးလာတယ်။

ညမှောင်ပြီဆိုတာနဲ့ ဟိုကိစ္စက ဒီညလည်းထပ်ဖြစ်ဦးမယ်လို့ သိနေတယ်။ တစ်ခါပြီးတစ်ခါပဲ။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုမှာလည်း အတူတူပဲ။ နာကျင်မှုနဲ့ စိတ်ပျက်အားငယ်မှုတွေမှာလည်း ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး။ တံခါးက ဝုန်းခနဲပွင့်သွားမယ်။ ဆီမီးအိမ်က ကြမ်းပေါ်လိမ့်သွားမယ်။ အိပ်ရာခင်းတွေက တွန့်ကျေကုန်မယ်။ “အား..ကောင်မလေး” လို့ ညီးတွားရင်း သူ့အတ္တဘောကြီးက ကျွန်မကိုယ်ပေါ်ကို ပြိုကျလာမယ်။

သူက ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းကမှ နာမည်တပ်ပြီး မခေါ်ဖူးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တတိယနေ့အရောက်မှာ သူက ကျွန်မကိုစပြီး ရိုက်တော့တာပဲ။ သူ့ကို ငြင်းဆန်နေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ သည်းမခံနိုင်တော့

ဘူး။ သူမီးခွက်ကိုငြိမ်းလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်မက ကျွန်မဘေးက ဖျာပေါ်မှာ သူဝင်အိပ်လို့မရအောင် အတင်းရုန်းကန်တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာတင် သူက ကျွန်မကိုစပြီး ရိုက်တော့တယ်။ ပထမတော့ လက်သက်သက်ပဲ။ နောက်တော့ တုတ်ပါပါလာတယ်။ မိုးခြိမ်းသံတွေ၊ လျှပ်စီးလက်တာတွေ၊ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါနဲ့ ဒီကြားထဲ သူ့အမေက လည်း ဝင်ပြီးအားပေးအားမြှောက် လုပ်သေးတယ်။

ဘယ်အချိန်မဆို သူက ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငြီးငြီးငြူငြူ လုပ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့အမေကြီးက သူ့ကို တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် လုပ်တော့တာပဲ။ “အဲဒီကောင်မကို ရိုက်စမ်းဟယ်..နာနာသာရိုက်။ အဲဒါနှင့်မိန်းမ။ နင်ပြောသမျှ သူနာခံရမှာပဲ” တဲ့။

အဲဒီအခါကျရင် “ဟဲ့..သောက်ကောင်မ” လို့ သူက အော်ရင်း ကျွန်မဆီကို ပြေးလာမယ်။

ကျွန်မလည်း ငိုရင်း၊ ရှိုက်ရင်း “ရှင့်မှာ ဒီလိုလုပ် ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး” လို့ ပြန်ပြောဖြစ်တယ်။

“သောက်ကောင်မ...နင်အဲဒီလို တအိအိလုပ်နေတာကို ငါ စိတ်ကုန်လာပြီ။ တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေတာကို တစ်ချိန်လုံးထိုင် နားထောင်နေဖို့ နင့်ကိုယူတာမဟုတ်ဘူး” လို့ အော်ရင်းဟစ်ရင်းနဲ့ သူ့ရဲ့သွား ဝါညစ်ညစ် တွေကို ဖြဲရဲပြလိမ့်မယ်။

ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကျွန်မကို စကားပြောတာ ကျွန်မလုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဒီလို အထင်သေးအမြင်သေး လုပ်တာမျိုးကိုပေါ့။ နောက်သူက တခြား သူတွေရှေ့မှာ ကျွန်မကိုနောက်လားပြောင်လား လုပ်သေးတယ်။ ထုငှာ၊ ရိုက်တာတွေရဲ့ကြားမှာ ကျွန်မက အမြဲတမ်းအကြောက်တရားနဲ့ ချင်သန်နေရတယ်။ တစ်ခါတလေများဆို သူက လက်သီးနဲ့တောင်ထိုးတယ်။

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကျွန်မကျောမှာ၊ လက်မောင်းတွေမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်
ချက်တွေနဲ့ချည်းပဲ။ နောက်တော့ ညအိပ်ခါနီးမှာလည်း မိုက်ထဲမီးစနဲ့ထိုး
သလို ပူလောင်ရသေးတယ်။ ကျွန်မအတွက်တော့ ဘယ်နေရာမှာမဆို
ညစ်ညမ်းမှုအပြည့်နဲ့။ အိမ်နီးချင်းမိန်းမတွေက ကျွန်မယောက္ခမဆီကို
လာလည်ကြတယ်။ သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုးတီးတိုးပြောကြရင်း ကျွန်မ
ဘက်ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနဲ့ သူတို့ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ။

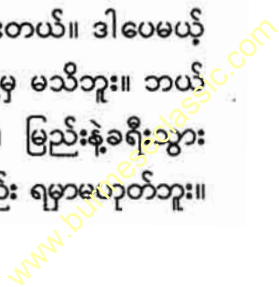
အခွင့်အရေးရတာနဲ့ အခန်းထောင့်တစ်ထောင့်ကို ဝင်ပုန်းနေ
ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားငယ်စွာနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်။ ညရောက်
လာမှာကို တွေးလိုက်တိုင်း သွားတွေ တဇက်ဇက်တုန်ခါလာတဲ့အထိ
ကြောက်နေမိတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း။ တကယ့်ကို
တစ်ယောက်တည်း။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရဘူး။ ဘယ်သူ့နဲ့မှ စကားပြော
လို့မရဘူး။ ကျွန်မသူ့ကို အရမ်းမုန်းတယ်။ သူတို့အားလုံးကို သေလောက်
အောင် စက်ဆုပ်တယ်။ သူတို့အားလုံးက တကယ့်ကို မကောင်းဆိုး
ရွားတွေချည်းပဲ။ အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းကလေးတိုင်း ဒီလို မချီတင်ကံခံစား
ကြရတာပဲလား။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုဖြစ်နေတာလား။
ကျွန်မဒီလူစိမ်းကို လုံးဝမချစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မအဖေနဲ့အမေနဲ့ရော၊ ဒီလိုပဲ
လား။ သူနဲ့တွေ့တော့မှ ကျွန်မမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်ဆိုတဲ့
စကားကို အပြည့်အဝနားလည်လာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နေ့တွေညတွေ လွန်မြောက်လာတယ်။ ဆယ်ရက်
လား၊ ရက်နှစ်ဆယ်လား၊ သုံးဆယ်လား။ အတိအကျကို မမှတ်မိနိုင်
တော့ဘူး။ ညဘက်ဆိုရင် အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေက များများလာတယ်။
သူက မသတိစရာ အဲဒီဟိုကိစ္စကို ညဘက်လာလာလုပ်တိုင်း ကျွန်မမှာ
လွန်မြောက်သွားခဲ့ရင်တောင်မှပဲ အိပ်မပျော်နိုင်တော့ဘူး။ နေ့ဘက်တွေ

ဆိုရင် ကျွန်မအိပ်ငိုက်နေရင်း၊ အပယ်ခံဘဝနဲ့ စိတ်ဂယောင်ချောက်ခြား ဖြစ်နေရတယ်။ ကျွန်မမှာ ဘာအာရုံခံစားမှုမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေကို လွမ်းတယ်။ အဘ်ဒိုရဲ့ အမြဲတမ်း တက်ကြွလှုပ်ရှားနေတဲ့ပုံ၊ မိုရက်ဒ်ရဲ့ ပြက်လုံးတွေ၊ (အရင် သူပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ရှိခဲ့စဉ်က) မိုနာရဲ့ ဟာသတွေ၊ ရော်ဒါဟ်ရဲ့ သားချောတေးတွေ။ ပိုပိုပြီးတော့ ကျွန်မဟိုင်ဖာအကြောင်း တွေးမိလာတယ်။ သူလည်း ကျွန်မလိုဘဝမျိုးမ ရောက်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိတယ်။ နေ့တွေ ကျော်လွန်လာ ချိန်မှာတော့ သူတို့မျက်နှာတွေ၊ သူတို့ရဲ့အသားအရောင် တွေ၊ နှာခေါင်းပုံတွေ၊ ပါးချိုင့်တွေကို တဖြည်းဖြည်းမေ့ပျောက် လာတယ်။ ကျွန်မသူတို့ကို အရမ်းပြန်တွေ့ချင်နေပြီ။

မနက်တိုင်း ကျွန်မမှာ ငိုကြီးချက်မနဲ့ ကျွန်မယောက္ခမတွေ၊ ယောင်းမတွေ၊ ခဲအိုတွေကို ကျွန်မမိဘတွေဆီ အလည်ပို့ပေးဖို့ တောင်း ပန်ရတယ်။ အဖေနဲ့အမေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဆက်သွယ်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ခါဟာဒ်ဂျီမှာ လျှပ်စစ်မီးမရှိဘူး။ တယ်လီဖုန်းလည်းမရှိဘူး။ ဘယ် လေယာဉ်မှလည်း ကျွန်မတို့ရွာပေါ်က ဖြတ်မပျံဘူး။ ဘတ်စ်ကား မရှိဘူး။ ဘာကားမှမရှိဘူး။ စာရေးပြီးပို့လို့တော့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကလည်း ကျွန်မနာမည်နဲ့ စာလုံးနှစ်လုံးသုံးလုံးလောက်ကလွဲ လို့ ကျန်တာမရေးတတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ မဖြစ်မနေ ဆန်နာကို ပြန်ခွင့် ရမယ့်လမ်းကို ကျွန်မရှာရမယ်။

ထွက်ပြေးဖို့ ကျွန်မနှစ်ခါသုံးခါစဉ်းစားဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကိုသွားရမှာတုန်း။ ကျွန်မရွာထဲက ဘယ်သူနဲ့မှ မသိဘူး။ ဘယ် အိမ်နီးချင်းကမှ ကျွန်မကိုလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြည်းနဲ့ခရီးသွား တွေကို တောင်းပန်ပြီး ကျွန်မကိုကယ်ဖို့ ပြောရင်လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်မနာမည်နူဂျွဒ်ပါ

ခါဟာဒ်ဂျီက ကျွန်မရဲ့ဇာတိပါ။ အခုတော့ ကျွန်မအတွက် ထောင်ဖြစ်နေပြီ။

တစ်မနက်တော့ ကျွန်မလည်း ငိုရင်းယိုရင်းကနေပဲ သူက ကျွန်မကို မိဘတွေဆီပြန်ဖို့ ခွင့်ပေးမယ်လို့ပြောလာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ပြန်ရတော့မယ်။ သူက ကျွန်မနဲ့တူ တူလိုက်လာမယ်။ ပြီးရင် ဟိုရောက်လို့ရှိရင် သူက သူ့အစ်ကိုနဲ့ သွားနေမယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့ သူကမဖြစ်မနေကို ကျွန်မတို့ ရွာပြန်လာရမယ်လို့ အတင်းအကျပ်ပြောတယ်။ ကျွန်မလည်း သူစိတ်မပြောင်းသွားခင် ပစ္စည်းတွေကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ သိမ်းဆည်းလိုက်တယ်။

အိမ်အပြန်ခရီးက အရင်တစ်ခေါက်ကထက် အများကြီး ပိုမြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကြောက်စရာပုံရိပ်တွေက ကျွန်မအိပ်ချိန်တွေကို နှောင့်ယှက်နေဆဲပဲ။ သွေးစွန်းနေတဲ့ အိပ်ယာခင်း၊ ကျွန်မကို မိုးပြီးကြည့်နေတဲ့ ယောက္ခမကြီးရဲ့မျက်နှာ၊ အေးစက်နေတဲ့ရေတွေ။ နောက်တော့ ရုတ်တရက် ကျွန်မလန့်နိုးလာတယ်။ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူး။ ခါဟာဒ်ဂျီ။ ကမ္ဘာ့အစွန်အဖျားနေရာ၊ ကျွန်မ အဲဒီနေရာမှာ ဘယ်တော့မှ ခြေပြန်မချတော့ဘူး။

“နင့် ယောက်ျားကို ကွာရှင်းဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

အဖေ့ရဲ့ တင်းတင်းမာမာ တုန်ပြန်မှုပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ဆန်နာကို ပြန်လာရတဲ့ခရီးမှာ အပျော်တွေက ခဏလေးနဲ့ အဆုံးသတ်သွားတယ်။ အမေကတော့ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ သူ့လက်တွေကို ကောင်းကင်ဘုံဆီ ဆန့်တန်းရင်း တီးတိုးရေရွတ်နေတယ်။ “ဒါဘဝပဲ.. နူဂျွဒ်၊ သမီးမဖြစ်မနေ...သည်းခံရမယ်။ အမေတို့အားလုံးလည်း ဒါမျိုးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ

တာပဲ”တဲ့။

ဒါပေမယ့် အမေက ကျွန်မကို ဘာလို့အရင်က အဲဒါတွေ မပြောပြခဲ့တာလဲ။ ဘာလို့ ကျွန်မကို သတိမပေးခဲ့တာလဲ။ အခုမှ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘာဆိုတာကို ကျွန်မသိရတာပဲ။ ကျွန်မ ပိတ်မိနေပြီ။ ပြန်မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မခံစားရသမျှကို ကျွန်မ မိဘတွေကို ပြောပြဖြစ်တယ်။ ဘယ်လောက်ညစ်ညမ်းစွာ ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာတွေ၊ ရိုက်တာနှက်တာတွေ၊ လောင်ကျွမ်း ပူပြင်းရတာတွေ၊ မကြားဝံ့မနာသာခြင်ထောင်ထဲက ကိစ္စတွေအထိ ကျွန်မသူတို့ကို အားလုံးပြောပြပေမယ့် သူတို့ကတော့ ကျွန်မဝတ္တရား ရှိတဲ့အတိုင်း သူနဲ့ဆက်နေဖို့ အတင်းတိုက်တွန်းနေတယ်။

“ကျွန်မသူ့ကို မချစ်ဘူး။ သူကျွန်မအပေါ် မကောင်းဘူး။ သူအဲဒီလို ယုတ်ယုတ်မာမာလုပ်နေတာက သမီးကို သေအောင်သတ် နေတာပဲ”

“နူဂျွဒ်”လို့ ကျွန်မအဖေက ပြောရင်း “နင်က အခု အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီ။ နင်က နင့်ယောက်ျားနဲ့ပဲ နေရမယ်။

“မနေဘူး၊ ကျွန်မ မနေချင်ဘူး။ ကျွန်မအိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

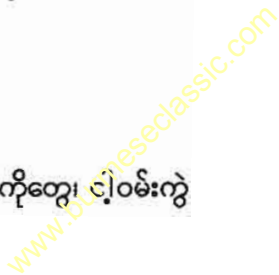
“ဒါ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တယ်ဟဲ့...နင်သိရဲ့လား”

“ဒါပေမယ့်”

“ငါပြောတာနားထောင်စမ်း”

“အဖေရယ်..သမီး..”

“နင်..နင့်ယောက်ျားနဲ့ကွာလိုက်ရင် ငါ့အစ်ကိုတွေ၊ ငါ့ဝမ်းကွဲ

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

တွေက ငါ့ကိုသတ်ကြလိမ့်မယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ဂုဏ်သိက္ခာ...နားလည်လား”

နားမလည်ဘူး။ ကျွန်မနားမလည်နိုင်ဘူး။ သူက ကျွန်မကို နာကျင်အောင် လုပ်ရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်မ မိသားစုကပါ။ သူ့ဘက်ကလိုက်ပြီး ကျွန်မကိုနှိပ်စက်နေတယ်။ ပြဿနာရဲ့ ရင်းမြစ်က ဘာတဲ့လဲ။ ဂုဏ်သိက္ခာတဲ့လား။ လူတိုင်းက ဒီစကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အတိအကျရော သဘောပေါက်ကြရဲ့လား။ ကျွန်မမှင်တက် အံ့အားသင့် ရတယ်။

ဟိုင်ဖာကတော့ မျက်လုံးပြူးကြီးတွေနဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်နေ တယ်။ ကျွန်မဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို နားလည်သင့်သလောက်တော့ လည်နေပုံပဲ။ ကျွန်မငိုနေတာကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မလက်ကို မသိမသာ ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ သူက ကျွန်မဘက်ကနေ ရှိတယ်ဆိုတဲ့သဘော ပေါ့။ နောက်ထပ်ပို ကြောက်စရာကောင်းတာက တကယ်လို့များ သူ့ကိုလည်း အိမ်ထောင်ချဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်ဆိုရင်ရော။ ဟိုင်ဖာ၊ ကျွန်မညီမလေး။ ကျွန်မရဲ့ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေး။ ကျွန် မညီမလေးကို ဒီအိပ်မက်ဆိုးတွေကနေ အနည်းဆုံးတော့ လွတ် မြောက်ခွင့်ပေးကြပါ။

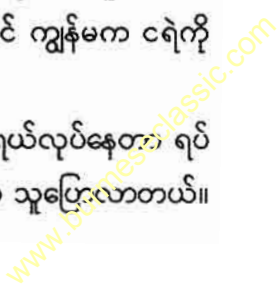
မိနာက ကျွန်မကို ကာကွယ်ဖို့နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ကြိုးစားဖူး တယ်။ ဒါပေမယ့် သူလည်း တွန့်ဆုတ်နေရတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူကရော သူပြောတာ နားထောင်မှာလဲ။ ဒီမှာက လူကြီးတွေ စီစဉ်တာ၊ ယောက်ျားတွေလုပ်တာဆိုတာ မှန်သမျှဟာ အပြီးသတ် အဆုံးအဖြတ်ပဲ။ သနားစရာမိနာ။ တကယ်လို့များ လွတ်လပ်ခွင့်ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထည့်မတွက်နိုင်

တော့ဘူး။

နောက်တော့ ကျွန်မထွက်ပေးဖို့ အချိန်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မကို ပြန်လာမခေါ်ခင် ကျွန်မမှာ ဖြေရှင်းချက် တစ်ခုရှိရမယ် ကျွန်မမိဘတွေနဲ့ ခဏလေးပြန်နေခွင့်ရဖို့ ကျွန်မ အသည်း အသန်ကြိုးစားခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီသံသရာထဲမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေက မနေနိုင်တော့ဘူး။ လွတ်လမ်းကလည်း မမြင်သေးဘူး။ “နူဂျွဒါ နင်..နင့်ယောက်ျားနဲ့ပဲ နေရမယ်” လို့ ကျွန်မအဖေက အတင်း ကာရောကို ပြောနေတယ်။ သူအိမ်မှာမရှိတဲ့အချိန်ဆိုရင် ကျွန်မ နဲ့အမေနဲ့က ခပ်သွက်သွက် စကားပြောကြရတယ်။ အမေက ငိုလည်းငို၊ ကျွန်မကိုလွမ်းတဲ့အကြောင်းတွေလည်း ပြောပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အတွက် သူလုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး။

ကျွန်မစိုးရိမ်ခဲ့တာ မှန်နေတယ်။ သူက ကျွန်မတို့ အိမ်ကို လာလည်တယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အိမ်ရှင်မတာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ရမယ် လို့ သတိလာပေးတာ။ ကျွန်မလည်းငြင်းပေမယ့်လို့ ဘာမှမထူးဘူး။ ရန်နည်းနည်းလောက် ဖြစ်ကြရပြီးတဲ့နောက်မှာ သူက ကျွန်မကို ဆန်နာ မှာ နောက်နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်ဆက်နေခွင့်ပေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အိမ်မှာ မနေရဘူး။ သူနဲ့လိုက်ပြီး သူ့အစ်ကိုအိမ်မှာနေရမယ်လို့ တောင်း ဆိုလာတယ်။ သူက ကျွန်မကို နည်းနည်းမှမယုံဘူး။ ကျွန်မ မိဘတွေ အိမ်မှာ ကြာကြာနေရင် ကျွန်မထွက်ပြေးသွားမယ်ဆိုတာ သူသံသယ ဝင်နေတယ်။ အဲဒီတော့ တစ်လကျော်အတွင်းမှာတင် ကျွန်မက ငရဲကို ပြန်ဆင်းရတော့မယ်။

“နင်ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို တငိုငိုတရယ်ရယ်လုပ်နေတာ ရပ် မှာလဲ။ ငါတော့ စိတ်ကုန်လာပြီ” လို့ တစ်ရက်တော့ သူပြောလာတယ်။

ကျွန်မနာမည်နှုတ်ပါ

သူ့လက်သီးကိုလည်း ကျွန်မရှေ့မှာ တရမ်းရမ်းနဲ့။

“ရှင်ကျွန်မကို ကျွန်မမိဘတွေ အိမ်ပြန်ပို့ပေးတဲ့နေ့ အထိပဲ” လို့ ကျွန်မက လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီး ငိုရင်းပြန်ပြောဖြစ်တယ်။

ကျွန်မရဲ့ခေါင်းမာမှုကြောင့်ပဲ နောက်ဆုံးတော့ သူက အချိန် ဆိုင်းပေးလိုက်တယ်။

“ဒါပေမယ့် ဒါနောက်ဆုံးပဲ” လို့ သူက ကျွန်မကို သတိပေး သွားတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ခပ်သွက်သွက်လုပ်ဖို့ လိုလာပြီလို့ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒီလူနဲ့ ဝေးဝေးနေချင်ရင် ခါဟာဒ်ဂျီကို ဂုတ်ဆွဲပြီး ပြန်ခေါ်မခံရချင်ရင် ကျွန်မခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားရမယ်။ အချိန်ငါးရက်လွန်သွားတယ်။ နံရံတွေကြားမှာ ပတ်ပြေး နေရင်း ခက်ခဲလွန်းတဲ့ ငါးရက်ကို ကုန်လွန်ရတယ်။ ကျွန်မအဖေ၊ ကျွန်မအစ်ကိုတွေ ကျွန်မဦးလေးတွေ၊ တစ်ယောက်မှကျွန်မပြောတာကို နားမဝင်ကြဘူး။

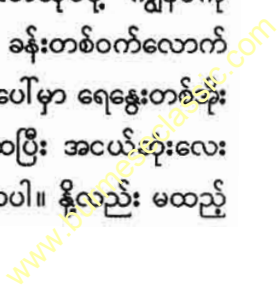
ရနိုင်သမျှ ထွက်ပေါက်တွေအားလုံးကို လိုက်စမ်းသပ်ကြည့် တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မဒိုလာဆီကို သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မအဖေရဲ့နောက်မိန်းမ ပေါ့။ သူက သူ့ကလေးငါးယောက်နဲ့ ကျွန်မတို့လမ်းနဲ့မျက်စောင်းထိုးက မှောင်မှောင်မည်းမည်းလမ်း ကျဉ်းလေးတစ်ခုရဲ့အဆုံးက အဆောက်အဦ ဟောင်းကြီးရဲ့ ပထမထပ်မှာ နေနေရရှာတယ်။ ကျွန်မလည်း ခါဟာဒ်ဂျီ ကို မပြန်ချင်တဲ့စိတ်က မတန်တဆလွမ်းမိုးနေတာမို့ လှေကားတွေ ကို မနည်းတွန်းတက်လာခဲ့ရတယ်။ သူတို့ လှေကားမှာတော့ အမှိုက် သရိုက်အနံ့တွေ အများသုံး အိမ်သာက အနံ့တွေနဲ့ တထောင်းထောင်း ထနေလို့ နှာခေါင်းပိတ်ပြီးသွားရတယ်။ အဲဒီကိုရောက်တော့ ဒိုလာက

တံခါးဖွင့်ပေးတယ်။ သူကအနီနဲ့အနက်ရောင် ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ထားရင်း ပြုံးနေတာပဲ။

“လာ..လာ၊ နူဂျွဒ်ရေ..နင့်ကိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာစရာပဲ။ ကြိုဆိုတယ်ဟေ့” တဲ့

ကျွန်မဒိုလာ့ကိုချစ်တယ်။ သူက သံလွင်ရောင်အသားအရေနဲ့။ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားတတ်တယ်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ သွယ်သွယ်နဲ့ ကျွန်မတို့အမေထက် ပိုချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူက သည်းခံနိုင်တဲ့နေရာမှာ ဆရာတစ်ဆူပဲ။ ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းကမှ မဆူဖူးဘူး။ သူ့ဘဝကလည်း သနားစရာပါ။ ဘယ်တော့မှ အေးအေးနေရတယ်မရှိဘူး။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာမှ ကျွန်မတို့အဖေနဲ့ လက်ထပ်တယ်။ အဖေက သူ့ကို လုံးလုံးကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ပိုက်ဆံကို သူ့ဘာသာသူရှာရတယ်။ သူ့အကြီးဆုံးသားလေးက ရာဟ်ရတဲ့။ ရှစ်နှစ်သားရှိပြီ။ မွေးကတည်းက မစွမ်းမသန်လေး။ အခုအထိ လမ်းမလျှောက်နိုင်သေးဘူး။ သူက အမြဲတမ်းဂရုစိုက်ပေးနေရတယ်။ သူဒေါသထွက်ရင် နာရီပေါင်းများစွာကို ကြာတတ်တယ်။ ဆင်းရဲလွန်းလို့ အခန်းခပေးနိုင်အောင်နဲ့ ကလေးတွေအတွက် စားစရာလေးတွေ ဝယ်နိုင်အောင် ဒိုလာက တောင်းစားနေရတယ်။ တကယ်တော့ ဒိုလာက အရမ်းရက်ရောတဲ့သူ။

ဒိုလာက ကောက်ရိုးမွေယာကြီးပေါ်လာထိုင်ဖို့ ကျွန်မကို ခေါ်တယ်။ သူ့မွေယာကြီးက ကြီးလိုက်သမှ အ ခန်းတစ်ဝက်လောက် ကို နေရာယူထားတယ်။ ဘေးမှာတော့ မီးဖိုလေးပေါ်မှာ ရေနွေးတစ်ဘုံး တည်ထားတာ တွေ့တယ်။ သူကခဏခဏထထပြီး အငယ်ဘုံးလေး အတွက် နို့ဘူးဖြည့်နေရတယ်။ နို့ဘူးသာပြောတာပါ။ နို့လည်း မထည့်

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

နိုင်ပါဘူး။ ရေခွေးကြမ်းပါပဲ။ နံရံကချိတ်မှာတော့ သူက ကြောင်အိမ် အနေနဲ့သုံးတဲ့ ပလပ်စတစ်အိတ်ကြီးက ဖောင်းကားနေတယ်။

“နုဂျွန်” လို့ သူကစိုးရိမ်မကင်းတဲ့ လေသံနဲ့ခေါ်ရင်း “သမီး ကြည့်ရတာ အရမ်းစိုးရိမ်နေရသလိုပဲ” လို့ ပြောလာတယ်။

သူက ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုတာကို ကန့်ကွက်တဲ့ ရှားပါးစာရင်းဝင် မိသားစုဝင်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူပြောတာကို ဘယ်သူမှနားမထောင်ကြဘူး။ သူ့အတွက်ကတော့ ဘဝဆိုတာ ရယ်စရာ မောစရာတစ်ကွက်မှမရှိတာမို့ သူ့ထက်ကံဆိုးရှာတဲ့ မိန်းမငယ်လေး တွေအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိနေတာ အသေအချာပဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ကျွန်မဒိုလာကို ယုံကြည်နိုင်တယ်လို့ ထင်လာတယ်။ ကျွန်မမှာ သူ့ကို ဖုံးကွယ်ထားစရာ ဘာမှမရှိဘူး။

“သမီးမှာ ပြောစရာတွေအများကြီးပဲ” လို့ အစချီ လိုက်ရင်း အိတ်သွန်ဖာမှောက်ကို ရင်ထဲရှိသမ္မု ထုတ်ပြောမိတော့တာပဲ။

ကျွန်မပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်း သူ့မှာ အရမ်းကို ဝမ်းနည်းပက်လက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတဲ့ပုံပေါ်လာတယ်။ ခဏငြိမ်ပြီး စဉ်းစားနေရင်း မီးဖိုမှာအလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ရာဟ်ရက ခွဲပစ်မထားတဲ့ ဖန်ခွက်တွေထဲမှာ တစ်ခုတည်းကျန်တော့တဲ့ ဖန်ခွက်ထဲမှာ ရေခွေးကြမ်း ကို ငှဲ့ပေးလာတယ်။ ခွက်ကို ကျွန်မရှေ့ကမ်းပေးရင်း သူက ရှေ့ကိုကိုင် လိုက်ပြီး ကျွန်မ မျက်လုံးတွေကို တည့်တည့်ကြည့်နေတယ်။

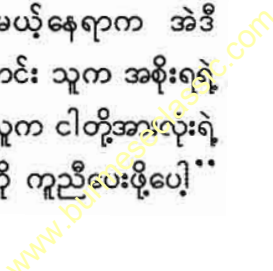
“နုဂျွန်” လို့ သူက တီးတိုးပြောရင်း “တကယ်လို့ နင်ပြော တာကို ဘယ်သူမှ နားမထောင်ရင် တရားရုံးသာ တိုက်ရိုက်သွား ပေတော့”

“ဘယ်ကို”

“တရားရုံးကို”

တရားရုံး၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ တရားသူကြီးတွေက တာဘန်တွေနဲ့ ရှေ့နေတွေက အမြဲရေး ကြီးသုတ်ပြာနဲ့ အဖြူရောင်ဇန်နာတွေနဲ့ အဝတ်မည်းကြီးတွေ ရုံထားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေက သူတို့ရဲ့သပွတ်အူအိမ်တွင်းရေးတွေကို တရားရုံးမှာလာဖြေရှင်းကြတယ်။ ခိုးမှုတွေ၊ နေရာတစ်ခုမှာနေတဲ့သူတွေ အချင်းချင်း စကားများကြတာတွေကို တရားရုံးမှာပဲ ဖြေရှင်းရတာ။ တရားခွင့်ဆိုတာ ဘယ်လိုဆိုတာ ကျွန်မမှတ်မိလာတယ်။ အရင်က တီဗီထဲမှာ မြင်ဖူးတယ်။ ဟိုင်ဇာနဲ့ ကျွန်မသွားသွားကြည့်နေကြတဲ့ အိမ်နီးချင်းအိမ်က တီဗီမှာလေ။ အဲဒီထဲက သရုပ်ဆောင်တွေက ကျွန်မတို့ယီမင် မှာပြောတဲ့ အာရပ်လိုနဲ့ တော်တော်ကွဲတဲ့ အာရပ်ဘာသာစကား နဲ့ ပြောကြတာ။ သူတို့လေသံက တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ကျွန်မအထင်ပြောရရင် ကူဝိတ်မှာဖြစ်တဲ့ အမှုနဲ့တူတယ်။ အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာတော့ တရားလိုတွေက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ပေါ်လာနေတယ်။ အခန်းနံရံတွေက အဖြူတွေ။ အညိုရောင်သစ်သားခုံတန်းတွေက တရားသူကြီးရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိနေတယ်။ တရားခံတွေကတော့ ပြတင်းပေါက်လေးတွေမှာ သံတိုင်လေးတွေကာထားတဲ့ ဗန်ကားကိုစီးပြီး ရုံးကိုရောက်လာရတယ်။

“တရားရုံးသာသွား” လို့ ဒိုလာက ဆက်ပြောတယ်။ “ငါသိသလောက်တော့ နင်ပြောတာကို နားထောင်မယ့်နေရာက အဲဒီတစ်နေရာပဲရှိတယ်။ တရားသူကြီးကိုတွေ့ခွင့်တောင်း သူက အစိုးရရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပဲ။ သူက အာဏာအရမ်းရှိတယ်။ သူက ငါတို့အားလုံးရဲ့ အဖေလိုပဲ။ သူ့အလုပ်က မတရားခံရတဲ့သူတွေကို ကူညီပေးဖို့ပေါ့။”

ဒိုလာက ကျွန်မကို စည်းရုံးနိုင်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစလို့ ကျွန်မအတွေးက ပိုပြီးရှင်းလင်းလာတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မမိဘတွေက ကျွန်မကို မကူညီတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မဘာသာကျွန်မလုပ်ရတော့မယ်။ ကျွန်မစိတ်ကို အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ကျွန်မဘာလုပ်ဖို့လိုအပ်လဲ။ အဲဒါကို ကျွန်မလုပ်မှာပဲ။ အဲဒီအိမ်မှာ ဖျာပေါ်မှာ ပြန်အိပ်ရမယ့်အတူတူ တစ်ညပြီးတစ်ည၊ အဲဒီမကောင်းဆိုးဝါးကြီးနဲ့ အတူနေရမယ့်အတူတူ ကျွန်မတောင်တွေပေါ်တက်ဆိုလည်း တက်ရတော့မှာပဲ။ ကျွန်မက ဒိုလာကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်တယ်။

“နူဂျွန်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါယူသွား၊ နည်းနည်းတော့ အကူအညီရမှာပေါ့!”

ဒိုလာက ကျွန်မလက်ထဲကို ယီမင်ပိုက်ဆံ ၂၀၀ လောက်လာထည့်ပေးတယ်။ သူ့ရှိစုမဲ့စုအကုန်ပဲ။ တစ်ဒေါ်လာတောင် မရှိဘူး။ သူတစ်မနက်လုံးအိမ်နားက မီးပွိုင့်မှာ ပိုက်ဆံသွားတောင်းရင် ရလာတာလေးတွေ။

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒိုလာရယ်။ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါ တယ်”

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ယာနိုးတော့ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အင်အားတွေက ခါတိုင်းထက်ကို ပိုပြီးစီးဆင်းလည်ပတ်နေတယ်။ ကျွန်မရဲ့အားအင်သစ်တွေအတွက် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်တောင် ပြန်ပြီး အံ့အားသင့်နေရတယ်။ မနက်မိုးလင်းရင် လုပ်နေကြအတိုင်း မျက်နှာသစ်တယ်။ ဘုရားရှိခိုးတယ်။ မီးဖိုကိုမီးမွှေးပြီး လက်ဖက်ရည်အတွက်

ရေခွေးတည်တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မလက်တွေ့ပဲ ကူလီကူမာတွေ လုပ်ရသေးတယ်။ အမေနိုးလာတဲ့အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ရတယ်။ နူဂျွဒ် ပုံမှန်အတိုင်းနေ သူတို့သံသယဝင်မယ့်ဟာမျိုး ဘာမှမလုပ်နဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြောနေရတယ်။

နောက်နည်းနည်းကြာတော့ အမေနိုးလာတယ်။ ခေါင်းစည်း အနက်ရဲ့ထောင့်က အခေါက်လေးကိုဖြည့်တယ်။ အမေက ပိုက်ဆံကို အဲဒီထဲမှာ သိမ်းတတ်တယ်။ အဲဒီလို အမေလုပ်တာ မြင်ရကတည်းက ကျွန်မအစီအစဉ်အောင်မြင် ပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။

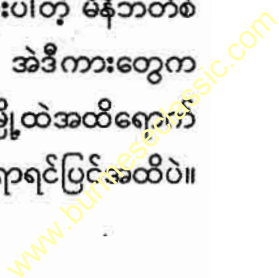
“နူဂျွဒ်ရေ”ဆိုပြီး အမေက ကျွန်မလက်ထဲကို ပိုက်ဆံ ၁၅၀လာထည့်တယ်။ “သွားစမ်းဟယ်..ဟိုနားမှာ မနက်စာ စားကြဖို့ နံပြားသွားဝယ်စမ်းပါ” တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”လို့ ရိုရိုသေသေပဲ ကျွန်မပြန်ပြော ဖြစ်တယ်။

ကျွန်မက ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း ကျွန်မဝတ်ရုံနဲ့ ခေါင်း စည်းကိုဝတ်လိုက်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်မိန်းမတွေ ဝတ်ရတဲ့ဝတ်စုံ ပေါ့။ နောက်တော့ တံခါးကို အသာပိတ်တယ်။ အိမ်နားက လမ်းတွေနဲ့ လမ်းကြားတွေက လူရှင်းနေတုန်းပဲ။ ညာဘက်မှာရှိတဲ့ ပထမဦးဆုံးလမ်း ကို ဝင်လိုက်တယ်။ မုန့်ဆိုင်ရှိတဲ့ လမ်းထောင့်ပေါ့။ အဲဒီဆိုင်က နံပြားက ဟိုးတုန်းက ပုံစံအတိုင်းလုပ်ထားတဲ့ နံပြားဖိုကြီးတွေနဲ့ ဖုတ်တာလေ။ အဲဒါကြောင့် ကြွပ်ရွံပြီး အရသာရှိတာပေါ့။ ကျွန်မလမ်းလျှောက် လာနေတုန်း ဓာတ်ဆီပုလင်းတွေရောင်းတဲ့ ဈေးသည်ကြီးက ထုံးစံ အတိုင်း သူ့လှည်းလေးကို စက်ဘီးနောက်ကနေဆွဲလာရင်း သီချင်း ဆိုနေတဲ့အသံကို ကြားနေရတယ်။

ကျွန်မက မုန့်ဆိုင်နဲ့ နီးသထက်နီးလာတယ်။ ခါဟွတ် နံပြားချပ်တွေရဲ့ စားချင်စဖွယ် ပူပူနွေးနွေးအနံ့ကိုတောင် ရနေပြီ။ နောက် တော့ အိမ်နားက မိန်းမကြီးတွေက နံပြားဝယ်ဖို့ ဖိုအရှေ့မှာ တန်းစီ နေကြတာ သွားတွေ့တယ်။ နောက်ဆုံးမိနစ်မှာတော့ ကျွန်မဦးတည်ရာ ပြောင်းလိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ရဲ့ မိန်းမလမ်းမကြီးဆီ ဦးတည် လိုက်တယ်။ “တရားရုံး” တဲ့။ ဒိုလာက ကျွန်မကို ပြောလိုက်တယ်။ “ကျွန်မလုပ်ရမှာဆိုလို့ တရားရုံးကို ရောက်အောင်သွားဖို့ပဲ”

လမ်းလျှောက်လာရင်း တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို မှတ်မိသွားမှာကို စိုးရိမ်နေရတယ်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်မဦးလေးတွေ ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဖြတ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး အတွင်းကနေကို တုန်တက်နေတယ်။ ပုန်းအောင်းနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်နေတယ်။ ခေါင်းစည်းကို မျက်နှာတစ်ခုလုံး အုပ်မိတဲ့အထိ ခေါင်းစည်းကို စည်းထားတယ်။ မျက်နှာလေးပဲ ဖော်ထားတယ်။ ခါဟာဒ်ဂျီ ကထွက်လာပြီးကတည်းက ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ မဝတ်ချင် ခဲ့တဲ့ နီကတ်က အခုတော့ တော်တော်လေးကို အသုံးဝင်နေတယ်။ ကျွန်မနောက်လှည့်မကြည့်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် နောက်က လိုက်လာမှာကို လန့်နေတယ်။ ကျွန်မရှေ့မှာ ဘတ်စ်ကားတွေက လမ်းဘေးလျှောက်လမ်းနဲ့ပြိုင်ပြီး ရပ်ထားကြတယ်။ ပလတ်စတစ် ဘောလုံးတွေရောင်းတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်အရှေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်ကို ဖြတ်သွားတဲ့ အဝါရောင်နဲ့အဖြူရောင်ထိုင်ခုံခြောက်လုံးပါတဲ့ မီနီဘတ်စ် လေးတွေ ရပ်ထားတာကို ကျွန်မမှတ်မိနေတယ်။ အဲဒီကားတွေက နေ့တိုင်း ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ကိုဖြတ်သွားရင်း မြို့ထဲအထိရောက် တတ်တယ်။ ဒီကနေသိပ်မဝေးဘူး။ အယ်လ်တဟီရာရင်ပြင်အထိပဲ။

ကဲ.. သွားမယ်။ တကယ်လို့ ကွာရှင်းခွင့်လိုချင်တယ်ဆိုရင် သွားရမယ်လို့ ကျွန်မရင်ထဲက အသံသေးသေးလေးက ပြောနေတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကားမှတ်တိုင်မှာ တခြားသူတွေလိုပဲ ရပ်စောင့်နေတယ်။ ကျွန်မအရွယ်ကလေးတွေက သူတို့မိဘတွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်းရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရယ်။ ကျွန်မမြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေမိတယ်။ မေးခွန်းတွေ မေးလာမယ့်သူတွေကို နှုတ်ဆိတ်သွားအောင်လို့ ကျွန်မမှာ အစီအစဉ်ကောင်းတစ်ခုရှိတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို စွဲနေအောင် မှတ်ထားပြီးသား။

ကားသမားက ထိုင်ခုံကနေဆင်းလာပြီး တံခါးဖွင့် ပေးတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တွန်း ထိုးရင်း အထဲကို တိုးဝင်ကြရတယ်။ ကျွန်မလည်းအထဲကို ခုန်ဝင်လိုက်တယ်။ ဒီရပ်ကွက်ကနေ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ထွက်သွားရလေလေ။ ကောင်းလေလေပဲ။ ကျွန်မပျောက်နေတယ်လို့ ကျွန်မမိဘတွေ သိမသွားခင် သူတို့က ရဲကို အကြောင်းမကြားလိုက်ခင်ပေါ့။ ကျွန်မနောက်တန်းက ခုံတစ်လုံးမှာ နေရာဝင်ယူလိုက်တယ်။ ကျွန်မဘေးမှာက အဘွားကြီးတစ်ယောက်ရယ် ခပ်ငယ်ငယ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးက ဝတ်ရုံတွေကို ခေါင်းအစခြေအဆုံး ခြုံထားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေထဲမှာ ကျွန်မက မြုပ်နေတယ်။ တကယ်လို့ လမ်းပေါ်က တစ်ယောက်ယောက်က လှမ်းကြည့်ရင် ကျွန်မကို လွယ်လွယ်နဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကံကောင်းတာက အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးတွေကလည်း ဘာမှထူးထူးထွေထွေ မေးခွန်းတွေ မေးမနေဘူး။ ကားစထွက်တော့ ကျွန်မနှလုံးတွေက အသည်းအမည်းကို ခုန်နေတယ်။ ဖာရုတ်ဧရာဟိုးအရင်နှစ်တွေက အိမ်ကနေထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတုန်းက အဲဒီလိုမျိုး

ကျွန်မနာမည်နူဂျီဒ်ပါ

ကြုံခဲ့ရတာပဲလား။ သူတောင် အောင်မြင်သေးတာ။ ကျွန်မဘာလို့ မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူ့သမီးက လူအများစီးတဲ့ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားတယ်ဆိုတာ သူ့သိရင် ကျွန်မအဖေက ဘာပြောမှာလဲ။ ဒီလိုလုပ်လို့ သူပြောသလိုကျွန်မက သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖျက်ဆီးတဲ့သူ ဖြစ်သွားပြီလား။

ကားတံခါးပိတ်သွားပြီ။ အခုနေမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်မယ်ဆို နောက်ကျသွားပြီ။

ပြတင်းပေါက်ကနေကြည့်တော့ မြို့ပြရဲ့ စီးပျောနေမှုတွေကို မြင်ရတယ်။ ကားတွေက မနက်စောစောမှာကိုပဲ လမ်းတွေပိတ်နေပြီ။ ဆောက်လက်စအဆောက်အဦတွေ၊ ဝတ်ရုံအနက်နဲ့အမျိုးသမီးတွေ။ ခေါင်းရွက်ဗျတ်ထိုးဈေးသည်တွေရဲ့ စံပယ်ပန်းတို့၊ ပီကေတို့၊ တစ်ရှူးတို့ ရောင်းတဲ့အသံတွေ၊ ဆန်နာက တကယ့်မြို့ကြီးပဲ။ လူတွေအများကြီးနဲ့ ဖုံတထောင်း ထောင်းထနေတဲ့ ဝက်ပါလိုမြို့ပြနဲ့။ လုံးဝတသီးတခြား ဖြစ်နေတဲ့ ခါဟာဒ်ဂျီတို့ အကွာကြီးကွာနေတယ်။ ကျွန်မက ဆန်နာ ကို အဆတစ်ထောင်လောက် ပိုသဘောကျတယ်။

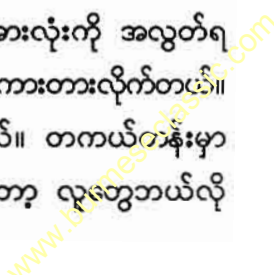
“ဂိတ်ဆုံးပြီ” လို့ ကားသမားက အော်ပြောတယ်။

ကဲ...ရောက်ပြီ။ ကားတံခါးကို မနည်းဖွင့်ရတယ်။ လမ်းပေါ် မှာက မိနီဘတ်စ်ပေါင်းများစွာနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေတယ်။ အမျိုးသမီး ခရီးသည် တွေနောက်ကနေ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ပြီးတော့ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာ အကြွေစေ့ နည်းနည်းကို ကိုင်ထားရင်း ကားခကို စပယ်ယာစီပေးခဲ့လိုက်တယ်။ တရားရုံးဘယ်နားမှာ ရှိတယ် ဆိုတာ မသိဘူး။ ဘေးနားက ခရီးသည်အချင်းချင်းလည်း လမ်းပညွန်

ခိုင်းရဲဘူး။ စိုးရိမ်စိတ်က အရမ်းမြင့်တက်လာတယ်။ လမ်းပျောက်နေမှာကို အရမ်းကြောက်လာတယ်။ ဘေးဘီကိုကြည့်ရင်း မီးပွိုင့်မှာ ရပ်နေတဲ့ ယာဉ်ထိန်းရဲတစ်ယောက်ကို မြင်ရတယ်။ သူက ကားတွေကို လမ်းကြောင်းပေးနေတယ်။ အလှအယက် ပြိုင်မောင်းနေကြတဲ့ ကားတွေရဲ့ ဟွန်းသံတွေက ဆူညံနေတယ်။ တစ်စီးနဲ့တစ်စီးလမ်းကို အပြိုင်လှနေကြတယ်။ မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်လိုက်ရင်း အပြာရောင်ကောင်းကင်မှာ စပြီးထွက် ပေါ်စပြုနေတဲ့ နေရောင်ခြည်တွေကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မ ဒီလောက်ရှုပ်တဲ့လမ်းကို ဘယ်လိုဖြတ်ကူးမလဲ။ ဟိုဘက်ကိုတော့ အသက်ရှင်လျက်မှ ရောက်ပါ့မလားပဲ။ မီးပွိုင့်မှာ ကားတွေစုရပ်နေတုန်းမှာ ကျွန်မအတွေးတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး စုစည်းလိုက်တော့ အဝါရောင်ကားတစ်စီးကို မြင်ရတယ်။ ကျွန်မတော့ကံကောင်းတာပဲ။

နေ့ဘက်ရော၊ ညဘက်မှာပါ မြို့ကိုပတ်နေကြတဲ့ တက္ကစီတွေထဲက တစ်စီးပဲ။ ယီမင်မှာက ယောက်ျားကလေးတွေ လီဗာနင်းနိုင်လောက်တဲ့ အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ သူတို့ အဖေတွေက ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်လျှောက်ပေးတာပဲ။ တစ်နေ့နေ့မှာ သူတို့သားတွေကို ကားသမားလုပ်ခိုင်းမယ်ပေါ့။ ဒါမှလည်း မိသားစုကို ကျွေးမွေးတဲ့နေရာမှာ အကူအညီရမယ်လေ။ ဒီလိုတက္ကစီမျိုး အရင်က စီးဖူးတယ်။ ဘတ်အယ်လ်ယီမင်ကို မိုနာနဲ့သွားတုန်းကပေါ့။

ကားသမားက ဆန်နာရဲ့ လိပ်စာတွေအားလုံးကို အလွတ်ရနေပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ လက်ကိုမြှောက်ပြီး ကားတားလိုက်တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း တက္ကစီ စီးတယ်။ တကယ်တမ်းမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာတော့ လူတွေဘယ်လို

တွေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကရုစိုက်မနေနိုင်ဘူး။

“ကျွန်မတရားရုံးသွားချင်လို့ဆိုပြီး ကားသမားကို ပြောလိုက်တော့ သူက တအံ့တဩနဲ့ ကျွန်မကိုကြည့်နေတယ်။

တစ်လမ်းလုံးကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်စီးရင်းဘာသံမှ မထွက်ဘူး။ သူကလည်း ခက်အရွက်တွေက ပါးစောင်မှာထားပြီး ဝါးနေတယ်။ ကားသမားက ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေမမေးလို့ သူ့ကိုကျွန်မဘယ်လောက် အထိ ကျေးဇူးတင်နေမိတယ်ဆိုတာ သူဘယ်တော့မှ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူကတော့ ကျွန်မ စိတ်ကိုမသိပေမယ့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ကားကို မောင်းနေတယ်။ ညာလက်နဲ့ရင်ဘတ်ကို ဖိထားရင်း အသက်ရှူမြန်နေတာကို လူမသိအောင် အသာထိန်းထားရတယ်။ မျက်လုံးတွေကို လည်း မှိတ်ထားရတယ်။

“ကဲ...ရောက်ပြီ” တဲ့။

သူက ဘရိတ်ကိုကျွဲခနဲနင်းလိုက်ရင်း အဆောက်အဦကြီး တစ်ခုရဲ့ ဂိတ်ဝရံမှာ ကားကိုရပ်လိုက်တယ်။ ယာဉ်ထိန်းရဲက စိတ်မရှည်စွာနဲ့ သူ့ကို မြန်မြန်မောင်းထွက်ဖို့ လက်ပြနေတယ်။ ကျွန်မတို့က လမ်းပိတ်နေတာကိုး။ ကျွန်မလည်း တက္ကစီပေါ်ကနေ မြန်မြန်ဆင်းလိုက်ပြီး လက်ထဲရှိသမျှ ပိုက်ဆံအားလုံးကို သူ့ကိုပေးလိုက်တယ်။ ဒီစွန့်စားခန်းပြီး သွားချိန်မှာတော့ ကျွန်မလည်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်း သတ္တိတွေ ရှိလာတယ်။ စိတ်ထဲမှာမရေမရာနဲ့ ကြောက်ကလည်း ကြောက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် တက်ကြွမှုတော့ အပြည့်ပဲ။ အလွှာအလိုတော်ပဲ ကျွန်မဘဝက ပြောင်းလဲတော့မယ်။

အခန်း (၇)

ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးစီးခြင်း

ဧပြီ ၁၅ ရက် ၂၀၀၈

ဒီလိုတကယ့်နေ့ကြီးက ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားတာထက် ပိုစောပြီးရောက်လာတယ်။ ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်းလဲ။ တရားရုံးကြီးတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲထွက်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ တကယ့်ကို အံ့အားသင့်စရာပေါ့။ ခုံတန်းရှည်တွေပေါ် ထိုင်နေကြတဲ့ သူတွေက တရားသူကြီးဝင်လာချိန်မှာ အားလုံးမတ်တတ်ရပ် အရိုအသေ ပေးကြတယ်။ တရားသူကြီးဝင်လာပြီးတော့ ကျွန်မက လိုက်ဝင်ရတယ်။ ရုံးမတင်မီ အရင်ပြင်ဆင်မှုတွေက အချိန်တွေအကြာကြီး ကြာနိုင်တယ် လို့ အန်တီရှာဒါက ပြောထားပေမယ့်။ သူဦးဆောင်ပြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ မီဒီယာကန်ပိန်းတွေက အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် တရားရုံးတစ်ခုလုံး လူတွေပြည့်နှက်နေတယ်။ အန်တီရှာဒါကလည်း ကျွန်မလိုပဲ နှဲအားသင့်နေတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စတင် ပြီးတော့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ

ကျွန်မနာမည်နူဂျွဒ်ပါ

ကိုပဲ သတင်းစာတွေ၊ တီဗီလိုင်းတွေ အမျိုးသမီးလှုပ်ရှားအဖွဲ့တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့ကြတယ်။ အခုတော့ ကျွန်မတို့ အဖြေတစ်ခုရပြီ။ တကယ့်ကို ဘုရားမတာပဲ။ ကျွန်မဘဝမှာ ဒါမျိုးတဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေကြတာ၊ ဗီဒီယိုတွေ ရိုက်နေကြတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ အသက်ရှူသံက မြန်လာတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အောက်ဆီဂျင်တွေကို ဒီလူအုပ်ကြီးက ဝိုင်းလှူရှူနေကြလို့ပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကျွန်မ ကြောက်နေတာနေမှာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ ဝတ်ရုံနက်ကြီးအောက်မှာ ချွေးတွေနဲ့ ရွဲနစ်နေပြီ။

“နူဂျွဒ်ရေ၊ ပြုံးပါဦး” လို့ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်က အော်ပြောရင်း ဘေးက ကလေးတွေကို တံတောင်နဲ့တွန်း ဖယ်ရင်းကနေ ကျွန်မဆီကို လှမ်းလာတယ်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ကင်မရာပေါင်းများစွာ ကျွန်မရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာကို ရဲနေတာပဲ။ ကင်မရာမီးတွေက ကျွန်မကို ခြောက်လှန်နေသလိုတောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလူအုပ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မသိတဲ့သူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်မကိုဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်မကတော့ အန်တီရှာဒါကိုပဲ အတင်းဖက်ထားရတယ်။ သူဆီက ရေမွှေးနံ့က ကျွန်မကို လုံခြုံမှုရှိတယ်လို့ ခံစားရစေတယ်။ စံပယ်ပန်းနံ့လေ။ ကျွန်မအခု ကောင်းကောင်းကို ကျက်မိနေတဲ့အနံ့ပေါ့။

“ခါလာရှာဒါ” လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ခါလာဆိုတာ အန်တီလို့ပြောတာ။

“ပြောလေ နူဂျွဒ်”

“သမီးကြောက်တယ်”

“ခဏသည်းခံလိုက်။ နောက် သူ့ဘာသာသူ အဆင်ပြေသွားမယ်” လို့ သူက ကျွန်မကို ခပ်တိုးတိုးပဲပြောတယ်။

ကျွန်မကိုဒီလောက် စိတ်ဝင်တစားရှိကြမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမထားမိဘူး။ လပေါင်းများစွာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် အသံတိတ်နေခဲ့ရတဲ့ သားကောင် တစ်ယောက်။ အခုကြတော့လည်း အလင်းရောင်စုံ မီးဆလိုက်တွေအောက်မှာ မီဒီယာသမားတွေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ အန်တီရှာဒါက သူတို့လိုက်မလာနိုင်ဘူး။ အန်တီတို့ချည်းပဲ ရှိနေမယ်လို့ ကျွန်မကို ကတိပေးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျွန်မကို မေးခွန်းတွေမေးလာရင် ဘာပြန်ဖြေရမှာလဲ။ ဘယ်လိုဖြေရမယ်ဆိုတာမျိုး ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ သင်မပေးထားဘူး။

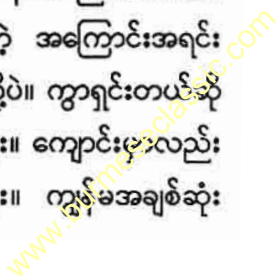
“အန်တီရှာဒါ”

“ဟင်..ဘာလဲ နူဂျွဒ်”

“သူတို့က ကင်မရာတွေနဲ့ သမီးကိုသမီးတောင် ကျောဘုရ်လို့ ထင်လာတယ်။ ဟိုတီဗီထဲ ခဏခဏပါတဲ့ အမေရိကန်ကြီးပေါ့”

“ကြောက်မနေနဲ့” လို့ သူပြန်ပြောရင်း ကျွန်မကို ပြုံးပြတယ်။

ကျွန်မလည်း ပြန်ပြုံးပြမလို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ရဲ့ အတွင်းအကျဆုံးနေရာမှာ အေးခဲနေသလိုပဲ။ လှုပ်ရှားလို့မရဘူး။ အံ့အားသင့်စရာ ခံစားမှုတစ်ခုက ကျွန်မခြေထောက်တွေကို မြေကြီးမှာ သံနဲ့ရိုက်ပြီး တွဲထားသလိုပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်မနားလည်လာတယ်။ ကျွန်မကြောက်နေမယ်ဆိုရင် ဒီလို ကြောက်နေရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ရှေ့ဘာဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိနိုင်လို့ပဲ။ ကွာရှင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကျွန်မ အန်တီရှာဒါကို မမေးခဲ့မိဘူး။ ကျောင်းမှူးလည်း ကျွန်မတို့ကို အဲဒီအကြောင်းတွေ သင်မပေးဘူး။ ကျွန်မအချစ်ဆုံး

သူငယ်ချင်း မဲလ်လက်နဲ့ကျွန်မက အကြောင်းအရာတွေ အများကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုဦးတော့ ဒီအကြောင်းကိုတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မတို့ စိတ်ထဲမှာ ဒါက လူကြီးတွေနဲ့ပဲ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါပဲလေလို့ တွေးမိခဲ့ကြကောင်း တွေးမိခဲ့မယ်ပေါ့။ ကျွန်မတို့က လူကြီးတွေ ကိစ္စတွေကို ဝင်ပါဖို့ အရမ်းကို ငယ်နေသေးတာကိုး။ ကျွန်မတို့ ဆရာမတွေက အိမ်ထောင်သည်လား၊ ကွာရှင်းထားကြသူတွေလား ဆိုတာတောင် ကျွန်မ တို့မသိဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မေးကြည့်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ ကျွန်မသိထားတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ ကျွန်မအခုအနေ အထားနဲ့ ယှဉ်ကြည့်စရာဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။

နောက်တော့ မျက်စိကျိန်းစရာ မီးရောင်တဖျတ်ဖျတ်တွေက ခေါင်းကိုက်လာစေတယ်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အေးတောင့်လာတယ်။ တကယ်လို့သာ ဟိုအယုတ်တမာကြီးက မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။ ကျွန်မတို့ ကွာရှင်းတာကို သူလက်မခံရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ သူ့ဓားမြောင်နဲ့ တရားသူကြီးတွေကို ခြိမ်းခြောက်ရင်ရော သူ့ရွာက အစ်ကိုတွေနဲ့ တခြားရွာသားတွေက လိုက်လာပြီး သူ့ကိုဝိုင်း ကူကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

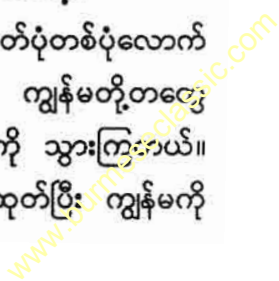
“စိတ်ပူမနေနဲ့။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမယ်” လို့ အန်တီရှာဒါ က ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်ရင်း ပုခုံးကိုအသာလေး ပုတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်မကသူ့ကို ငေးကြည့်နေရင်း ညက သူကောင်းကောင်း အိပ်ခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ မျက်လုံး အောက်တွေမှာ မို့နေတယ်။ အန်တီရှာဒါလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ ကျွန်မ စိတ်ကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်မ အပြစ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူကပင်ပန်းနေ တယ်ဆိုဦးတော့ အရင်လို လှမြဲလှပဲ၊ ကျက်သရေရှိမြဲပဲ။

တကယ့်ကို မြို့ကြီးပြကြီးရဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပုံပေါ့။ ဒီနေ့တော့ ခေါင်းစီးကို တစ်မျိုးပြောင်းစီးထားတယ်။ ပန်းရောင်လေး၊ သူ့အင်္ကျီ အရောင်နဲ့ လိုက်အောင်ပေါ့။ ပန်းရောင်ဆိုတာ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးအရောင်တွေထဲက တစ်ခုပဲ။ သူက မီးခိုးရောင်စကပ်ကို ဝတ်ထားရင်း ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် စီးထားတယ်။ ကျွန်မဘေးမှာ သူရှိနေလို့ အရမ်းကံကောင်းတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ သူက ကျွန်မအတွက် ဒုတိယအမေပဲ။

ရုတ်တရက် ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ လူအုပ်ထဲကနေ လက်လှမ်းပြနေတဲ့သူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီလူအုပ်ထဲမှာ ကျွန်မသိတဲ့သူတစ်ယောက် ပါလာပြီ။ သူက ဟာမက်သာဘတ်တဲ့။ ယီမင်တိုင်းသတင်းစာက သတင်းထောက်ပေါ့။ ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေသစ်ပဲ။ တကယ့် အစ်ကိုကြီးလိုလူပေါ့။ မိုဟာမက်နဲ့ လုံးဝမတူဘူး။ အန်တီရှာဒါ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ကို သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာ။ သူက အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ညိုညိုတွေနဲ့ မျက်နှာကြတော့ ဝိုင်းဝိုင်း၊ ပုခုံးကျယ်ကြီးတွေနဲ့ သူ့ဆီကလာတဲ့ ကြင်နာနွေးထွေးမှုကို ကျွန်မရုတ်ချည်းကို ခံစားမိတယ်။ သူ့အသက် ဘယ်လောက်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး။ မေးလည်းမမေးရဲဘူး။ ကျွန်မတို့ သိကျွမ်းတာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးဘူးလေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်ကမှ တရားရုံးဝင်းကြီးထဲမှာ တွေ့ဖြစ်ခဲ့တာ။ ကျွန်မနဲ့ အန်တီရှာဒါ့တို့ ပထမဦးဆုံး ဆုံဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာပဲပေါ့။

သူနဲ့စတွေ့တွေ့ချင်း သူက ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ရိုက်မယ်နော်လို့ ပြောလာတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မတို့တတွေ တရားရုံးနားက စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်ကို သွားကြားတယ်။ အဲဒီမှာပဲ သူက မှတ်စုစာအုပ်နဲ့ ဘောလ်ပင်ကိုထုတ်ပြီး ကျွန်မကို

ကျွန်မနာမည်နုဂျင်ပါ

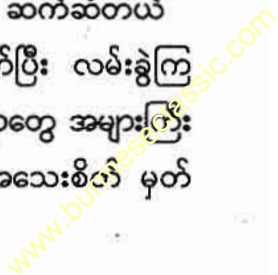
ကျွန်မ မိဘတွေအကြောင်း၊ ကျွန်မ လက်ထပ်တဲ့အကြောင်း၊
 ခါဟာဒ်ဂျီအကြောင်း၊ ကျွန်မမင်္ဂလာဆောင်ညအကြောင်းတွေကို
 မေးတော့တာပဲ။ ကျွန်မအကြောင်းတွေကို သူ့ကိုပြောပြရင်း အရမ်းရှက်
 လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အိပ်ယာခင်းပေါ်က သွေးကွက်အကြောင်းကို
 ပြောပြချိန်မှာ သူ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးက ရှုံ့မဲ့နေတာပဲ။ ကျွန်မအပေါ်
 ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ သူ့ရဲ့ခံစားချက်ကို ကျွန်မသိနေတယ်။ သူက
 အသံတိတ်သွားရင်း စားပွဲကို ဘောလ်ပင်နဲ့ တတောက်တောက်ခေါက်
 နေတယ်။ သူ့ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေရသလိုပဲ။
 ဒါပေမယ့် သူစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို ကျွန်မသိနေ
 တယ်။ သူ ဒေါသတွေထွက်နေတယ်။ ကျွန်မအတွက် စိတ်အကြီးအ
 ကျယ် မကောင်းဖြစ်နေရတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ အဲဒီအချက်တွေကို
 ပြနေတယ်။

“ဒီကလေးက ဒီလောက်ငယ်သေးတာကို ဒီကောင်မို့
 လုပ်ရက်တယ်” ဟု သူက သူ့ဘာသာသူ တီးတိုးရေရွတ်နေတယ်။

အံ့အားသင့်စရာကောင်းတာက အဲဒီအချိန်က ကျွန်မ မငိုမိဘူး။
 ခဏတော့ စကားပြောတာကို ရပ်လိုက်တယ်။ နောက်မှဆက်ပြီးတော့

“ကျွန်မအရွယ်ကလေးတွေလိုပဲ ကျွန်မလည်း အပြင်မှာဆော့
 ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်မကိုရိုက်တယ်။ အခန်းထဲကို ဆွဲခေါ်
 သွားပြီး အဲဒီမသတိစရာကိစ္စကြီးကိုပဲ သူ့သဘောကျဆက် လုပ်နေ
 တယ်။ သူက အမြဲတမ်းကျွန်မကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံတယ်”

အဲဒီနေ့က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲကြ
 တော့ ဦးဦးဟာမက်ရဲ့ မှတ်စုစာအုပ်မှာ မှတ်သားစရာတွေ အများကြီး
 ပါသွားတယ်။ သူက ကျွန်မပြောသမျှအားလုံးကို အသေးစိတ် မှတ်

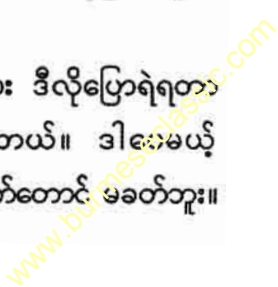
ထားတယ်။ နောက်တော့ ထောင်ထဲကိုသွားပြီး ကျွန်မအဖေနဲ့ ဟိုအယုတ်တမာကြီးရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ဖုန်းကင်မရာနဲ့ ရိုက်ယူနိုင် လိုက်တယ်။ နောက်ရက် နည်းနည်းကြာတော့ အန်တီရှာဒါက သတင်းစာထဲပါလာတဲ့ ဦးဦးဟာမက်ရဲ့ ဆောင်းပါးကို ကျွန်မကိုပြ တယ်။ သူ့ဆောင်းပါးကြောင့် ယီမင်တစ်နိုင်ငံလုံး ခြောက်ခြားသွား တယ်။ သူက ကျွန်မအကြောင်းကို ပထမဦးဆုံးလူထုရှေ့ ချပြခဲ့တဲ့ မီဒီယာသမားပဲ။ စစ်ချင်းတော့ ကျွန်မသူ့ကို အရမ်းစိတ်ပျက်သွား တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ သူ့ကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်မိ လာတယ်။

တရားရုံးအဝကို ရောက်တော့ ကင်မရာတွေက မြင်ကွင်း ကောင်းကောင်းရဖို့ အလှအယက်ကြိုးစားနေကြတယ်။

တုန်လှုပ်မိသွားတယ်။ အဖေနဲ့အယုတ်တမာကြီးကို သံလွင် ရောင် ယူနီဖောင်းနဲ့ အနက်ရောင်သံပုရာခြမ်းဦးထုပ်တွေ ဆောင်းထားတဲ့ စစ်သားနှစ်ယောက်က ခေါ်လာတယ်။ တရားခံတွေကိုကြည့်ရတာ ရင်ထိတ်စရာပဲ။ ကျွန်မတို့ရှေ့ မှာ ဖြစ်သွားရင်း အယုတ်တမာကြီးက သူ့မျက်လုံးတွေကို အောက်ကိုငုံထားတယ်။ နောက်တော့ အန်တီ ရှာဒါဘက်ကို ရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ရင်း...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ဂုဏ်ယူနေလား။ ဟေ။ ငါ့ မှာ မင်္ဂလာဆောင်လို့ ကောင်းကောင်းကို မပျော်လိုက်ရဘူး။ နင်က ငါတို့ကို ဒီမှာပျော်စရာတွေ လာလုပ်ပေးနေတယ် ဟုတ်လား” ဆိုပြီး သူက အော်ဟစ်နေတယ်။

အန်တီရှာဒါကို သူဘယ်လိုစိတ်ကူးနဲ့များ ဒီလိုပြောရဲရတာ တုန်း။ အခြေအနေတွေကို ကျွန်မစိတ်ပူသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အန်တီရှာဒါက ခပ်အေးအေးပဲ။ မျက်တောင်တစ်ချက်တောင် မခတ်ဘူး။

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

အန်တီရှာဒါလို မိန်းမမျိုးက ကျွန်မအတွက်တော့ သိပ်အားကျစရာ
ကောင်းတာပဲ။ သူက တကယ့်ကို ခွန်နဲ့အားနဲ့ အမျိုးသမီးလေ။
သူ့ခံစားချက်တွေကို ဖော်ထုတ်ဖို့ လက်တွေ့ကို ရှေ့ရမ်းနေစရာမလိုဘူး။
သူ့အကြည့်ထဲမှာတင်ကို ဟိုအယုတ်တမာကို ဘယ်လောက်မုန်းတီး
စက်ဆုပ်နေတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်တယ်။ ဒီအကြည့်နဲ့တင်လုံလောက်
တယ်။ ဒီရုတ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာတင်ကို ကျွန်မ အန်တီရှာဒါဆီ
ကနေ အများကြီးသင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။

“သူပြောတာတွေ နားထောင်မနေနဲ့” လို့ အန်တီရှာဒါက
ကျွန်မကိုလှမ်းပြောတယ်။

အန်တီရှာဒါလိုမျိုး စိတ်လှုပ်ရှားနေတာတွေကို မနည်းကြိုးစား
ပြီး ထိန်းချုပ်နေပေမယ့် ကျွန်မသူ့လို လိုက်မလုပ်နိုင်ဘူး။ အနည်းဆုံး
တော့ အခုအချိန်မှာ မလုပ်နိုင်သေးဘူး။ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတယ်။
ဒီအယုတ်တမာကြီး ကျွန်မကို လုပ်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးတိုင်း
သူ့ကိုနာကျည်းလို့ကို မဆုံးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မလှမ်းကြည့်လိုက်တော့
အဖေ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို မြင်နေရတယ်။ အဖေက အကြီးအကျယ်ကို
စိတ်ပျက်နေတယ်။ ကျွန်မကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တည်ငြိမ်နေအောင် မနည်း
ကြိုးစားယူရတယ်။ အဖေက ကျွန်မကို တစ်သက်လုံးမုန်းသွားမှာ
ကျွန်မကြောက်နေတယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာတဲ့။ အဖေကပြောခဲ့တယ်။
သူ့မျက်နှာကိုကြည့်တော့ ဘာလို့ဒီစကားလုံးက ဒီလောက်ရှုပ်ထွေးတဲ့
အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိနေရတာလဲဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။
အဖေ့မျက်လုံးထဲမှာ အရှက်ရတာရော။ ဒေါသထွက်တာရော တစ်ချိန်
တည်းမှာ ရောထွေးနေတဲ့ ခံစားချက်တွေကို မြင်နေရတယ်။ ကင်မလှာ
တွေက အဖေ့ကို ချိန်ပြီးရိုက်နေတယ်။ ကျွန်မအဖေ့ကို အရမ်းပိတ်ဆိုး

တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သနားလည်းသနားတယ်။
ယောက်ျားအချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးစား
သမှုရှိခြင်းဟာ ဒီနေရာမျိုးမှာ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲ။

“တကယ့်ကို အံ့အားသင့်စရာပဲ” လို့ လုံခြုံရေး တစ်ယောက်
က ပြောလာရင်း “တရားရုံးမှာ ဒီလောက်လူတွေ များနေတာ တစ်ခါမှ
မမြင်ဖူးဘူး” တဲ့။

ကင်မရာမီးတွေ တဖျတ်ဖျတ်လင်းသွားရင်း အရေးအပါဆုံး
လူတစ်ယောက် ရုံးတော်ထဲဝင်လာတယ်။ မိုဟာမက် အယ်လ်ဂါဇီလေ။
ခုံရုံးသဘာပတိကြီးပေါ့။ သူ့အဖြူရောင် ခေါင်းပေါင်းကို ခေါင်း
အနောက်မှာ ထုံးပြီးစည်းထားတာကို မြင်လိုက်တာနဲ့ သူမှန်းသိတယ်။
နှုတ်ခမ်းမွေးပါးပါးနဲ့ မှတ်ဆိတ်မွေးတိုတိုတွေ၊ မီးခိုးရောင်ဝတ်ရုံကိုတော့
အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီပေါ် ထပ်ဝတ်ထားတယ်။ သူ့ခါးမှာတော့ ဂျန်ဘီယာ
တစ်လက်ကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ချိတ်ထားတယ်။

တရားသူကြီးမင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို လိုက်ကြည့်နေရင်း
သူ့ဆီကနေ မျက်လုံးကို တစ်စက္ကန့်တောင်မှ မခွာနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။
သူကသူ့စားပွဲလေးရဲ့ အနောက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ စားပွဲက ရေဒီယို
တွေ ရုပ်မြင်သံကြားဌာနတွေရဲ့ မိုက်ကရိုဖုန်းတွေနဲ့ ပြတ်သိပ်ကျပ်နေ
တယ်။ နောက်တော့ သူကဖိုင်တွဲတွေကို သူ့ရှေ့မှာချလိုက်ပြန်တယ်။
သူ့ကိုကြည့်နေရင်း တွေးမိတာက သမ္မတကြီးစကားပြောမလို့ ပြင်ဆင်
နေတဲ့ ပုံနဲ့တောင်တူနေတယ်။ နောက်တော့ တရားသူကြီးမင်း အာ
ဘာဒိုက ရောက်လာပြီး မိုဟာမက်အယ်လ်ဂါဇီဘေးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။
ကံကောင်းတာက သူတို့က ကျွန်မကို ကူညီပေးကြမှာ။ ကိုယ့်မျက်လုံး
တွေကို ကိုယ်မယုံနိုင်ဘူး။

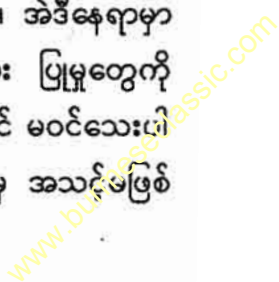
ကျွန်မနာမည်နူဗျဒါပါ

“အနန္တတန်ခိုးရှင်၊ မေတ္တာတော်ရှင် အလ္လာအရှင်မြတ်ရဲ့ နာမတော်အရ ရုံးတော်ဖွင့်လှစ်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါတယ်” လို့ အယ်လ်ဂါဇီက ကြေညာလိုက်ရင်း ကျွန်မတို့ကို ခုံတန်းတွေဆီကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

အန်တီရှာဒါက ကျွန်မကို သူ့နောက်ကလိုက်ခဲ့ဖို့ လက်ဟန် ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာရှိနေတဲ့ အဖေနဲ့ ဟိုအယုတ် တမာကြီးကလည်း အရှေ့ကို တိုးလာတယ်။ ကျွန်မတို့နောက်က လူအုပ် ကြီးက ပွေးပွေးလှုပ် စုပြုံနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မအာရုံထဲကနေ အလိုလို ကိုသိနေတယ်။ ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟာ အလွန် တရာကို အားကောင်းနေတယ်ဆိုတာ သိနေရပေမယ့် ကျွန်တို့အစိတ်အ ပိုင်းတွေကိုတော့ ဘယ်လိုမှထိန်းချုပ်လို့မရပဲ ဖြစ်နေရတယ်။ အခု အချိန်မှာ အရာရာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး ကြွက်ပေါက်စ လေးတစ်ကောင် လို ဖြစ်သွားချင်တော့တာပဲ။ လက်တွေ့ပိုက် လိုက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထားရတယ်။

နောက်တော့ တရားသူကြီးမင်း အာဘာဒိုက စကား စပြောတယ်။

“မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို အသိမပေးပဲနဲ့ လက်ထပ်စေ ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အမှုတစ်ခု ရုံးတော်ကိုရောက်နေပါတယ်။ လက်ထပ်စာချုပ် ကိုလည်း သူ့ကိုအသိပေးခြင်းမရှိပဲနဲ့ ချုပ်ဆိုခဲ့သလို၊ ဟာဂျနယ်ကို အတင်းအဓမ္မ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သူ့ခင်ပွန်းဖြစ်သူက လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ မတော်မတရား ပြုမှုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီမိန်းကလေးဟာ အပျိုဖော်တောင် မဝင်သေးပါ ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘယ်လိုလိင်ဆက်ဆံမှုမျိုးကိုမှ အသင့်မဖြစ်

သေးသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ခင်ပွန်းက မိန်းကလေးကို မတော် မတရားပြုရုံ တင်မဟုတ်ပဲ။ ရိုက်နှက်ခြင်း၊ နှိမ့်ချစော်ကားခြင်းတွေလည်း ပြုခဲ့ တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမိန်းကလေးက ရုံးတော်ကို ရောက် လာပြီး ကွာရှင်းခွင့်လျှောက်ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

တကယ့်အချိန်ကောင်းကို ရောက်လာပါပြီ။ ကျွန်မ စောင့်စား နေရတဲ့အချိန်ပေါ့။ အပြစ်သားတွေကို အပြစ်ပေးတော့မယ့် အချိန်ပဲ။ ကျောင်းမှာဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ အပြစ်လုပ်မိရင် အခန်းထောင့်မှာ သွားရပ်နေရတာမျိုးပေါ့လေ။ ကျွန်မ မျှော်လင့်တာက ဒီအယုတ်တမာ ကြီးကို အနိုင်ရဖို့ပဲ။ သူက ကျွန်မရဲ့ ကွာရှင်းခွင့်ကို လက်ခံလိုက်ဖို့ပဲ။

မိဟာမက်အယ်လ်ဂါဇီက သစ်သားတူလေးနဲ့စားပွဲကို နှစ်ချက် သုံးချက် ခေါက်လိုက်တယ်။

နောက်တော့မှ အယုတ်တမာကြီးကို ကြည့်လိုက်ရင်း “ကျွန်တော်ပြောတာကို လေးလေးနက်နက် နားထောင်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လက ခင်ဗျားဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ နောက်သူနဲ့အိပ်ခဲ့ တယ်။ သူ့ကိုရိုက်နှက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါဟုတ်လား မဟုတ်ဘူးလား”

အယုတ်တမာကြီးက မျက်တောင်ခတ်လိုက်ရင်း “မဟုတ်ပါ ဘူး...ဒါမမှန်မပါဘူး...သူနဲ့သူ့အဖေက လက်ထပ်တာကို သဘောတူခဲ့ တာပါ”

ကျွန်မနားကြားများ လွဲလေရောသလား။ သူက လိမ်ရဲ့ တယ်...။ ဘယ်လိုလူလိမ်ပါလိမ့်။ မုန်းတာမှ သေလောက်အောင် မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူ။

“ခင်ဗျား၊ သူနဲ့အိပ်ခဲ့လား။ အိပ်ခဲ့တယ်မလား” လို့ ဟရား သူကြီးက ထပ်မေးတယ်။

ကျွန်မနာမည်နှုတ်ပါ

လေးလံလွန်းတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကြီးက တရားရုံးကို လွှမ်းခြုံသွား
တယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား...သူ့ကိုရိုက်သေးလား”

“မရိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်သူ့ကို အကြမ်းဖက်တာမျိုး
ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး”

ကျွန်မလည်း အန်တီရှာဒါရဲ့ ဝတ်ရုံကို တင်းတင်းဆုပ်ထား
လိုက်တယ်။ သူက ဘာလို့ဒီလောက်တောင် ပီပီပြင်ပြင်လိမ်နိုင်တယ်လို့
ထင်နေရတာလဲ။ သူ့သွားဝါဝါတွေ၊ အော့နှလုံးနာစရာအနံ့တွေနဲ့
တစ်ကိုယ်လုံးက အမွှေးထူထူ၊ ဒီလောက်ဘာလို့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့
လိမ်လည်နေနိုင်ရတာလဲ။ ဒီကိစ္စကနေ သူ့ကို လွတ်ထွက်သွားခွင့်
မပေးနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်မမှာ ဘာမှပြောစရာ မရှိ
တော့ဘူး။

“သူက လိမ်နေတာ”

တရားသူကြီးတွေက တစ်ခုခုကို ချရေးမှတ်လိုက်ရင်း အဖေ
ဘက်ကို လှည့်လိုက်ကြတယ်။

“ခင်ဗျားသမီးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ခင်ဗျားသဘော တူခဲ့တာ
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားသမီး အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ကျွန်တော့်သမီးက ၁၃နှစ်ရှိပါပြီ”

၁၃နှစ်၊ ဘယ်သူကမျှ ကျွန်မကို ၁၃နှစ်သမီးလို့ မပြောဖူးဘူး။
ဘယ်အချိန်တုန်းက ကျွန်မက အဲဒီလောက် အသက်ကြီးသွားရတာလဲ။

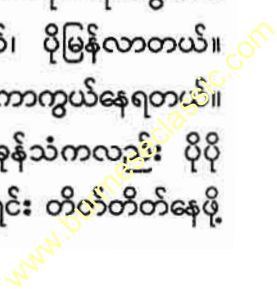
ကျွန်မက ငြနစ်၊ အလွန်ဆုံး ၁၀နှစ်ပဲ။ ကိုယ့်လက်တွေကို ကိုယ်ပြန် လိမ်နေလိုက်ရင်း တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရတယ်။

“ကျွန်တော့်သမီးကို လက်ထပ်ပေးရတာက ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေလို့ပါ” လို့ အဖေက ဆက်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော်စိုးရိမ် နေလို့ပါ”

အဖေ့မျက်လုံးတွေက ရဲရဲနီနေတယ်။ စိုးရိမ်တယ်။ ဘာအတွက် လဲ။

“ကျွန်တော်က သူ့ကိုလက်ထပ်ပေးရတာက သူ့အခိုးခံရမှာစိုး လို့ပါ။ သူ့အစ်မနှစ်ယောက်လည်း အဲဒီလို ဖြစ်ပြီးပါပြီ” လို့ အဖေက ပြောရင်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါနေတယ်။ “လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်သမီးနှစ်ယောက်ကို ခိုးပြီးသွားပြီ။ အဲဒီလူက ကျွန်တော့် သမီးတွေကို ပြန်ပေးခဲ့တာ။ ကျွန်တော်ဒီဒုက္ခမျိုးကို ဆက်ပြီးမခံစား နိုင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့အဲဒီလူက ထောင်ထဲရောက်နေပြီ”

အဖေဘာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မနားမလည်ဘူး။ သူ့အဖြေတွေက မသဲမကွဲနဲ့ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေတယ်။ တရားသူကြီး တွေရဲ့ မေးခွန်းတွေကလည်း ရှုပ်ထွေးသည်ထက် ရှုပ်ထွေးလာနေတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို ပြန်ပြောနိုင်ဖို့ ကျွန်မ ငယ်လွန်းနေတယ်။ စကားတွေ၊ တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း၊ အစကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ။ နောက်တော့ ပိုပြင်းထန်လာတယ်။ နံရံကို ကျောက်တုံးတွေနဲ့ ပေါက်လိုက်ရင်းကွဲအက် ထွက်ကုန်ကြသလိုပဲ။ စကားသံတွေက ပိုကျယ်၊ ပိုမြန်လာတယ်။ တရားခံတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ အသည်းအသန် ကာကွယ်နေရတယ်။ အခန်းထဲမှာပိုပြီး ဆူညံလာသလို ကျွန်မ နှလုံးခုန်သံကလည်း ပိုပို မြန်ဆန်လာတယ်။ တရားသူကြီးက ခုံကိုခေါက်ရင်း တိတ်တိတ်နေဖို့

ပြောနေတုန်းမှာပဲ အယုတ်တမာကြီးက သူ့ကိုတစ်ခုခုပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်အရ ရုံးတော်ကို သီးသန့်ခန်းမှာ ပြောင်းကျင်းပပါမယ်” လို့ သူကကြေညာလိုက်တယ်။

သူက ကျွန်မတို့ကို လက်ဟန်ပြပြီး သူ့နောက်က လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခန်းမှာတော့ အပြင်လူတွေ သတင်းထောက်တွေ ရှိမနေဘူ။ လူအုပ်ကြီးနဲ့ဝေးသွားလို့ စိတ်ထဲနည်းနည်းတော့ ငြိမ်သွားတယ်။ အခုကစပြီး အားလုံးက သီးသီးသန့်သန့်ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါပေမယ့် မွေးခွန်းတွေကိုတော့ တံခါးပိတ်ပြီး ဆက်မေးစဲပဲ။ ကျွန်မတောင့်ခံထားရဦးမယ်။

“ဖာအက်အလီသမာ။ ခင်ဗျား၊ လင်ခန်းမယားခန်းမြောက်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်..မဟုတ်လား” လို့ တရားသူကြီးက မေးလာတယ်။

အသက်ရှူကိုအောင့်ထားရတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်” လို့ အယုတ်တမာကြီးက ဝန်ခံလိုက်ရတယ်။ “ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ညင်ညင်သာသာလုပ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်တကယ့်ကို ဂရုတစိုက်နဲ့ပါ။ သူ့ကိုလုံးဝလည်း မရိုက်ပါဘူး”

သူ့အဖြေက ကျွန်မမျက်နှာကို ပိတ်ရိုက်ထည့်လိုက်သလိုပဲ။ ကျွန်မနာကျင်ခဲ့ရသမျှ စော်ကားခံရသမျှ ရိုက်နှက်ခံရသမျှကို ပြန်မှတ်မိလာတယ်။ ဘာ...ရှင်က ကျွန်မကို မရိုက်ဘူးတဲ့လား။ ကျွန်မလက်မောင်းက အရှိုးရာတွေ၊ နာကျင်မှုနဲ့မျက်ရည်တွေက ဘာတွေလဲ။ ကျွန်မပြန်တိုက်ခိုက်ရမယ်။

“ဒါအမှန်မဟုတ်ဘူး” လို့ ကျွန်မဒေါသတကြီးကို အော်ဟစ်ဖိတ်တယ်။

လူတိုင်းက ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မနဲ့ တောင် မတူတော့သလိုပဲ။ ဒီလို ပေါက်ကွဲမိတဲ့အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့အားသင့်မိတယ်။ နောက်တော့ ဖြစ်ရပ်တွေက ခပ်သွက်သွက်ဖြစ်ပျက်လာတယ်။ အယုတ်တမာကြီးက ဒေါသထွက်လာတယ်။ အဖေက ကျွန်မအသက်ကို သူ့ကိုလိမ်ပြောခဲ့တယ်လို့ စွပ်စွဲတယ်။ အဖေကလည်း ဒေါသထွက်လာပြီး ကျွန်မအရွယ် မရောက်မချင်း ကျွန်မကို မထိပါဘူးလို့ သူကတိပေးခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောတယ်။ ဒီအချိန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ အယုတ်တမာကြီးက ကွာရှင်းခွင့်ကို သူလက်ခံတယ်။ ဒါပေမယ့် သတို့သမီးကို တင်တောင်းခံကိုတော့ ပြန်ပေးရမယ်လို့ ပြောလာတယ်။ အဖေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့မှာ ပေးစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ကြည့်ပါဦး။ လူကိုရောင်းကုန်လို လုပ်နေကြတယ်။ ဘယ်လောက်လဲ။ ဘယ်တော့လဲ။ ဘယ်လိုလဲ။ ဘယ်သူက အမှန်ပြောနေပြီး ဘယ်သူက လိမ်နေတာလဲ။ တစ်ယောက်ကထပြီးတော့ ကျွန်မတို့သားအဖက ယီမင်ပိုက်ဆံငါးသောင်း(ဒေါ်လာ ၂၅၀လောက်)ကို ကျွန်မယောက်ျားကို ပေးလိုက်ရင်၊ ဒီအမှုကို ပိတ်လိုရနိုင်မယ်လို့ အကြံပေးလာတယ်။ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ငွေငါးသောင်းရဖို့ လေးလလောက် အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ကျွန်မရုံးနိမ့်သွားပြီ။ လူတိုင်းက ကျွန်မကို ဒီကိစ္စကြီးကို မြန်မြန်အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပြီး၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ထားလိုက်ပါတော့လား။ တစ်ခါတည်းနဲ့ အပြီးအပြတ်ကို ဒါကြီးနဲ့ဝေးရာကို ကျွန်မကိုပို့လိုက်ကြပါတော့လား။ လူကြီးတွေ နှိပ်စက်လို့ ကလေးတွေက နစ်နာရတဲ့အဖြစ်တွေကို ကျွန်မခံစားရတာ မလုံလောက်နိုင်သေးဘူးတဲ့လား။ တော်ကြပါတော့။

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

နောက်တော့ တရားသူကြီးရဲ့ စီရင်ချက်ကကျွန်မကို ကယ်တင်လိုက်တယ်။

“ကွာရှင်းခွင့်ကို ခွင့်ပြုလိုက်တယ်” လို့ တရားသူကြီးက ကြေညာလိုက်တယ်။

ကွာရှင်းခွင့်ကို ခွင့်ပြုတယ်။ ဟုတ်လား။ ကျွန်မတော့ ကိုယ့်နားတောင် ကိုယ်မယုံနိုင်ဘူး။ ဘယ်လောက်တောင် အံ့သြဖို့ ကောင်းလဲ။ အပြင်ကိုပြေးထွက်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် အော်ဟစ်လိုက်ချင်တယ်။ အဖေနဲ့အယုတ်တမာကြီးကို လွတ်ပေးလိုက်တယ်လို့ တရားသူကြီးတွေက အမိန့်ချလိုက်တာကိုတောင် အာရုံမစိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မအရမ်းပျော်နေတယ်။ အဖေတို့ကိုတော့ ထောင်လည်း မချာဘူး။ ဒဏ်ငွေလည်း မဆောင်ရဘူး။ ကောင်းမွန်စွာနေပါမယ်လို့ တောင် အာမခံစရာမလိုဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မကတော့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပြန်ရခဲ့ပြီ။

အခန်းငယ်လေးကို ထားခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်လာချိန်မှာတော့ လူအုပ်ကြီးက စောင့်ဆိုင်းနေတယ်။ အရင်ကထက်တောင် ပိုဆူညံနေလို့။

“စကားနည်းနည်းလောက် ပြောပေးစမ်းပါဦး” လို့ ဂျာနယ်သတင်းထောက်တစ်ယောက်က လှမ်းအော်နေတယ်။

လူတွေက ကျွန်မကို ဝိုင်းရံထားရင်း လက်ခုပ်တွေ တီးနေကြတယ်။ နေရာပေါင်းစုံကနေ ကျွန်မကို ဩဘာပေးသံတွေ ကြားနေရတယ်။

“မူဘာရွတ်ခံ” တဲ့

ကျွန်မနောက်မှာတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က တီးတိုးပြောနေတယ်။ ကျွန်မက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အငယ်ဆုံးတစ်ခုလတ်ပဲလို့ ပြောနေပုံပဲ။

နောက်တော့ လက်ဆောင်တွေ ရောက်လာတယ်။ ဆော်ဒီက အလှူရှင်တစ်ဦးက လှူလိုက်တာပါဆိုပြီး လူတစ်ယောက်က ယီမင်ငွေ တစ်သိန်းခွဲလက်ထဲ လာထည့်သွားတယ်။ ဒေါ်လာ ၇၅၀ပေါ့။ ကျွန်မမှာ ဒီလောက်ပိုက်ဆံတွေကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။

“ဒီမိန်းကလေးက သူရဲကောင်းပဲ။ သူ့အတွက် ဆုလာဒ်နဲ့ ထိုက်တန်ပါတယ်” လို့ သူက ပြောလိုက်သေးတယ်။ နောက် လူ တစ်ယောက်ကတော့ အီရတ်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ရွှေတွေပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတဲ့အကြောင်း ပြောနေတယ်။

ကျွန်မပတ်လည်မှာတော့ ကင်မရာမီးတွေ တဖျတ်ဖျတ်ပဲ။ သတင်းထောက်တွေရောပေါ့။ ကျွန်မဦးလေးတစ်ယောက်ကတော့ ခုံတန်းကနေ ထထိုင်ရင်း အန်တီရှာဒါကို “နင်ကငါတို့ မိသားစုနဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို ဖျက်ဆီးတဲ့သူပဲ။ နင်အခုလုပ်လိုက်လို့ ငါတို့ဂုဏ်သိက္ခာ စွန်းထင်းရတယ်” လို့ လှမ်းအော်ပြောနေတယ်။

“ထားလိုက်၊ သူက ဗလုံးဗထွေးပြောနေတာ” လို့ အန်တီရှာဒါ က ကျွန်မဘက်ကိုလှည့်ရင်း တိုးတိုးလှမ်းပြောတယ်။

သူက ကျွန်မလက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း အဝေးကို ခေါ်သွား တယ်။ ကျွန်မဦးလေးတွေကို ကျွန်မကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး။ ကျွန်မ နိုင်သွားပြီ။ ကျွန်မနိုင်တယ်။ ကျွန်မကွာရှင်းပြီးပြီ။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝဆိုတာကြီးက လွတ်လပ်သွားပြီ။ တကယ့်ကို ကောင်းတဲ့ခံစား ချက်ပါ။ ပေါ့ပါးသွားတယ်။ ချက်ချင်းကို ကလေးဘဝကို ပြန်ရောက် သွားသလိုပဲ။

“ခါလာရှာဒါ”

“ဟင်...ဘာလဲ...နူဂျွဒ်”

ကျွန်မနာမည်နူဂျိဒ်ပါ

၁၄၁

“သမီး ကစားစရာအသစ်တွေ ဝယ်မှာနော်။ နောက်
ချောကလက်နဲ့ကိတ်မုန့်တွေလည်း စားမယ်”

အန်တီရှာဒါက ပြုံးနေတယ်။

〇〇〇

အခန်း (၈)

မွေးနေ့ပွဲ

ဒါကပျော်ရွှင်မှုပဲလေ။ ကျွန်မတရားရုံးက ထွက်လာတာ ဘာရီလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မဘဝအတွက် ပျော်စရာတွေက စပြီးဝင်ရောက်လာနေပြီ။ ကျွန်မတို့ ကုန်စုံဆိုင်ကနေ ထွက်လာချိန်မှာ ရေခဲမုန့်တစ်ခုလောက် စားမလားလို့ တွေးမိသလို နောက်ထပ် ၂ခု၊ ၃ခုလောက်စားမယ်ဆိုရင်တောင် စားလို့ရမှာပဲလို့ တွေးမိနေတယ်။ အဝေးမှာ ကြောင်တစ်ကောင်ဖြတ်သွားတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ သွားဖမ်းပြီး အိမ်မှာမွေးဖို့ခေါ်ထားရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးမိတယ်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေက အရောင်တွေ လက်နေတယ်။ ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရှင်သန်နေခြင်းရဲ့အလှကို ရှာတွေ့ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မပျော်နေတယ်။ ဒီနေ့က ကျွန်မဘဝရဲ့ အကောင်းဆုံးနေ့ပဲ။

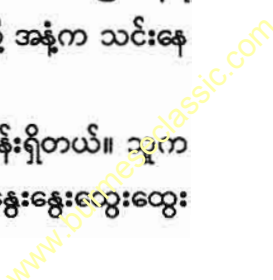
“သမီး...ဘယ်လိုနေလဲဟင်...အန်တီရှာဒါ” လို့ ကျွန်မကမေးတော့...

“လှတယ်၊ တကယ်ကိုလှတာ”

ကျွန်မတို့ရဲ့အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အန်တီရာဒါက အဝတ်အစားသစ်တွေ ဝယ်ပေးတယ်။ အားကစားအင်္ကျီလက်ရှည် ပန်းရောင်လေးနဲ့အပြာရောင်မှိန်မှိန် ဂျင်းဘောင်းဘီမှာက အရောင်စုံ လိပ်ပြာလေးတွေကို ထိုးထားသေးတယ်။ တကယ့်ကို နုဂျွန်အသစ် တစ်ယောက် ရောက်လာနေသလိုပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ဆံပင်ကောက်ကောက် ရှည်ရှည်တွေကို လိမ်ပြီးတော့ ကလစ်နဲ့ညှပ်ထားလိုက်ရင်း အစိမ်းရောင် ဖဲကြိုးလေးစီးထားလိုက်တယ်။ ကျွန်မအရမ်းကို ပျော်နေရတာပဲ။ အဓိကကတော့ အနက်ရောင် ဝတ်ရုံကြီးကိုချွတ်ထားလိုက် လို့ရတာပဲ။ ဘယ်သူမှ ကျွန်မဆံပင်တွေကို အပြစ်ပြောလို့မ ရတော့ဘူး။

ယီမင်တိုင်းသတင်းစာတိုက်မှာ ဦးဦးဟာမက်နဲ့ တခြား သတင်းထောက်တွေက ကျွန်မနဲ့တွေ့ဖို့ဆိုပြီး ချိန်းထားသေးတယ်။ အဲဒီအဆောက်အဦကြီးက တကယ့်ကို အကြီးကြီးပဲ။ အထပ်က သုံးထပ် တောင်မှ။ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားတဲ့ လုံခြုံရေးတွေက ဝင်လာတဲ့သူ၊ ထွက်သွားတဲ့သူတွေကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မပုံဆွဲရင် ထည့်ဆွဲ နေကြ ဆန်နာက သူဌေးအိမ်တွေက အစောင့်တွေလိုပေါ့။ စိတ်ထဲမှာ တော့ မူးနောက်နောက်နဲ့။ မာဘယ်ကျောက်ခင်း လှေကားထစ်တွေကို နင်းတက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ဘေးကသစ်သားလက်ရမ်းတွေကို မြဲမြဲ ကိုင်ထားရတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေက သန့်ရှင်းနေပြီး၊ အဖြူရောင် နံရံမှာ နေထိုးနေလို့ အဝါရောင်အစက်လေးတွေကိုတောင် မြင်နေရ တယ်။ ကြမ်းတစ်ပြင်လုံး ဖယောင်းဆေးတိုက်ထားလို့ အနံ့က သင်းနေ တာပဲ။

ဒုတိယထပ်မှာတော့ အန်တီနာဒီယာရဲ့ ရုံးခန်းရှိတယ်။ ဒီထဲက ယီမင်တိုင်းရဲ့ အယ်ဒီတာချုပ်ပဲ။ သူကကျွန်မကို နွေးနွေးလွေးလွေး

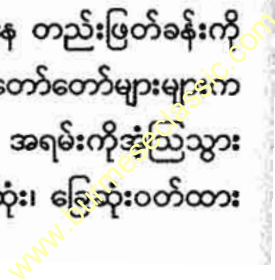
ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်တယ်။ ကျွန်မဘဝမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သတင်းစာတစ်စောင်ကို လည်ပတ် နေတယ်ဆိုတာ လုံးဝမတွေးမိဖူးတဲ့ ကိစ္စပဲ။ သူ့အမျိုးသားက ဒါကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခွင့်ပြုထားတာလဲ။ ကျွန်မအံ့အားသင့်နေတာကိုတွေ့တော့ အန်တီနာဒီယာက ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ကို ရယ်တယ်။

“လာလာ နောက်ကလိုက်ခဲ့ကြဦး”

အန်ဒီနာဒီယာရဲ့ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ပြီး လင်းထင်းနေတဲ့ ရုံးခန်း ကြီးထဲမှာတင်ကိုပဲ အခန်းလေးတစ်ခန်းရှိနေတယ်။ ကလေးတစ်ယောက် အတွက် အခန်းလေးပဲ။ အခန်းထဲမှာတော့ ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး အရုပ် လေးတွေနဲ့ ကူရှင်လေးတွေနဲ့ ပြည့်နေတာ။

“ဒါက အန်တီသမီးအခန်းလေ” လို့ သူကပြောရင်း “တစ်ခါ တစ်ခါကြရင် အန်တီသမီးကို ဒီကိုခေါ်လာတတ်တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ပဲ အန်တီက အမေတစ်ယောက် တာဝန်တွေလည်း လုပ်လို့ရတယ်။ အလုပ် လည်း လုပ်နိုင်တယ်”

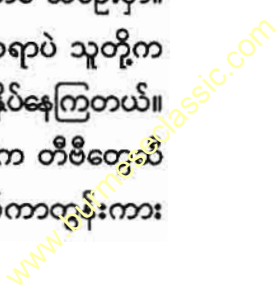
အခန်းတစ်ခန်းတောင်မှ သူ့သမီးအတွက် သက်သက် လုပ်ထားတယ်။ အခုမြင်နေရတဲ့ စကြဝဠာနဲ့ ကျွန်မနေခဲ့ရတဲ့ စကြဝဠာ ကွာချင်တိုင်းကို ကွာနေတယ်။ ကျွန်မက ဂြိုဟ်သစ်တစ်လုံးကို ရောက် သွားနေတာပဲလို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မထင်မိတယ်။ အံ့အားသင့်စရာ ကောင်းသလို ပျော်စရာလည်း ကောင်းတာပဲ။ အံ့အားသင့်စရာတွေက အခုမှစတာပဲ။ အန်တီနာဒီယာက သူ့နောက်ကနေ တည်းဖြတ်ခန်းကို လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်သွားတယ်။ သတင်းသမားတွေ တော်တော်များများက အမျိုးသမီးတွေဆိုတာ တွေ့ရလို့ ကျွန်မဆိုတာ အရမ်းကိုအံ့ဩသွား တာပဲ။ တချို့က ဝတ်ရုံနက်ကြီးတွေကို ခေါင်းဆုံး၊ ခြေဆုံးဝတ်ထား

ကြရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ နီကတ်တွေကို အပေါ်ကို ပင့်တင်ထားကြတယ်။ တချို့ကတော့ လိမ္မော်ရောင်၊ အနီ ရောင်ခေါင်းစီးတွေကို ဆောင်းထားကြတယ်။ ခေါင်းစီးတွေ ဆီကနေ ရွှေရောင်ဆံနွယ်ကောက်လေးတွေက တစ်စွန်းတစ်စ အပြင်ကိုထွက်နေရင်း၊ သူတို့ရဲ့မျက်လုံးပြာပြာတွေ၊ နို့လို ဖြူစွတ်နေတဲ့ အသားရောင်တွေနဲ့ အရမ်းကိုလိုက်ဖက်ညီနေတယ်။ သူတို့ရဲ့လက်သည်းရှည်တွေကို လက်သည်းဆိုးဆေးတွေ ဆိုးထားရင်း ကျွန်မနားမယဉ်တဲ့ အာရပ်စကားနဲ့ပြောနေ ကြတယ်။ သူတို့က နိုင်ငံခြားသားတွေလား။ အမေရိကန်တွေလား၊ ဂျာမန်တွေလား။ သူတို့မှာ ယီမင်ယောက်ျားတွေရှိလို့ ဒီမှာလာနေကြတာလား။ ဒီနေရာမှာ အလုပ်လုပ်ရဖို့ဆိုရင် တက္ကသိုလ်မှာ နှစ်တွေအကြာကြီး စာသင်ခဲ့ကြရမှာပဲ။ အန်တီ ရှာဒါလိုပေါ့။ သူတို့လည်း သူတို့ကားတွေ သူတို့ကိုယ်တိုင် မောင်းပြီး အလုပ်လာလုပ်ကြတာနေမယ်။

သူတို့တတွေက ကော်ဖီတွေ ဆေးလိပ်တွေ သောက်နေကြတယ်။ တီဗီထဲက မင်းသမီးတွေလိုပေါ့။ ညဘက်မြို့ထဲမှာ ညစာစားကြရင်း နှုတ်ခမ်းနီတွေဘာတွေတောင် ဆိုးကြမယ်ထင်တယ်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ဖုန်းပြောနေတယ်။ အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ဖုန်းခေါ်ဆိုမှုမျိုးပဲ။ ကျွန်မနား ထောင်နေရင်းကို သူပြောနေတဲ့ ဘာသာစကားကို လိုက်မှတ်နေမိတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေသလိုပဲ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ကျွန်မလည်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်အောင် သင်ဦးမှာ။

သူတို့ကို ကြည့်နေရတာက လုံးဝစိတ်ဝင်စားစရာပဲ သူတို့က သူတို့ရှေ့စက်တစ်ခုမှာ တတောက်တောက်နဲ့ ခလုပ်တွေနှိပ်နေကြတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း သူတို့ရဲ့သစ်သား စားပွဲတွေပေါ်က တီဗီတွေဆီကနေကို လုံးဝမခွာဘူး။ သူတို့က ကြောင်နဲ့ကြွက်ကာလှမ်းကား

ကြည့်ရင်း အလုပ်လုပ်နိုင်ကြတယ်။ ဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်တောင် တော်တဲ့သူတွေလဲ။ ဇိမ်လည်းတယ်ကျတာကိုး။

“နူဂျွဲဒ်၊ အဲဒါကို ကွန်ပျူတာလို့ခေါ်တယ်” လို့ ဟာမက်က ပြောရင်း ကျွန်မအံ့အားသင့်နေတာကို သဘောကျနေတယ်။

“ဘာလဲ”

“ကွန်ပျူတာလေ။ သူတို့နှိပ်နေတာတွေလား။ အဲဒါ ကီးဘုတ်ပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ဆောင်းပါးတွေရေးလို့ရတယ်။ စာတွေ ရေးလို့ ရတယ်။ ဓာတ်ပုံတွေတောင် သိမ်းထားလို့ရတယ်”

စာတွေရေးလို့ရတဲ့၊ ဓာတ်ပုံတွေသိမ်းလို့ရတဲ့စက်၊ ဟုတ်လား။ ဒီအမျိုးသမီးတွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ခေတ်လည်း အရမ်းမီကြတယ်။ နောက်နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာရင် ကျွန်မကရော လက်သည်းနီတွေဆိုးပြီး၊ ဘောလ်ပင်လေးကိုင်ရင်း ဒီနေရာမှာ အလုပ် လုပ်နေဖြစ်မှာလား။ သတင်းထောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေ့နေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ခုစလုံးပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဖြစ်မှာပဲ။ ကျွန်မ ကွန်ပျူတာကိုသုံးပြီး ဦးဦး ဟာမက်နဲ့ အန်တီရှာဒါတို့ဆီကို စာပို့ဖြစ်မှာပဲ။ ကျွန်မအလုပ်ကို ကြိုးစား ပြီးလုပ်မယ်။ လူတွေရဲ့ အခက်အခဲကိုကူညီရင်း ပိုကောင်းတဲ့ ဘဝတွေ ကို ရောက်လာအောင်ဆွဲခေါ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျွန်မက လုပ်နေမှာ လေ။

ကျွန်မရဲ့ခရီးစဉ်က ဆွေးနွေးပွဲခန်းမကြီးတစ်ခုထဲမှာ အဆုံး သတ်သွားတယ်။ အန်တီနာဒီယာက “ဒီအခန်းက အန်တီတို့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေကို ဆွေးနွေးတဲ့အခန်းလေ” လို့ ပြောလာတယ်။

လူတစ်ယောက်ထပြီးတော့ “ဘရာဗို၊ နူဂျွဲဒ်” လို့ အော်လိုက် တယ်။

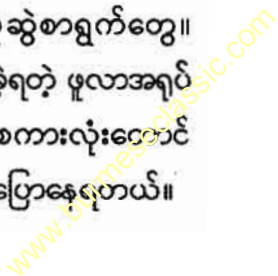

“နူဂျွန်နိုင်သွားပြီ၊ နူဂျွန်နိုင်သွားပြီ” လို့ အားလုံးရဲ့ အသံတွေ ထွက်လာကြတယ်။

အခန်းရဲ့တံခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ လူသုံးဆယ် လောက်ကို ကျွန်မမြင်လိုက်ရတယ်။ အားလုံးကတက်ကြွတဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ လက်ခုပ်သံတွေနဲ့ အခန်းတစ်ခုလုံးပြည့်လှူနေတယ်။ ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ အနမ်းတွေပေးလိုက်နဲ့ ကျွန်မကို ကြိုဆိုကြတယ်။ ကျွန်မများ အိပ်မက်မက်နေတာလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆိတ်ကြည့်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒါအမှန်တကယ်ပဲ။ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်မအတွက် အရေးပါတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။

ကျွန်မဆီမှာ လက်ဆောင်တွေ ပုံအောပြီး ရလာတယ်။ ပထမဦးဆုံး ဟာမက်က ကျွန်မကို ဝက်ဝံရုပ်ကြီး တစ်ရုပ်ပေးတယ်။ ကျွန်မပုခုံးလောက်အထိ ရှည်တယ်။ မိုက်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးမှာ အသည်းနှလုံးပုံအကြီးကြီးပါတယ်။ အဲဒီမှာ ရေးထားတဲ့စာကိုတော့ ကျွန်မ မဖတ်တတ်ဘူး။

“အင်္ဂလိပ်လိုရေးထားတာ သမီးရဲ့၊ ‘I Love you’ တဲ့ သမီးကိုချစ်တယ်ပေါ့ကွယ်” လို့ ဟာမက်က ပြောလာတယ်။ လက်ဆောင်တွေက နေရာတိုင်းက လာနေတယ်။ လက်ဆောင်ထုပ်ကို ထုပ်ထားတဲ့ ဖဲကြိုးတွေကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ဖြည့်ထုတ်နေတယ်။ အံ့အားသင့်စရာတွေကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခုပဲ။ ဓာတ်ခဲထည့်ရတဲ့ စန္ဒယားလေး။ ရောင်စုံခဲတံတွေ။ ပုံဆွဲစာရွက်တွေ။ တရားသူကြီးမင်း အဘာဒယ်ဝါဟစ်ဒ်တို့အိမ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဖူလာအရုပ်လေးတွေ၊ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဖို့ စကားလုံးတောင် ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ “ရွတ်ခရမ်း၊ ကျေးဇူးပဲ” လို့ ပြောနေရတယ်။

ကျွန်မက လူတိုင်းကိုပြုံးပြနေရတာပဲ။

အန်တီနာဒီယာက ကျွန်မကို ကိတ်မုန့်လှီးဖို့လာခေါ်တယ်။ ချောကလက်ကိတ်လေ။ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးအရသာပေါ့။ အပေါ်မှာ ချယ်ရီသီးနီနီရဲ့ရဲလေး ငါးလုံးတောင်ပါတယ်။ နောက်တော့ ရုတ်တရက်ပဲ ဟေးလီးလမ်းမကြီးကို မိုနာနဲ့တူတူသွားခဲ့တာတွေကို ပြန်မှတ်မိလာတယ်။ ကျွန်မတို့တတွေ အင်္ကျီဆိုင်တွေရှေ့မှာ နှာခေါင်းတွေ ပြားကပ်နေတဲ့အထိ မှန်ရှေ့မှာကပ်ရင်း ငေးခဲ့ကြတာ အကြိမ်ပေါင်း ဘယ်လောက်မှန်းမသိဘူး။ အဖြူရောင် မင်္ဂလာဆောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ ညနေခင်းဝတ်စုံလေးတွေကိုရောပဲ။ အခြေအနေတွေက အဲဒီလိုပြန် မဖြစ်တော့ဘူး။

ဒီအိမ်မက်နှစ်ခုကို ယှဉ်ကြည့်ရင်း၊ အမှန်တရားဟာ ခါးသီး တယ်ဆိုတာ သိလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ တကယ့်ကို လှပတဲ့အံ့အားသင့်စရာတွေပဲ။

ဒီနေ့တော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပါတီဆိုတာ ဘာဆိုတာကို ကျွန်မသဘောပေါက်သွားပြီ။ တကယ်လို့ အချို့ပွဲသာရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒီမှာ သကြားချိုချို၊ ကြွပ်ကြွပ်ရွရွမှန်တွေနဲ့ ပြည့်နေမှာပဲ။ အပေါ်ယံမှာ ကြွပ်ရွနေသလောက် အတွင်းမှာနူးညံ့နေမယ်။ ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး အုန်းသီးသကြားလုံးလေးတွေတောင် ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်မရဲ့ မွေးပွဲဝက်ဝံရုပ်ကြီးကို ကိုင်ထားရင်း “ကွာရှင်းတဲ့ ပါတီက လက်ထပ်တဲ့ ပါတီထက်တောင် ကောင်းသေးတယ်” လို့ သူတို့ကို ပြောဖြစ်တယ်။

“ဒီနေ့လိုနေ့ထူးနေ့မြတ်မှာ အန်တီတို့ သီချင်းဆိုကြမလား။ နူဂျဲဒ်” လို့ အန်တီနာဒီယာက ပြောလာတယ်။

ကျွန်မနာမည်နူဂျွန်ပါ

“သမီးမသိဘူး”

ကျွန်မက အသံတိတ်စဉ်းစားနေတုန်း အန်တီရှာဒါက အိုင်ဒီ ယာရလာတယ်။ “ကျွန်မတို့ ဘာလို့ 'Happy Birthday' ကို မဆိုကြရမှာလဲ”

“'Birthday' ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“'Birthday' ဆိုတာ လူတွေက သူတို့ကို မွေးတဲ့နေ့ရောက်ရင် မွေးနေ့ပွဲလုပ်ကြတာပေါ့”

“အင်း၊ ဒါပေမယ့် ပြဿနာတော့ရှိတယ်”

“ဘာပြဿနာလဲ”

“သမီးကို ဘယ်နေ့မွေးလဲဆိုတာ သမီးမသိဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ဒီနေ့က သမီးမွေး နေပဲပေါ့” လို့ အန်တီရှာဒါက ပြောလိုက်တယ်။

အခန်းတစ်ခုလုံး လက်ခုပ်သံတွေ လျှံထွက်သွား တယ်။

“'Happy birthday' နူဂျွန်”

ကျွန်မမှာ ရယ်ပြီးရင်း ရယ်နေရတယ်။ မိတ်ဆွေသူ ငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းရံနေတဲ့ဘဝက ပျော်စရာပဲ။

အခန်း (၉)

မိနာဘဝအကြောင်း

စွန် ၂၀၀၈

ကျွန်မရဲ့ကွာရှင်းမှုက ကျွန်မဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာပဲ။ ကျွန်မထပ်ပြီး မငိုရတော့ဘူး။ အိပ်မက်ဆိုးတွေလည်း အဝေးကို လွင့်ထွက်သွားပြီ။ ပိုပိုပြီး ကြံ့ခိုင်လာတယ်။ ဒီဒုက္ခသုက္ခတွေက ကျွန်မကို ပိုပြီးမာကျောအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလိုပဲ။ ကျွန်မ တစ်ခါတလေ ရပ်ကွက်ထဲလျှောက် သွားနေရင်းကနေ အိမ်နားက မိန်းမကြီးတွေက ကျွန်မကိုလှမ်းခေါ်ရင်း ဂုဏ်ပြုကြတယ်။ “မူဘာ ရွတ်ခံ” တဲ့။ ကျွန်မမှတ်ဉာဏ်တွေထဲက ကြောက်စရာ၊ ရွံ့စရာစကားလုံး ပဲပေါ့။ အခုတော့လည်း နားထောင်ရတာ နားဝင်ချိတဲ့ စကားလုံးတစ်ခု ဖြစ်လာနေတယ်။ တချို့မိန်းမကြီးတွေဆိုရင် ကျွန်မတောင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ မတွေ့ဖူးတဲ့သူတွေ။ ကျွန်မဆိုတာ ရှက်လို့ မျက်နှာကို ရဲနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ အရမ်းဂုဏ်ယူမိတယ်။

ကျွန်မနားတွေကို အမြဲတမ်းစွင့်ထားတတ်တယ်။ ကျွန်မတို့

ကျွန်မနာမည်ကျွန်ုပ်ပါ

မိသားစုထဲက အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ပိုပိုနားလည်လာအောင်ပေါ့။ အဓိကကတော့မိနာပါ။ သူ့ဇာတ်လမ်းက အရမ်းဆန်းကျယ်တယ်။ တကယ့်ကို ရှုပ်ထွေးတဲ့ အရုပ်ဆက်ပဟောဠိလိုပဲ တစ်ခုချင်းစီ ဆက်စပ်ယူမှ နားလည်နိုင်မယ်။ “ငါ့ကိုစောင့်ဦး၊ ငါလည်းနင်နဲ့အတူတူလိုက်မယ်” လို့ မိနာက ကားနောက်ကနေ အော်ရင်းလိုက်လာတယ်။

ဒီနေ့မှာ ကျွန်မတို့အိမ်ကို အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လာပြီး ကျွန်မကိုလာတွေ့မယ်။ တစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားက သတင်းထောက်၊ နောက်တစ်ယောက်က အိမ်နဲ့ပေါ့။ အိမ်နဲ့ဆိုတာက ယီမင်ရဲ့ အမျိုးသမီးအခွင့်အရေးလှုပ်ရှားသူလေ။ ကျွန်မဦးလေးအိမ်ကနေ ပြန်လာပြီး၊ မိဘတွေနဲ့ပြန်နေရတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယီမင်မှာက မိသားစုရဲ့ နှိပ်စက်တာကိုခံရတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ နေရာဆိုလို့ လုံးဝမရှိလို့ပဲ။ အိမ်မှာနေရတာ ကောင်းပါတယ်။ အဖေကတော့ ဒေါသထွက်စဲ၊ စိတ်ဆိုးစဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်မဒီလိုလုပ်ရခြင်းရဲ့ အဓိက အကြောင်းအရင်းလေ။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မတို့အားလုံးက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မေ့လျော့နေချင်ယောင်ဆောင်နေကြတယ်။ ဒါကလည်း ကောင်းတာပါပဲလေ။

ကျွန်မမိဘတွေက ရပ်ကွက်အသစ်ကိုပြောင်းလာတယ်။ ဒါရက်စိတ်တဲ့။ လေယာဉ်ကွင်းကို သွားတဲ့လမ်းပေါ်မှာပေါ့။ ကျွန်မတို့အိမ်အသစ်မှာ အခန်းလေးနှစ်ခန်းပါတယ်။ နောက်နံရံတွေမှာ ထောင်ထားတဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကူရှင်တွေနဲ့ပဲ အလှဆင်ထားတယ်။ ညဘက်ဆိုရင် လေယာဉ်တွေဆင်းတဲ့ အသံကြောင့် လန့်လန့်တောင်နိုးတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာနေရတာက အနည်းဆုံးတော့ ဟိုင်ဖာကို

စောင့်ရှောက်လို့ရတယ်။ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့လာပြောတာနဲ့ ကျွန်မက “မလုပ်ဘူး” လို့ ငြင်းလွှတ်မှာပဲ။ ဘယ်သူမှ ကျွန်မပြော တာကို နားမထောင်ရင် ရဲနဲ့တိုင်မယ်။ ကျွန်မအိတ်ထဲမှာ ဖုန်းရှိတယ်။ ဦးဦးဟာမက်က ပေးထားတာ။ အန်တီရှာဒါကိုင်တဲ့ အရောင်တောက်တောက်နဲ့ ဖုန်းလိုမျိုးပဲ။ ကျွန်မအန်တီရှာဒါဆီ ဘယ်အချိန်မဆို ဖုန်းခေါ်လို့ရတယ်။

ကျွန်မအစ်ကိုကြီး မိုဟာမက်ကလည်း သိပ်တော့သဘောမကျဘူး။ တရားရုံးကိစ္စပြီးကတည်းက သူကကျွန်မနဲ့ ဟိုင်ဖာကို အားနေအော်နေတာပဲ။ သူကအဖေဘက်ကနေ နေတယ်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုနာမည်က ကျွန်မကြောင့် ပျက်ရတယ်လို့ ပြောနေတယ်။ သူက မနာလိုတာပါ။ ကျွန်မအဲဒါကို လုံးဝသိတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်ကို သတင်းထောက်တွေ ရောက်လာတိုင်း သူ့မျက်နှာမှာ အဲဒါက အတိုင်း သားပေါ်နေတယ်။ ကျွန်မအတွက် ဝမ်းသာစရာက ကျွန်မအကြောင်း သတင်းတွေက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပျံ့နေတယ်။ ပြင်သစ်၊ အီတလီ၊ အမေရိကန်ကတောင်ပါတယ်။ သတင်းထောက်တွေက ရက်သတ္တပတ်တိုင်း ကျွန်မဆီကို လာတွေ့နေကြတယ်။

“ဒီလိုမျိုး နိုင်ငံခြားသားတွေ နေ့တိုင်းလာနေရင် ကျွန်တော်တို့တော့ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နူဂျွဲဒ်ကြောင့် အရှက်ကွဲတော့မှာပဲ” လို့ အိမ်နံတောင် အိမ်ထဲရောက်လို့ မထိုင်ရသေးဘူး။ မိုဟာမက်က စီးပြီး ပြောတယ်။

“နူဂျွဲဒ်ကြောင့် နင့်တို့မိသားစုအရှက်ကွဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်လိုအစ်ကိုမျိုးရှိလို့သာ နူဂျွဲဒ်က အရှက်ကွဲရမှာ” လို့ အိမ်နံက ပက်ခနဲ ပြန်ပြောတယ်။

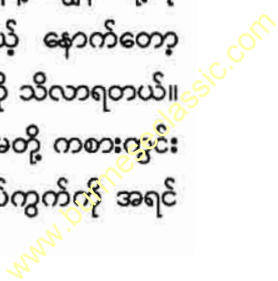

“ဘရာဗို၊ အီမန်” လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲက ပြောမိတယ်။ မိုဟာမက်ကတော့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘူး။ အခန်းထောင့်တစ်ခု ကိုသွားရင်း သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်မကတော့ အမည်း ရောင် ခေါင်းစီးကိုပြေးယူရတယ်။ အဲဒါမပါရင် မိုဟာမက်က ကျွန်မကို အိမ်ကနေ လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကစားကွင်းတွေကို ကျွန်မတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ အီမန်က ကျွန်မတို့ကို ဒီနေ့အဲဒီကို ခေါ်သွားမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်လို့မရဘူး။ ကျွန်မဘယ်တော့မှ ဟိုင်ဖာကို မထားခဲ့နိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ကားပေါ် ရောက်နေချိန်မှာ မိုနာကလည်း နောက်ကနေ လိုက်လာတယ်။ သူ့ ဝတ်ရုံနဲ့နီကတ်ကြီး တကားကားနဲ့ပေါ့။

“မိုဟာမက်က ငါ့ကိုနှင်နဲ့လိုက်သွားတဲ့” လို့ သူက ဟောဟဲ့ လိုက်နေရင်း ပြောလာတယ်။

တစ်ခုခုကြောင့် မိုနာက စိတ်ဖိစည်းခံနေရသလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် မရမကကို တောင်းဆိုနေတယ်။ မိုဟာမက်က မိုနာမပါပဲနဲ့ ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်လိုက်တာပဲကောင်းတယ်လို့ ယူဆလိုက်ကြရတယ်။ မိုနာက ကားသမားဘေးက ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင် တယ်။ ကျွန်မဒီ အခြေအနေက ဘယ်လိုဆိုတာ နားလည်လိုက်တယ်။ စိတ်ပျက်စရာပဲ။ မိုဟာမက်က ကလဲ့စားချေတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မတို့ကို စပိုင်လုပ်ဖို့ မိုနာကိုထည့်လိုက်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ မိုနာက တခြားရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုက်လာတယ်ဆိုတာကို သိလာရတယ်။

ကျွန်မတို့ ကားထွက်လာတော့ မိုနာက ကျွန်မတို့ ကစားကွင်း မသွားခင် အရင်က ကျွန်မတို့နေခဲ့တဲ့ အယ်လ်ကာရပ်ကွက်ကို အရင်

သွားပေးဖို့ တောင်းဆိုလာတယ်။ ထူးတော့ ထူးဆန်းနေပြီ။ မိုဟာမက်က သူ့ကို တမင်အဲဒီကိုသွားခိုင်း တာလား။ မိုနာရဲ့ ထူးထူးခြားခြား တောင်းဆိုမှုကို အိမ်နံ့က လက်ခံလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အယ်လ်ကာ ကို ရောက်လာတယ်။ ဗလီတစ်လုံးရဲ့ရှေ့ကိုရောက်တော့...

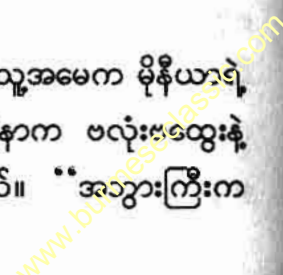
“ရပ်ပါဦး၊ ရပ်ပါဦး” လို့ မိုနာက ကားသမားကို ပြောလိုက် တယ်။

သူဒီလောက်ဝမ်းနည်းနေတာကို ကျွန်မတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ကားကရုတ်တရက် ရပ်လိုက်တယ်။ ဗလီကြီး ရှေ့မှာတော့ လက်တစ် ချောင်းက အနက်ရောင်ဝတ်ရုံကြီး အောက်ကနေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေရင်း၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေဆီကနေ ပိုက်ဆံတောင်းနေတယ်။ ဆာလောင်နေတဲ့ သူ့အဖို့ အကြွေတစ်ပြား၊ နှစ်ပြားကလည်း တန်ဖိုး ရှိတာပဲ။ ပိုက်ဆံတောင်းမနေတဲ့ နောက်ထပ်လက်တစ်ဘက်ကတော့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပါးပေါ်ကို အုပ်မိုးထားတယ်။ ကလေးရဲ့ မျက်နှာက ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်ပြီး အင်္ကျီကလည်း အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် သေးလွန်းတယ်။ ဆံပင်တွေဆိုတာလည်း မြက်ပုံကြီးလို ရှုပ်ပွနေလို့။

“မိုနီယာ” လို့ ကျွန်မထအော်မိသွားတယ်။

မိုနီယာလေ။ မိုနာသမီးပေါ့။ ကျွန်မတူမလေး။ ဒါပေမယ့် သူက ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ။ မျက်နှာကိုဝတ်ရုံကြီးနဲ့ အုပ်ထားတဲ့ သူတောင်းစားမကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာ ကျွန်မတူမလေးက ဘာလို့ရှိနေ တာလဲ။

“ငါ့ယောက်ျား ထောင်ကျသွားတော့ သူ့အမေက မိုနီယာရဲ့ အုပ်ထိန်းခွင့်ကို လာတောင်းတယ်လေ” လို့ မိုနာက ဗလုံးထွေးနဲ့ ပြောလာတယ်။ လူတိုင်းအံ့အားသင့်နေကြတယ်။ “အသွားကြီးက

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

ဒီကလေးနဲ့ဆိုရင် တောင်းစားလို့ ပိုလွယ်တယ်လို့ ထင်နေတာ”

ကျွန်မမှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနဲ့။ ကျွန်မရဲ့အရပ်ကလေးလို ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ တူမလေးမိနီယာက မိနာယောကွမကြီးလို စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်တွေနဲ့အတူတူ တောင်းစားနေရတယ်ဟုတ်လား။ မိနာယောကျားကလည်း ထောင်ထဲမှာ။ ဘာဖြစ်လို့ ထောင်ကျတာလဲ။ တရားရုံးမှာ အဖေပြောခဲ့တဲ့ ထောင်ထဲကလူဆိုတာ သူပဲလား။ မိနာကတော့ သူ့သမီးလေးကို ဝတ်ရုံနက်ကြီးခြုံထားတဲ့ မျောက်ပြဆန်တောင်းအဖွားကြီး လက်ထဲကလုလာပြီးကတည်းက နမ်းလို့ကို မဆုံးတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မပေးဘူး။

“အမေ၊ သမီးကိုသိပ်လွမ်းတာပဲကွယ်။ အမေ ဒီ စုန်းမကြီး ဆီကနေ သမီးကိုရအောင် ပြန်ခေါ်မယ်။ အမေကတိ ပေးတယ်” လို့ သူက အဖွားကြီးရှေ့မှာတင် ပြောနေတယ်။ နောက်တော့ ကားပေါ်ကို ဝရန်းသုန်းကားတက်လာရင်း သူ သုံးနှစ်အရွယ်သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ချီလာတယ်။

ကားထဲမှာ အနံ့တွေက မွန်ထူနေတာပဲ။ မိနီယာက နံစော်နေတယ်။ သူ့ဖိနပ်က ဘာအရောင်ဆိုတာတောင် မပြောတတ်တော့တဲ့အထိ စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။

ကားတံခါးကို ဝန်းဆိုပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မတို့ထွက် လာလိုက်တယ်။ မိနီယာကတော့ သူ့အမေ၊ သူ့အဒေါ်တွေနဲ့တွေ့ရလို့ ပျော်နေတယ်။ ကျွန်မတို့ကလည်း ဒီလိုထူးထူးဆန်းဆန်းနဲ့ ကိုယ့်တူမကို ပြန်တွေ့ရတဲ့အဖြစ်ကိုတောင် မေ့လျော့သွားပြီး သူနဲ့ရောယောင် ပျော်နေမိတယ်။ ကားသမားက မြို့ရဲ့အနောက်တောင်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး မောင်းနေတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ ဗလီကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ခဲ့ရ

တယ်။ အခုမှဆောက်လက်စပဲ။ တကယ့်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ ဗလီကြီးပေါ့။ ရဲတိုက်ကြီးကြနေတာပဲ။ ကားပြတင်းပေါက် ကနေ ခေါင်းပြုကြည့်ရင်း ဗလီကြီးပေါ်က စုလစ်မွမ်းချွန်အ လုံးကြီးတွေကို အံ့အားတသင့် ငေးနေရတယ်။ စုစုပေါင်း ၆ ခုတောင်မှ။

နောက်တော့ ကျွန်မအတွေးတွေက မိုနာဆီရောက် သွားတယ်။ ကျွန်မတို့ ကစားကွင်းကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ တော့ သူကသူ့အကြောင်း ကို ကျွန်မတို့ကို ပြောပြရှာတယ်။

“ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ” လို့ သူကပြောရင်း သက်ပြင်း ချမိတယ်။ မိုနီယာကတော့ ခြုံပုတ်တွေနောက်မှာ ပုန်းနေတယ်။ ဟိုင်ဖာ က သူ့တူမလေးကို စောင့်ရှောက်နေရတယ်။

မိန်းမသုံးယောက်က သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ တင်ပလွင်ခွေ စုထိုင်နေကြတယ်။ အီမန်နဲ့သတင်းထောက်က မိုနာနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာ။

“ကျွန်မယောက်ျား မိုဟာမက်က နူဂျူဒ်လက်မထပ်ခင် နှစ်ပတ်။ သုံးပတ်လောက်မှာ ထောင်ကျသွားတယ်။ သူ့ကို ကျွန်မတို့ရဲ့ အစ်မအကြီးဆုံးကြီး ဂျမီလာရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ သွားတွေ့တာလေ။ ကျွန်မ သံသယဝင်နေတာတော့ ကြာနေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ကို လူမိသွားတယ်။ နောက်ပိုင်း အခြေအနေက ပိုပိုဆိုးလာတယ်။ ရဲတွေ လာပြီး မိုဟာမက်နဲ့ဂျမီလာကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီကတည်းကစလို့ သူတို့က ထောင်ထဲမှာ ဒုက္ခရောက်နေကြတာပဲ။ ဘယ်လောက်ကြာ မယ်ဆိုတာ ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

မိုနာက သူ့ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်တယ်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ငေးနေတာပဲ။ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းတော့ မသိတော့ဘူး။ သူပြောတာ

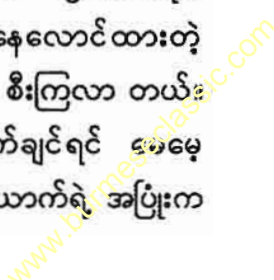
တွေ နားထောင်ရတာ ဘယ်လောက်တောင် အရေးပါတယ်ဆိုတာ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ။ ဒီစကားတွေ ကြားရတာ ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ချမ်းသာစရာ မရှိဘူး။

“ယီမင်မှာ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တယ်ဆိုရင် သေဒဏ်ပဲ” လို့ အီမန်က ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မသိတယ်” လို့ မိုနာက ပြန်ဖြေရင်း “ဒါကြောင့် မိုဟာမက်က ကျွန်မကိုစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းတယ်။ ဒီကိစ္စမဖြစ်ခင်ကတည်းက သူနဲ့ကျွန်မကွာ ရှင်းပြီးပါပြီဆိုပြီး တော့ပေါ့။ ကျွန်မသူရှိတဲ့ ထောင်ကိုလိုက်သွားဖို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ သူကတော့ အဲဒီစကားကို တစ်ဆင့်ပြောခိုင်းတယ်ပေါ့လေ။ ကျွန်မ မလုပ်ပါဘူး။ သူကျွန်မကို ဒုက္ခပေးပေါင်းများနေပြီ”

မိုနာက အရင်က ဒီလောက်တောင် စကားများများ မပြောခဲ့ဘူး။ သူလက်တွေက ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေက တလက်လက်ထနေတယ်။ သူ့နီကတ်က မျက်နှာရဲ့ကျန်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဖုံးထားနိုင်ပေမယ့် ဒီမျက်လုံးတွေကိုတော့ မကွယ်ပေးထားနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ပြောနေတဲ့ စကားသံကို နားထောင်နေရချိန်မှာ ကျွန်မနှလုံးက လည်ချောင်းကနေတစ်ဆင့် အပြင်ကိုခုန်ထွက်လာတော့ မယ့်အတိုင်းပဲ။ နောက်တော့ ရုတ်တရက်ပဲ အားလုံးက ရယ် မောလိုက်ကြရတယ်။ မိုနီယာက ခြုံပုတ်ထဲက ထွက်လာရင်း သူ့ဘောင်းဘီလေးကို ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။ နေလောင်ထားတဲ့ မြက်တွေပေါ်မှာ အဝါရောင်ရေစီးကြောင်းလေးက စီးကြလာ တယ်။

“မိုနီယာ၊ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှူးပေါက်ချင်ရင် နေမေ့ကိုပြောမှပေါ့” လို့ လှမ်းဆူလိုက်ရင်း အမေတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးက

သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေက ဝမ်းနည်းတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ပြန်လွှမ်းလာပြန်တယ်။ “ကျွန်မက ကလေးနှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တည်း စောင့်ရှောက်ဖို့ ဖြစ်လာ တယ်။ ယောက္ခမက ပေးတွေ့မှ သူတို့လေးတွေကို တွေ့ရတယ်။ မိုဟာမက်အဖို့ကတော့ သူကဘယ်တုန်းကမှ အဖေကောင်းမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ဝေလာဝေးပဲ။

ခဏနားလိုက်ပြီး မိုနာက သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက် တယ်။

“ကျွန်မသူ့ကို ယူလိုက်ရတုန်းက နူဂျီဒ်ထက် နည်းနည်းလေး ပဲ ပိုကြီးမယ်။ မလိုချင်ပဲ ယူခဲ့ရတာ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုက အဲဒီတုန်းက ခါဟာဒ်ဂျီမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့နေ ခဲ့ကြတာပေါ့။ နောက်တော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး အားလုံး ဖရိုဖရဲတွေဖြစ်ကုန်တယ်”

ကျွန်လည်း မိုနာအနားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းတိုးပြီး သူပြောတာ ကို ပိုကြားရအောင် အာရုံစိုက်မိသွားတယ်။ ကျွန်မကြားခဲ့ရတဲ့ စကားတွေက ကျွန်မအသက်နဲ့မလိုက်အောင်ကို ရှုပ်ထွေးပွေလီလွန်း လှတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ အဆုံးသတ်ကို ကျွန်မကြားချင် နေမိစေပဲ။ သူက ကျွန်မအစ်မလေ ကျွန်မမှာသူ့အတွက် တာဝန်ရှိတယ် လို့ ခံစားမိလာတယ်။

“အဲဒီတုန်းက အမေက ဆန်နာကိုရောက်နေတယ်။ ကျန်းမာ ရေးရုတ်တရက် ညံ့လာလို့ ဆေးရုံတက်နေရတာ။ ဆရာဝန်တွေက သူ့ကိုဆေးရုံတက်ခိုင်းထားတာလေ။ ထုံးစံအတိုင်းအဖေက သူတိရစ္ဆာန် တွေကို ကျောင်းဖို့ မနက်စောစောကတည်းက အပြင်ထွက်သွားပြီ။ အိမ်မှာကျွန်မရယ်၊ ကျွန်မမောင်လေးတွေရယ်၊ နူဂျီဒ်ရယ်ပဲကျန်တော့ တယ်။ ကလေးတွေချည်းပဲပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မမသိတဲ့

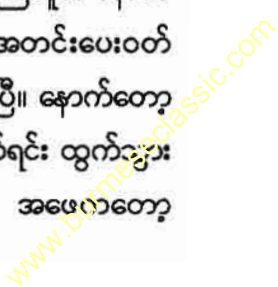
ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

လူငယ်တစ်ယောက်က အိမ်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ အသက်သုံးဆယ် လောက်ရှိမယ်ပေါ့။ ကျွန်မနားကိုကပ်လာရင်းနဲ့ ကျွန်မဘယ်လောက်ပဲ ရုန်းရုန်း၊ သူကကျွန်မကို အိပ်ခန်းထဲ ဇွတ်ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်မပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်တယ်။ အော်တယ်၊ ဟစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖေလည်း အိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်မှာတော့ အားလုံးက အရမ်းနောက်ကျသွားပြီ။ နောက်တော့ ဖြစ်ရပ်တွေက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ ဖြစ်လာတယ်”

ကျွန်မယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး။ မိုနာလည်း ကျွန်မလိုပဲလား။ သူ့ရဲ့ အရောင်တောက်တောက်နဲ့ စိတ်ပျက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေက ဟိုတစ်ချိန်က သူ့ရဲ့ရယ်မောသံတွေကို တိတ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့တာ တဲ့လား။

“အဖေက အရမ်းဒေါသထွက်သွားတယ်။ ခဏချင်း ကိုပဲ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းဖို့ သူကကြိုးစားခဲ့တယ်။ ရွာထဲမှာရှိနေတဲ့ ရွာသားတွေကို သူကစပြီးစွပ်စွဲတော့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူပြောတာကို ဘယ်သူမှနားမထောင်ကြဘူး။ နောက်တော့ ရွာသူကြီးက ကျွန်မတို့ကို အတင်းလက်ထပ်ပေးတယ်။ ဒီသတင်းက တခြားအိမ်တွေ၊ တခြား ရွာတွေကို ပျံ့မသွားခင်ပေါ့။ ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးအကြီးဆုံးလို့ သူတို့က ပြောနေကြတယ်။ ဒီသတင်းပျံ့မသွားခင် ဖုံးဖုံးဖိဖိလုပ်တာ အကောင်းဆုံးလို့ပဲ သူတို့က တိုက်တွန်းနေကြတယ်”

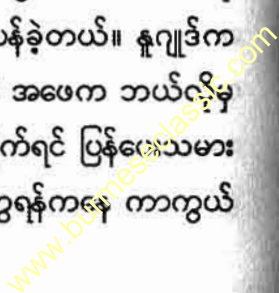
“ဘယ်သူမှ ကျွန်မရဲ့သဘောထားကို မမေးကြဘူး။ နောက် တော့ သူတို့က ကျွန်မကို အပြာရောင်ဝတ်စုံကြီး အတင်းပေးဝတ် တယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာကိုပဲ ကျွန်မက သူ့မိန်းမဖြစ်နေပြီ။ နောက်တော့ အမေကရွာကိုပြန်လာတယ်။ လက်တွေကို မိုးပေါ်မြှောက်ရင်း ထွက်သွား ခဲ့မိတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လို့ မဆုံးပဲ။ အဖေလာတော့

အရမ်းရှက်သွားတယ်။ အဲဒီအတွက် လက်စားချေမယ်ချည်း ပြောနေတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေက ဒီကိစ္စမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ သူကထင်တယ်။ သူ့ကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ သူ့ကလေးတွေကို အနိုင်ကျင့် တာလို့ သူကယူဆတယ်။ အရှက်ခွဲခံရတယ်။ သစ္စာဖောက် ခံရတယ်ပေါ့လေ။ နောက်တော့ သူတို့ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ ဒီကိစ္စအတွက် ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ နောက်ဆုံး ဂျန်ဘီယာတွေ ထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်တဲ့အထိပဲ။ နောက်နည်းနည်းကြာတော့ အဲဒီရန်ဖြစ်တဲ့နေ့ ညနေပိုင်းပဲလား ဒါမှမဟုတ် နောက်တစ်နေ့မှလားတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့က အိမ်ကို ဝိုင်းလာကြတယ်။ လက်ထဲမှာလည်းခြောက်လုံးပြူးတွေနဲ့။ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို ရွာကချက်ချင်းထွက်သွားဖို့ ခြိမ်းခြောက် ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မမိဘတွေက ဆန်နာကို ပြေးလာရတယ်။ ကျွန်မနဲ့ကျွန်မယောက်ျားက တစ်နေရာမှာခဏပုန်းနေရတယ်။ နောက်တော့မှပဲ အဖေတို့နဲ့ ဆန်နာမှာလာပေါင်းနေ ကြတယ်ပေါ့”

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေတယ်။ အဖေတို့ဘာ လို့ ဆန်နာကို ပြေးလာရတာလဲ။ အဖေဘာလို့ ဒေါသထွက် နေတာလဲ။ မိုနာက ဘာလို့ဝမ်းနည်းနေတာလဲ။ သူကကျွန်မ ကို ဘာလို့ဒီလောက် ဂရုတစိုက်ရှိတာလဲဆိုတာ ကျွန်မအခု နားလည်လာတယ်။

“နောက်နှစ်တွေကြာလာတော့ အဖေက နူဂျွဲဒ်ကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ပြောလာတယ်။ ကျွန်မအရမ်းစိတ်ဆင်းရဲ သွားတာပဲ။ အဖေကို ဒီကိစ္စကို ပြန်စဉ်းစားပေးဖို့နည်းမျိုးစုံနဲ့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ နူဂျွဲဒ်က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်လို့ သူ့ကိုနားချပေမယ့် အဖေက ဘယ်လိုမှ နားမဝင်ဘူး။ အဖေက နူဂျွဲဒ်ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင် ပြန်ပေးသမားတွေနဲ့အိမ်နားမှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေကြတဲ့ လူတွေရန်ကနေ ကာကွယ်

ကျွန်မနာမည်နူဂျွဒ်ပါ

ပေးနိုင်မယ်လို့ ထင်နေတာ။ သူ့မှာ ပြဿနာတက်ရပေါင်း များလှပြီ။ ကျွန်မနဲ့ ဂျမီလာတို့ကြောင့် သူစိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သေတော့မယ်။ မိသားစုထဲက ယောက်ျားတွေစုပြီးတော့ လက်ထပ်စာချုပ်လက်မှတ် ထိုးကြတုန်းက သူတို့က သားပေးသမီးယူတွေ လုပ်ကြဖို့တောင် စီစဉ်နေကြတယ်။ နူဂျွဒ်ယောက်ျားရဲ့ညီမနဲ့ ကျွန်မတို့အစ်ကိုဖာရတ်တို့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ပေါ့လေ။ ဖာရတ်က ဆော်ဒီက ပြန်လာဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့”

“နူဂျွဒ် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ညနေက ကျွန်မဆိုတာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ငိုလို့ကိုမဆုံးဘူး။ သူက ဝတ်ရုံကြီးထဲမှာ ပျောက်နေတယ်။ အဲဒီဝတ်ရုံကလည်း သူ့အတွက်နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူး။ သူက ငယ်လွန်းအားကြီးနေသေးတယ်။ သူ့ကို တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပြီး ကာကွယ်ပေးဖို့ဆိုပြီးတော့ သူ့ ယောက်ျားနဲ့တောင် သွားစကားပြောဖြစ်တယ်။ ကျွန်မက အလ္လာရှေ့မှာ သူ့ကိုကျိန်ခိုင်းပြီး နူဂျွဒ်အရွယ် မရောက်မချင်း သူ့ကိုသွားမထိဖို့၊ သူ့အရွယ်ကလေးတွေနဲ့ ပေးကစားဖို့ ကတိတောင်းခဲ့တယ်။ သူက ကတိပေးခဲ့ပေမယ့် သူ့ကတိကို သူမထိန်းခဲ့ဘူး။ ဒီကောင်က ရာဇဝတ်ကောင်ပဲ။ ယောက်ျားတိုင်းက ရာဇဝတ်ကောင်တွေ။ သူတို့ကို ဘယ်တော့မှ မယုံနဲ့။ ဘယ်တော့မှဆို ဘယ်တော့မှပဲ”

မိုနာရဲ့ နီကတ်ဆီကနေ ကျွန်မမျက်လုံးတွေကို မခွာနိုင်ဘူး။ အနက်ရောင် ပုဝါပါးပါးရဲ့နောက်က သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လောက် ချစ်ခင်မိသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မပြောပြတတ် လောက်အောင်ပဲ။ သူ့ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေစီးကျနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်မမှန်းကြည့်လို့ရတယ်။ အရင်တုန်းက မိုနာက ကျွန်မတို့ကို မိုဟာမက်အတွက် စပိုင်လုပ်ပေးဖို့ လိုက်လာတာလို့ ထင်မိတာကို နောင်တရလို့ မသုံးဘူး။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခတွေခံခဲ့ရတယ်။ ပြန်တုန့်ပြန်တာ၊ တွန်းလှန်တာ တွေ တစ်ချက်မှမရှိဘဲ သည်းခံခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှ သူ့အသံကိုမြှင့်ပြော တယ်မရှိဘူး။ မိနာက ကျွန်မအစ်မပါ။ သူက ကံကြမ္မာရဲ့ အကျဉ်း သားဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။ ထွက်ပေါက်ရှိတဲ့ ဝင်္ကပါလို အခက်အခဲတွေထဲ ပိတ်မိနေခဲ့ရတယ်။ သူ့ကလေးဘဝကို လည်း သူ့ဆီကနေ ခိုးယူခံရတယ်။ ကျွန်မကလေးဘဝကိုလည်း ကျွန်မဆီက ခိုးခံခဲ့ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မိနာနဲ့မတူတာက ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့ ကံကြမ္မာကို ပြန်တွန်းလှန်ဖို့ အားရှိခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အကူအညီတွေ ရနိုင်ဖို့လည်း ကံကောင်းခဲ့တယ်။

“မိနာ၊ နူဂျွဒ်၊ ကြည့်ကြည့်၊ ငါတို့ကိုကြည့်” တဲ့

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟိုင်ဖာက ဒန်းပေါ်မှာထိုင်နေတယ်။

မိနီယာလေးက သူ့ဒူးခေါင်းတွေကြားမှာ နှစ်ယောက်သား တစ်ခဲခဲနဲ့ ရယ်နေကြတယ်။ မိနာက သူတို့ဆီကို ထွက်သွားတော့ ကျွန်မက သူနဲ့လိုက်သွားတယ်။ ဟိုင်ဖာတို့နားမှာ ဒန်းတစ်ခုက လွတ်နေတယ်။

“နူဂျွဒ်၊ ငါ့ကိုလွှဲပေး” လို့ သူကလှမ်းပြောတယ်။

မိနာက ဒန်းပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မက သူ့နောက် ကျောကနေ တက်လိုက်ရင်း ဒန်းပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်။ ခြေထောက်တွေကို သစ်သားအခင်းလေးရဲ့ အစွန်းတွေမှာ နင်းထားရင်း ကြိုးတွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မြဲမြဲကိုင်လိုက်တယ်။ ခြေထောက်တွေကို အားယူတွန်းလိုက်ရင်း ဒန်းကို ရှေ့တိုးနောက်ငင်တွန်းလိုက်တယ်။ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက်၊ ပိုပြီးတော့ မြန်မြန်။

“မြန်မြန်၊ နူဂျွဒ် မြန်မြန်တွန်း” လို့ မိနာက စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ အော်နေတယ်။

ကျွန်မနာမည်နှူရှင်ပါ

လေပြေအေးက မျက်နှာကို ဖြတ်တိုက်သွားတယ်။ လတ်ဆတ်လန်းဆန်း၊ အေးမြတဲ့လေပေါ့။ မိုနာက ရယ်နေတယ်။ ဒါ သူဒီလို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တာကို အချိန်တွေ အကြာကြီးကြာမှ ပြန်ကြားရတာပဲ။ နောက်ဒါက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပထမဦးဆုံး ဒန်းအတူတူ စီးကြရတာ။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ငှက်မွေးလေးတစ်ခုလို လေထဲလွင့်ပါနေသလိုပဲ။ အပြစ်ကင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခံစားရှာဖွေတွေ့ရှိလာတာက အရမ်းကောင်းတဲ့ ခံစားချက်ပါ။

“မေမေက ပျံနေတယ်။ မေမေက ပျံနေတယ်” လို့ ကျွန်မတို့ ဘေးဘက်မှဒန်းပေါ်က မိုနီယာလေးက တခစ်ခစ် ရယ်ရင်းပြောနေတယ်။

မိုနာက ပျော်လွန်းလို့ အော်ဟစ်နေတယ်။ သူလုံးဝ မရပ်ဘူး။

နောက်တော့ လေတိုက်လို့ ကျွန်မခေါင်းပေါ်က ခေါင်းစီးက လျော့တိလျော့ရဲဖြစ်လာတယ်။ ချက်ချင်းပြန်မ စည်းဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မ ဆံပင်တွေက ပုခုံးပေါ်မှာလေနဲ့အတူ လွင့်နေတယ်။ လွတ်လပ်မှု။ ကျွန်မ လွတ်လပ်မှုကို ခံစားနေရတယ်။

အခန်း (၁၀)

ဖာရတ်ပြန်လာခြင်း

ဩဂုတ် ၂၀၀၈

ကျွန်မတို့ ပီဇာစားခဲ့ကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ကပေါ့။ တကယ့်ခေတ်မီတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှာ စားပွဲထိုးတွေက ဦးထုပ်တွေနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ခုခုမှာ ကြရင်လည်း မိုက်ကနေပြောကြတာ။

ပီဇာအရသာက တစ်မျိုးပဲ။ သွားတွေအောက်မှာ ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ်နဲ့ နံ့ပြားအကြီးကြီးလိုပဲ။ နံ့ပြားကြီးပေါ်မှာတော့ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ၊ ပြောင်းဖူးတွေ၊ ကြက်သားတွေ၊ သံလွင်သီးတွေနဲ့ စားလို့အရမ်းကောင်းပဲ။ ဘေးဘက်စားပွဲမှာတော့ အမျိုးသမီးကြီးတွေ ထိုင်နေကြတယ်။ သူတို့ခေါင်းစီး စည်းထားပုံက ယီမင်တိုင်းသတင်းစာ ရုံးက အန်တီကြီးတွေလိုပဲ စတိုင်လည်းကျတယ်။ ပီဇာစားနေတုန်း ဓားသွေခရင်းတွေသုံးပြီး စားနေလိုက်ကြပုံများ တကယ့်နိုင်ငံခြားသင်္ကြာတွေကြနေတာပဲ။

ကျွန်မက သူတို့ကို အံ့အားသင့်သွားအောင် လုပ်ပြဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ ပီဇာကိုစွန်းတွေခရင်းတွေနဲ့ ဖြတ်ကြည့်မိတယ်။ ပထမတော့ တော်တော်မလွယ်တာပဲ။ ပီဇာတွေက လျှောက်ပြီးပြန်ကုန်တယ်။ နောက်တော့ဟိုင်ဖာလည်း ပြဿနာတက်သွားသေးတယ်။ ဟိုနားကစားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကလေးမလေးက သူ့ပန်းကန်ထဲကို ခပ်စပ်စပ်အချဉ်ရည်တွေ တစ်ပုလင်းလုံးလောင်းချလိုက်တယ်လေ။ သူကလည်း အဲဒီကလေးမလေးလို လိုက်လုပ်တာပေါ့။ နောက်တော့ လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်ရင်း မျက်လုံးတွေဆိုတာ ရဲတွတ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က မိုက်ကနေ ရေ တစ်ပုလင်းသူ့အတွက် မှာပေးရတယ်။

အခုတော့ ကျွန်မတို့မှာ ကစားနည်းအသစ်ရလာတယ်။ အမေက ထမင်းပွဲပြင်နေတာကို ဝိုင်းကူရင်းနဲ့ ဆော့ကြတာပေါ့။ ကျွန်မတို့က တစ်ယောက်က ပီဇာဆိုင်မှာလာစားတဲ့သူဆိုရင် နောက်တစ်ယောက်က စားပွဲထိုးလို လုပ်တမ်းဆော့ကြတယ်။

“ကျွန်မဘာကူညီရမလဲရှင်” လို့ ဟိုင်ဖာက ထမင်းစားတဲ့ အဝတ်ကိုခင်းရင်းနဲ့ မေးတယ်။

“စဉ်းစားဦးမယ်..ဒီနေ့တော့ ချိစ်ပီဇာစားမလားပဲ”

အမှန်က ကျွန်မတို့အိမ်မှာ စားစရာဆိုလို့ ချိစ်ပဲရှိတော့လို့ ချိစ်လို့ပြောလိုက်တာ။

“စားပွဲကိုကြွပါရှင်” လို့ ဟိုင်ဖာက ကျန်တဲ့မိသားစုဝင်တွေကို ကျွန်မတို့ထမင်းပွဲပြင်ထားတဲ့ဆီ လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

ကျွန်မတို့ ထမင်းစားနေတုန်းမှာပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က အိမ်ရှေ့ကနေ တံခါးခေါက်လာတယ်။

“နူဂျွဒ် ဒီနေ့အိမ်ကို နင့်သတင်းထောက်တွေ လာဦး မှာလားဟ” လို့ မိုဟာမက်က သံသယဝင်တဲ့လေသံနဲ့ ကျွန်မကို လှမ်းမေးတော့

“ဟင့်အင်း...ဒီနေ့မလာဘူး”

“အဲဒါဆို ရေကားလာတာနေမယ်။ ခေါင်မိုးကရေ တိုင်ကီကို ဖြည့်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေက မနက်စောစောလာနေကြပါ။ ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး”

မိုဟာမက်က ခါးကိုကိုင်လှိုက်ရင်း မတ်တတ်ရပ်တယ်။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း နံပြားကို ပလုပ်ပလောင်းဝါးနေ သေးတယ်။ နောက်တော့ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီကို ခပ်သွက်သွက် ပြေးသွားတယ်။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူက အပြင်မှာ ဩဂုတ် လနေ့ရာသီမို့ ဒီလောက်ပူ နေတာတောင် အပြင်ထွက်နေတာလဲ။ ဒီလိုနေပြင်းတဲ့ ရာသီဆိုရင် ဧည့်သည်တွေက ညပိုင်းမှ လာတတ်တာလေ။

မိုဟာမက်က အော်လိုက်လို့ ကျွန်မတို့တတွေ အားလုံး လန့်ဖြန့်သွားကြတယ်။

“ဖာရတ်” လို့ သူကအော်ရင်း “ဖာရတ်ပြန်လာပြီ”

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖျော့သွားတယ်။ ဖာရတ် ကျွန်မ အချစ်ဆုံးအစ်ကို။ လေးနှစ်လောက် မတွေ့ပဲနေခဲ့ရတဲ့ အစ်ကို။ တုန်ရီ နေတဲ့ လက်တွေကို နံရံနဲ့အားပြုရင်း အမေက ထိုင်နေရာက ထလိုက် တယ်။ နောက်တော့ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီကို တဟုန်ထိုးပြေးသွားရင်း ကျွန်မတို့အားလုံးလည်း အမေ့နောက်က လိုက်သွားကြတယ်။ အငယ်ဆုံး ရောဒါလေးတောင်မှပဲ ကျွန်မတို့ခြေထောက်တွေ ကြားယံကနေ သူ့ခေါင်းကို ထုတ်ပြီး မော့တော့မော့တော့ လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မတို့

အိမ် ခန်းကကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရှေ့ကို ရောက်နိုင်ဖို့ တော့ အဝေးကြီးသွားနေရသလိုပဲ။

မျက်နှာပိန်ပိန်နဲ့ အသားတွေက နေလောင်ထားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ ရပ်နေတယ်။ သူ ဘယ်လောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားတာလဲ။ အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်လာတယ်။ ကျွန်မအမြဲတမ်း ကြည့်နေကြဓာတ်ပုံထဲကနဲ့ အကွာကြီးကိုကွာနေတယ်။ သူ့ကို အနီးကပ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေရတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အကြည့်က ပိုမာကျောလာတယ်။ အဖေ့လိုပဲ နဖူးမှာ မည်းနက်နေအောင် အတွန့်တွေနဲ့။ တကယ့်ကို လူကြီးကြီးဖြစ်လာနေပြီ။

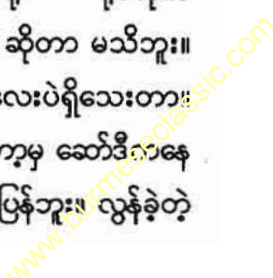
“ဖာရတ်၊ ဖာရတ်” လို့ အမေက ငြီးတွားနေရင်း ဖာရတ်ရဲ့ အဖြူရောင်အင်္ကျီကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရင်း သူ့ကိုခပ်တင်းတင်းဖက်ထားတယ်။

“ကျွန်မတို့ အစ်ကိုကို အရမ်းလွမ်းနေတာ” လို့ ကျွန်မက သူ့ကိုပြောလိုက်ရင်း သူ့ပါးကိုနမ်းလိုက်တယ်။

သူကခါးကို မတ်မတ်ရပ်နေရင်း တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အရမ်းပင်ပန်းနေသလိုပဲ။ မျက်လုံးတွေက ခံစားမှုမဲ့စွာနဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရသလို အရင်ကသူနဲ့ အတူ ရှိနေခဲ့တဲ့ ခွန်အားတွေက ဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲ။

“ဖာရတ်၊ ဖာရတ်” လို့ ရောဒါလေးက စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုက နေတယ်။ သူက ဒီအရပ်ရှည်ရှည်နဲ့သူက သူ့အစ်ကို ဆိုတာ မသိဘူး။ ဖာရတ်အိမ်က ထွက်သွားတုန်းက သူက ငယ်ငယ်လေးပဲရှိသေးတာ။

ဖာရတ်အိမ်က ထွက်သွားပြီးလို့ ၂နှစ်ကြာတော့မှ ဆော်ဒီနာနေ ဖုန်းဆက်တယ်။ နောက်တော့ ဘာသံမှမကြားရတော့ပြန်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့

တစ်လလောက်က ညနေပိုင်းကြီး သူ့ ဆီကနေ ဖုန်းထပ်လာတယ်။ အမေက အသံကြားတာနဲ့ကိုပဲ သူ့သားမှန်းတန်းသိတယ်။ အမေ့မှာ ပျော်လွန်းလို့။ ကျွန်မတို့က အလှည့်ကျတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အမေ့ဆီကနေ ဖုန်းကို လုပြီးပြောခဲ့ရတယ်။ သူက အဝေးကြီးမှာ ရောက်နေခဲ့သလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့အသံကြားရလို့ သက်ရှိထင်ရှားရှိ နေသေးတယ်ဆိုတာ သိရတာနဲ့တင် ကျွန်မတို့မှာ ပျော်လှပြီ။

အဖေက “ဟိုမှာအဆင်ပြေရဲ့လား ငါ့သား” လို့ မေးလာ တယ်။ အဖေ့အသံမှာ အက်ကွဲသံအပြည့်နဲ့။ မျက်ရည်တွေကလည်း စီးကျလို့။

အဖေက ဖာရတ်အကြောင်းအားလုံးကို သိချင်နေရှာတယ်။ သူ့ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်တာလဲ။ အဲဒီမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ လစာရော ကောင်းကောင်းရရဲ့လား။ ဖာရတ်ကလည်း အဖေမေးသမျှကို အပ် ကြောင်းထပ်အောင် ပြန်ဖြေနေရတယ်။ အဖေကလည်း မင်းရော နေကောင်းရဲ့လားလို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာကို မေးနေတယ်။ နောက်တော့ သူက “ကျွန်တော် အိမ်ကိုအရမ်းစိတ်ပူနေတာ။ ကျွန်တော် သတင်းတွေကြားတယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေကြတယ်မှတ်လား”

သူ့အသံမှာ အမှန်တကယ် စိတ်ပူနေတယ်ဆိုတာ သိသာလွန်း တယ်။ သူ့သတင်းတွေ ကြားရတယ်ပေါ့။ ကျွန်မတို့ မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့လေ။ ဆော်ဒီအထိကိုတောင် အဲဒီသတင်းတွေ ရောက်သွားတယ်။ ဒီလောက်အဝေးကြီးကို မြေပုံထဲမှာတောင်မှ ဆော်ဒီ ဆိုတာ ဘယ်နားနေမှန်း ကျွန်မရှာမတွေ့ဘူး။ ယီမင်က ခရီးသွားတော့က ဖာရတ်ကို ကျွန်မတို့မှာ ပြဿနာဖြစ်နေပြီလို့ ပြောကြတယ်တဲ့။ ဘာလဲ ဆိုတဲ့ အသေးစိတ်ကိုတော့ သူတို့က မပြောကြဘူး။ ဟာစ်နေ့တော့

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

၁၆၉

ဖာရတ်က အဖေ့ဓာတ်ပုံကို သတင်းစာထဲမှာတွေ့သွားတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျောင်းမှာတုန်းက ကျောင်းပြေးခဲ့လို့ ပထမတန်းတောင်သူကပြီးအောင် တက်ခဲ့ရသူမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ သတင်းစာထဲက ဆောင်းပါးကို သူမဖတ်တတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီဆောင်းပါးက သူ့က ခြောက်လှန့်နေလို့ အိပ်လို့တောင် မပျော်တော့ဘူးတဲ့။

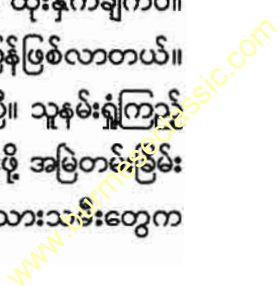
သတင်းတွေက ခရီးသွားတွေဆီက ကြားရတယ်။ ဆော်ဒီ သတင်းစာထဲမှာလည်း အဖေပုံကြီးက ပါလာတယ်။ ကျွန်မကွာရှင်းတဲ့ သတင်းက နိုင်ငံအနှံ့တင်မကပဲ နိုင်ငံခြားကိုပါ ပျံ့နှံ့သွားပုံပဲ။ ဖာရတ်က အတင်းမေးလို့ အဖေက ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခပ်သွက်သွက်ပဲ ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“အင်း...ကျွန်တော်နားလည်ပြီ” လို့ ဖာရတ်ကပြော လိုက်တုန်းမှာပဲ အမေက

“ဖာရတ်...သားရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အမေ့တို့နဲ့ပြန်လာနေပါလား” လို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်ကိုပဲ ပြောရှာတယ်။ အမေက နှပ်တရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်နေပြီ။

“မရဘူးအမေ၊ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်” လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ ဖုန်းလိုင်းက ကျသွားတယ်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ပြောလိုက်ရတယ်။ အမေ့အတွက်တော့ အကြီးမားဆုံး ထိုးနှက်ချက်ပဲ။ ကျွန်မကွာရှင်းပြီးချိန်မှာ အမေက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပြန်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သူ့သားကို သူပြန်မြင်ချင်လာနေပြီ။ သူနမ်းရှုံ့ကြည့်ချင်လာနေပြီ။ ကျွန်မတို့ မိသားစု တကွတပြားဖြစ်သွားဖို့ အမြဲတမ်းခြိမ်းခြောက်ခံနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို သူစိတ်ကုန်နေပြီ။ သားသမီးတွေက

ဒုက္ခရောက်တဲ့သူရောက်၊ အဝေးကိုထွက်သွားရသူက ထွက်သွားရနဲ့။ အမေရယ်...ဘာလို့များ ဒီလောက်ကံဆိုးရတာလဲ။ တခြားအမေတွေ လိုပဲ ကျွန်မတို့အမေလည်း ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာလေးဘာလေး မရှိနိုင် တော့ဘူးလား။

အမေ့ရဲ့အိပ်မက်ဆိုးတွေ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဖာရတ်က ဒီမိသားစုကို စွန့်ခွာသွားမှာကို သူ့အရမ်းစိုးရိမ်လာတယ်။ ဒီမိသားစုမှာ ဒုက္ခသုက္ခတွေနဲ့ ပြည့်နေတာ။ ငါတော့ လွတ်အောင်ရုန်းမှဆိုပြီး ထွက် သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ သူ့တွေးနေမှာကို အမေက စိုးရိမ်တယ်။ သူ့သားကို သူပြန်မတွေ့ရတော့မှာ စိုးရိမ်တယ်။ အမေ့ရဲ့အိပ်မပျော်တဲ့ ညတွေက များများလာတယ်။ အမေ့ကိုကြည့်ရတာနဲ့တင် ကျွန်မမှာ ရင်နာရတယ်။ ကျွန်မကွာရှင်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မဦးနှောက်ထဲမှာ အများကြီးအတွေးတွေ ဝင်လာတယ်။ တခြားလူတွေရဲ့ အဆင်မပြေမှု တွေကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာတယ်။

အခုတော့ ဒီလိုပူပြင်းပြီး ထိုင်းမှိုင်းတဲ့နေ့မျိုးမှာ ကျွန်မတို့အစ်ကို ပြန်ရောက်လာပြီ။ ကျွန်မသိထားတဲ့ ဖာရတ်ထက် ပိုပြီးတည်ငြိမ် ပိုတိတ်ဆိတ်တဲ့ ဖာရတ်ပြန်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်ခုံးထူထူတွေ ဆံပင်ကောက်ကောက်တွေက သူဟာကျွန်မအစ်ကိုဆိုတာ ကောင်း ကောင်းမှတ်မိနေတယ်။ ကျွန်မသူ့အကြောင်းတွေ အားလုံးကို သိချင် နေမိတယ်။ သူ့ သူဌေးက သူ့အပေါ် ကောင်းကောင်းဆက်ဆံရဲ့လား။ ဆော်ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရခဲ့လား။ နောက်သူက အသား တွေအများကြီး အဲဒီမှာ စားခဲ့ရမှာပေါ့။

သူပြန်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ သူ့သားကို ဆွဲခေါ်ပြီး အိမ် ဝှင်းခန်း ထဲကို အတင်းဝင်သွားတယ်။ ဖာရတ်ကတော့ ဘာမှ မပြောဘူး။

ကျွန်မနာမည်နူဂျွန်ပါ

ကူရှင်ပေါ်ထိုင်မချခင် ဖိနပ်ကိုအသာချွတ်နေတယ်။ ကျွန်မကတော့ သူ့ဆီကနေ မျက်လုံးကိုခွာမရအောင်ပဲ။ နောက်တော့ အမေက သူ့သား အတွက် လက်ဖက်ရည်ယူလာတယ်။ သူက တစ်ငုံနှစ်ငုံသောက်နေတုန်း မှာပဲ...

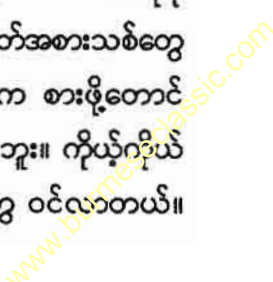
“ကဲ...ငါတို့ကို နည်းနည်းလောက် အကျိုးအကြောင်း ပြောပါဦး” လို့ အဖေက အားမလိုအားမရနဲ့ ပြောလာတယ်။

ဖာရတ်က သူ့လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ထမင်းစားရင်း ခင်းတဲ့ အဝတ်ကြီးပေါ်ကို ချလိုက်ရင်း..

“လေးနှစ်ကြာသွားတယ်။ သားတစ်ပြားမှ မစုမိ ဘူး။ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်သာ ဒီလိုတွေဖြစ်နေမှန်း သိခဲ့ရင်..” လို့ တီးတိုးငြီးတွားရင်း ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါနေတယ်။

အခန်းထဲမှာ အသံတွေတိတ်သွားတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ မျက်နှာက ပြန်တည်ငြိမ်လာတယ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးယောင်ယောင်တစ်ခုကို မြင်လာရတယ်။

“အဖေမှတ်မိလား။ သားနဲ့အဖေနဲ့ စကားများကြတယ်လေ။ အဖေက သားကိုအော်တယ်ပေါ့။ အဲဒါနဲ့သားလည်း အိမ်ကနေ အဝတ် တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဆင်းသွားတာပဲ။ လမ်းဘေးရောက်နေတော့ မုန့်ဆိုင်ကနေ အကြွင်းအကျန်လေးတွေ တောင်းစားရတာပေါ့။ ရှက်ဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က အပြောင်းအလဲတစ်ခုခု ဖြစ်မလားလို့ပါ။ ကျွန်တော့်အရွယ်ကလေးတွေက အဝတ်အစားသစ်တွေ ဝတ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဝတ်ချင်တယ်။ အိမ်မှာက စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ရယ်။ နောက်တော့ ငါဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ပဲ အားကိုးမယ်ဆိုပြီး ရူးရူးမိုက်မိုက် အတွေးတွေ ဝင်လာတယ်။

ကျွန်တော်အောင်မြင်ချင်တယ်။ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရမယ့် အလုပ် မျိုးကို လုပ်ချင်တယ်။ အဝတ်အစားသစ်တွေကို ကိုယ်လိုချင်သလောက် ဝယ်လို့ရချင်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်အိမ်က ထွက်လာတယ်။ မချမ်း သာမချင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူးလို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဖာရတ်က ခဏနားရင်း လက်ဖက်ရည်သောက်တယ်။

ပြီးတော့မှ

“အဲဒီတုန်းက ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူတွေက ဆော်ဒီကို သွားလို့ရ မယ်လို့ ပြောနေကြတာရှိတယ်။ ဟိုမှာ အလုပ်တွေလည်း ကောင်းတယ် တဲ့။ အိမ်ကိုတောင် ပိုက်ဆံပြန်ပို့နိုင်ကြတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်လိုချင်နေတာ အဲဒါမျိုးပဲ။ ကျွန်တော်စွန့်စားကြည့်ချင်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ် ချက်တွေအများကြီးပဲ။ ဆုံးရှုံးစရာလည်း ဘာမှမရှိဘူး။ ငယ်ကလည်း ငယ်သေးတယ်။ စဉ်းစားဉာဏ်လည်း မရှိဘူး။ အရှေ့မှာ ဘာဆက်ဖြစ် နိုင်တယ်ဆိုတာလည်း မတွေးတတ်သေးဘူး”

“အဲဒီလိုနဲ့ ဆော်ဒီကိုရောက်ဖို့ လေးရက်လောက် သွားခဲ့ရ တယ်။ ပထမတော့ မြောက်ပိုင်းက ဆာအာဒါကို တက္ကစီစီးပြီး သွားရတယ်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ သွားတဲ့သူတွေနဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ပေါ့။ အဲဒီမှာ စစ်တပ်စစ်ဆေးရေးဂိတ်တွေလည်း အများကြီးပဲ။ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သွားရမယ့် ခရီးက ဝေးလည်းဝေးသလောက် ခက်လည်း ခက်ခဲမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာတယ်။ ဆာအာဒါရောက်တော့ ဟိုဘက်ကိုပို့ပေးတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ သူက ဟိုဘက်ကို ပို့ပေးမယ်။ ယီမင်ငွေငါးထောင်ပေးရမယ်တဲ့။ ၂၅ ဒေါ်လာလောက်ပေါ့။ ဈေးကြီးလွန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာက ရွေးစရာမရှိဘူး။ ပြန်လို့လည်း မရဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ ဒီလူက သူဘယ်လို အလုပ်လုပ်

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

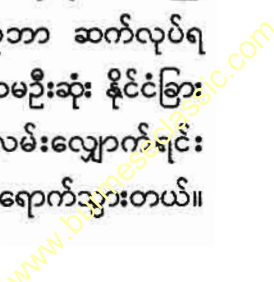
ရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတဲ့လူ။ သူ့မှာလမ်းကြောင်းရှိတယ်။ နယ်စပ်စောင့်တဲ့ ရဲတွေကို ဘယ်လိုပေးကမ်းရမယ်ဆိုတာ သိထားတယ်။ ကျွန်တော့်မှာက ဘာအထောက်အထားမှ မရှိဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုပဲ ပုံအပ်လိုက်ရတယ်”

“ဒီမှာအဖေတို့က မင်းကိုအရမ်းစိတ်ပူနေတာကွ” လို့ အဖေက ပြောရင်း “မင်းက ဟိုကိုအလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားတယ်ပဲ ထင်နေကြတာ”

အတိတ်ကို ခဏပြန်စဉ်းစားနေရင်း ဖာရတ်က သူ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ညကြီးသန်းခေါင် နယ်စပ်ကို ခြေလျင်ပဲ ဖြတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တစ်ခါမှ အဲဒီလောက် မကြောက်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ တခြားယီမင်ကလူတွေ အများကြီးပါတယ်။ တချို့ဆို ကျွန်တော့်ထက် တောင်ငယ်ဦးမယ်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ ဟိုဘက်မှာ ဘာကစောင့်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့မသိဘူး။ ဒီလိုပဲ စီးပွားရှာဖို့ ထွက်လာတဲ့သူတွေ။ ညကြီးမင်းကြီးအမှောင်ထဲ လျှောက်နေရင်း၊ တကယ့်စွန့်စားရမှုကြီးကို ကျွန်တော်လုပ်နေတာပဲဆိုတာ သတိထားမိလာတယ်။ တကယ်လို့များ စစ်သားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းမိသွားရင် ချက်ချင်းဆန်နာကို ပြန်ပို့ကြမှာပါ”

“နယ်စပ်ကို ရောက်ပြီးလို့ စိတ်သက်သာရာရမယ် မကြံသေးဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာပြန်ရော။ အခုဘာ ဆက်လုပ်ရမလဲပေါ့။ ဘယ်ကိုသွားမလဲပေါ့။ ဒါ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး နိုင်ငံခြားရောက်ဖူးတာ။ လူကလည်း ပင်ပန်းနေပြီ။ လမ်းလျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနဲ့ ခါမစ်မိုရှစ်ဒ်ဆိုတဲ့ မြို့ရဲ့အစွန်နားကို ရောက်သွားတယ်။

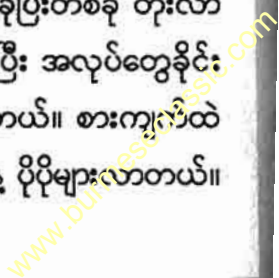

စိတ်ပျက်စရာဗျာ။ ဆော်ဒီဆိုတာကလည်း အဲဒီမြို့မှာတော့ ဆန်နာနဲ့ ဘာမှမထူးပါဘူး။ ကျွန်တော်က လမ်းမေးရင်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းကြည့်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို အဲဒီညတစ်ညသူ အိမ်မှာ အိပ်ခွင့်ပေးတယ်။ သူက အဲဒီတောနယ်မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေနဲ့ နေနေတာ”

“နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို အလုပ် တစ်ခု ရှာပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်းပဲ လက်ခံလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တခြားရွေးစရာမှ မရှိတာ။ သူက သိုးတွေမွေးတဲ့သူ။ အဲဒီလိုနဲ့ သူက ကျွန်တော့်ကို အကောင် ၆၀၀လောက်ရှိတဲ့ သိုးအုပ် ကြီးတစ်အုပ်ကို အုပ်ချုပ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကူဖို့ဆိုပြီး နောက်ထပ် သိုးကျောင်း သားတစ်ယောက် ရှာပေးတယ်။ အဲဒီသူက ဆူဒန်ကလာ တာ။ ကျွန်တော်တစ်နေ့ကို ၁၂နာရီ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ မနက် ၆ ည၆ဆိုရင် အိပ်ရတဲ့နေရာက ဆူဒန်တွေနဲ့အတူတူအိပ်ရတာ။ ဟိုးကွင်း ခေါင်ခေါင်ကြီးထဲက ကျောက်တုံးအိမ်သေးသေးလေးမှာ အခန်းထဲမှာ ဆိုလို့ ဖျာနှစ်ချပ်ပဲရှိတယ်။ တီဗီမရှိဘူး။ ရေခဲသေတ္တာမရှိဘူး။ အိမ်သာမရှိဘူး။ အေစီမရှိဘူး။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်တွေ အားလုံးတော့ မြောင်းထဲရောက်သွားတာပဲ”

ဖာရတ်က ခဏနားရင်း တံတွေးမြို့ချနေတယ်။ သူ့ အသံက ကွဲအက်အက်ဖြစ်လာတယ်။ ကြည့်ရတာ ခရီးပန်းနေပုံပဲ။

“နောက်တော့ စိတ်ပျက်စရာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုးလာ တယ်။ သူဌေးက ကျွန်တော့်ကို တစ်နေ့တခြားပိုပိုပြီး အလုပ်တွေခိုင်း လာတယ်။ သိုးတွေအစာကျွေးရတယ်။ ရေတိုက်ရတယ်။ စားကျွေးတဲ့ ထဲ ခေါ်သွားရတယ်။ အလုပ်ချိန်က တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုများလာတယ်။

ကျွန်မနာမည်နုကျွန်ပါ

နောက်တစ်လလောက်ကြာတော့ ကျွန်တော်သူတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လစာပေးတယ်လေ။ တစ်လလုံးလုံးလုပ်မှ ဆော်ဒီပိုက်ဆံ ၂၀၀ပေးတယ်။ ဒေါ်လာငါးဆယ်ပေါ့။ ရက်သုံးဆယ်လုံးလုံးလုပ်မှ ဒီလောက်ပဲရတယ်။ လမ်းထိပ်က စတိုးဆိုင်မှာ သကြားလုံးဝယ်စားနိုင်သလောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီဆိုင်ကလည်း အံ့အားသင့်စရာကောင်းအောင်ကို ကျွန်တော်တို့ သူဌေးပဲပိုင်တာ”

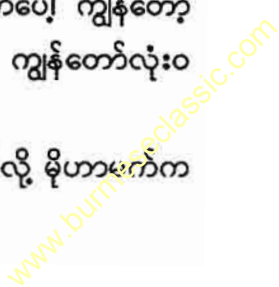
“ကျွန်တော် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဆန်နာကိုပြန်ဖို့ အတွက်ဆိုရင် ဒီလစာလောက်နဲ့ဆို တစ်နှစ်လောက်လုပ်ယူရမှာ။ အဖေတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်ဖို့လည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အပြစ်ကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ကျွန်တော်ဂုဏ် ယူတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်အဖေတို့ဆီကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖုန်းခေါ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော့်အပြစ်ကို ကျွန်တော်သိတယ်ဆိုတာ အဖေသိအောင်လို့ နောက်နှစ်နှစ်လောက်ကြာလို့ ဖုန်းထပ်ခေါ်တာက ကျွန်တော်စိတ်ပူလို့”

ပြောရင်းနဲ့ သူက ခေါင်းကိုငုံ့ထားတယ်။ နောက်မှ သက်ပြင်းချရင်း

“ကျွန်တော်ဖုန်းချလိုက်တော့ ဒီဘက်မှာ အမေငိုနေ မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း အိပ်လို့တောင် မပျော်ဘူး။ ရှိသမျှပိုက်ဆံတွေထိုင်ရေနေတယ်။ ဆန်နာကို ပြန်ဖို့ပိုက်ဆံလောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကပေါ့ ကျွန်တော့်သူဌေးကို တစ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်ခဲ့လိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော်လုံးဝ သိတယ်။ ဒီအချိန်က အိမ်ပြန်ရမယ့်အချိန်ပဲ”

“မင်းအခု ဘာဆက်လုပ်မယ်စိတ်ကူးလဲ” လို့ မိုဟာမက်က

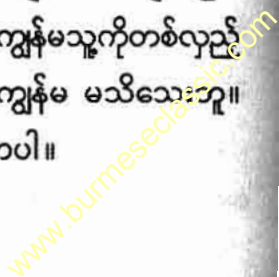
မေးတော့

“အင်း၊ တခြားသူတွေလိုပေါ့ဗျာ၊ ပီကေလေးတွေ လမ်းပေါ်ကို ရောင်းတာပေါ့” လို့ ဖာရတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

သူဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားတာလဲ။ ဖာရတ်က အရင်က အရမ်းရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့သူ။ အခုတော့ အရုံးကို လက်ခံနေရပြီ။ အရင်က အဖေနဲ့ရန်ဖြစ်ရင် သူ့ကိုသူ မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သူ။ သူ့သတ္တိက ပုံဆွဲခဲတံနဲ့ဆွဲထား သလိုပဲ။ ဘယ်တော့မှ ခဲဖျက်နဲ့ဖျက်မရတဲ့အရာပေါ့။ သူက မရိုမသေနဲ့ ဆက်ဆံတတ်တယ်။ အဖေကတော့ စိတ်ဆိုးတာပေါ့။ ကျွန်မကတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျခဲ့ဖူးတယ်။ တကယ်လို့များ ကျွန်မတို့က သူ့ကို ပီဇာဆိုင် ခေါ်သွားရင် စားပွဲပေါ်က တစ်ရှူးစက္ကူတွေကို လေယာဉ်ပျံလုပ်ပြီး တော့ တခြားစားပွဲတွေကို ရောက်အောင်ပစ်မယ့် ရှေ့ဆုံးက သူက သူပဲ။ သူ့မှာ မကုန်မခမ်းနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေရှိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပြီးခဲ့တဲ့ ဧပြီတုန်းက ကျွန်မတရားရုံးကို ရောက်သွားချိန်မှာ သူ့လိုမျိုး လုပ်နိုင်ဖို့ တွန်းအားရခဲ့တာ။ သူထွက်သွားတာက ကျွန်မကို ရှေ့ဆက် ပျံသန်းဖို့ သတ္တိရှိစေခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မသူအပေါ် ကျေးဇူးကြွေးတွေ တင်နေ သလို ခံစားရတယ်။

ဖာရတ်က အခုအရုံးပေးလိုက်ပြီ။ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါသူပုံစံ မဟုတ်ဘူး။ သူကြီးလာရင် ဒီလိုဖြစ်လာမယ်လို့ ကျွန်မတစ်ခါမှ တွေးမထားဖူးဘူး။ ဒီဖြစ်ရပ်က ကျွန်မကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ် စေတာပဲ။ တစ်နေ့နေ့တော့ သူအရင်လို ဖြစ်လာဖို့ ကျွန်မသူ့ကိုတစ်လှည့် ပြန်ပြီးကူညီမှာပါ။ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ နည်းလမ်းရှာတွေ့မှာပါ။

အခန်း (၁၁)

ကျွန်မသာရှေ့နေမကြီး ဖြစ်ခဲ့သော်...

စက်တင်ဘာ ၁၆ရက် ၂၀၀၈

ဆန်နာမှာ လေပြေလေးတိုက်နေတယ်။ လေပြေလေးက နွေရာသီကုန်ပြီး၊ အေးမြတဲ့ညနေခင်းတွေ မိုးပြေးလေးတွေ ရောက်လာ တော့မယ်ဆိုတဲ့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပဲ။ ကျွန်မ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေက အိမ်နီးချင်းကလေးတွေနဲ့ ဗွက်အိုင်လေးတွေထဲမှာ ထွက်ဆော့ကြတော့ မယ်။ အိမ်အပြင်ဘက်က သစ်ပင်တွေဟာ အဝါရောင်ကို ပြောင်းလာ ကြမယ်။ စောင်ရောင်းတဲ့ လမ်းဘေးဈေးသည်တွေက မီးပွိုင့်တွေကို ရောက်လာကြမယ်။

ကျွန်မအတွက်ကတော့ လေပြေဆိုတာ ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ အချက်ပြလိုက်တာပဲ။ ကျွန်မ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်နေရတဲ့ အချိန်ပဲပေါ့။ ညက ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ဘူး။ အညှီရောင် ပိတ်သားကျောပိုးအိတ်သစ်လေးထဲမှာ မှတ်စုစာအုပ်အသစ်တွေကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ထည့်သိမ်းဖြစ်တယ်။ စာရွက်အပိုင်းလေးဟာစုမှာ

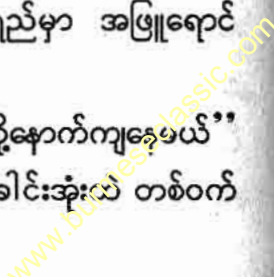
ကျွန်မနာမည်နဲ့ မဲလ်လက်ခံနာမည်တွေကို ပြန်အရေးကျင့်နေမိတယ်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို သိပ်သတိရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ကျောင်း အသစ်မှာ တက်ရမှာ။ သူ့ကိုမမြင်ရတော့ဘူး။

ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ ထောင်မလဲသဲကော် စာရွက်သစ်လေး တွေနဲ့ မှတ်စုစာအုပ်တွေ၊ ရောင်စုံခဲတံတွေ၊ ကျွန်မအရွယ်ကျောင်းသူလေး တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာကို အိပ်မက် မက်မိတယ်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ ထပ်မမက်တော့တာ ရက်သတ္တပတ်တွေ ကြာလှပြီ။ ချွေးတရွဲရွဲ၊ ငိုယိုရင်း၊ နှုတ်ခမ်းတွေခြောက်ကပ်ပြီး လန့်နိုးလာတာမျိုး မရှိတော့ဘူး။ တံခါးကဝုန်းခနဲ ပွင့်လာမှာ။ မီးအိမ်က ကြမ်းပေါ်လဲကျသွားမှာတွေကို ကြောက် မနေရဘူး။ အဲဒီအစား ကျွန်မကျောင်းကို အိပ်မက် မက်လာတယ်။ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ထုတ်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်ချင်တယ်။ အိပ်မက်တွေက တကယ်ဖြစ်လာပြီလို့။

မနက်မိုးလင်းလို့ ကျွန်မမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ချိန်မှာ ပထမဦးဆုံး သတိထားမိတာက ကျွန်မနှလုံးခုန်သံတွေ မြန်နေတယ်ဆိုတာပဲ။ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်၊ ခေါင်းဖီးတာတွေ လုပ်ရတယ်။ မိသားစုထဲက တခြားသူတွေကတော့ နောက်ဘက်က အခန်းထဲမှာ အိပ်လို့ကောင်း တုန်းပဲရှိသေးတယ်။ မိန်းကလေးတွေက အတွင်းခန်းမှာ ယောက်ျားလေး က အပြင်ဘက်ဧည့်ခန်းမှာ။ ယင်ကောင်တွက တဝီဝီနဲ့။ ကျွန်မကျောင်း ဝတ်စုံကိုမဝတ်ခင် မျက်နှာကို ရေအေးအေးနဲ့ ဖိမ်ဆွဲပြီး သစ်နေလိုက် တယ်။ ကျောင်းဝတ်စုံက အစိမ်းရောင်အင်္ကျီရှည်မှာ အဖြူရောင် ခေါင်းစီးနဲ့။

“ဟိုင်ဖာရေ၊ ထတော့ အဝတ်လဲ။ ငါတို့နောက်ကျနေမယ်”

သူ့ဆံပင်တွေက ဖရိုဖရဲနဲ့ မျက်နှာက ခေါင်းအုံးယံ တစ်ဝက်

ကျွန်မနာမည်နုကျီဒါ

လောက် နစ်နေတယ်။ ကျွန်မညီမအိပ်ပုတ်ကြီးက အခုအထိ မထနိုင်
သေးဘူး။ ကျွန်မက အိမ်ရှေ့ထွက်ရပ်နေရင်း တက္ကစီကိုစောင့်နေတုန်း
အမေက သူ့ကိုအင်္ကျီလဲပေးတယ်။ ဖိနပ်စီးပေးတယ်။ သူ့ခေါင်းစီးကို
အခုထိရှာမတွေ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စတော့မရှိဘူး။ ဒီနေ့တခြားတစ်ခု
စည်းသွားလို့ရတာပဲ။ နည်းနည်းတော့ စွန်းနေတယ်ပေါ့။ ဒီနေ့ အဆင်
မပြေဘူးဆိုရင်တောင် နက်ဖြန်ပိုအဆင်ပြေအောင် လုပ်နိုင်တာပဲလေ။
ကားသမားရောက်လာပြီ။ နိုင်ငံတကာ လူသားချင်းစာနာမှု အဖွဲ့ကြီးက
ကျွန်မတို့အတွက် ကျောင်းလခရော၊ ကျောင်းသွားတဲ့ အသွားအပြန်
စရိတ်ကိုပါ ထောက်ပံ့ပေးထားတယ်။

“အဆင်သင့်ပဲလားဟေ့” လို့ သူက ကျွန်မတို့ကို လှမ်းမေး
တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“အေး...ဒါဆိုသွားကြစို့”

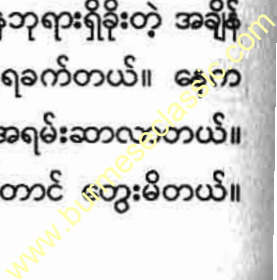
အခုတော့ ကျွန်မနှလုံးခုန်သံက ပိုမြန်လာတယ်။ ကျွန်မက
ကျောပိုးအိတ်ကိုဆွဲလိုက်ရင်း ပုခုံးပေါ်မှာ ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွားချိတ်ထား
လိုက်တယ်။ ကားပေါ်မတက်ခင် အမေ့ကို နမ်းလိုက်သေးတယ်။ အမေ
က ရောဒါလေးကို ချီထားရင်း ကျွန်မတို့ကို လက်ပြနေတယ်။ ရုတ်တ
ရက် သိုးအုပ်ကြီးကအဝေးကနေ ဖြတ်လာတယ်။ ကျွန်မတို့ အုတ်
အိမ်လေးကတစ်ဘက် ပိတ်မြေလမ်းလေးရဲ့ အဆုံးမှာရှိနေတာ။ ဟိုဘက်
မှာတော့ ကိုကာကိုလာစက်ရုံကြီးရှိတယ်။ အဲဒီစက်ရုံဘေးမှာ မြက်ခင်း
ကြီး။ သိုးကျောင်းသားတွေက သူတို့သိုးအုပ်တွေကို နေ့ဘက် နားတဲ့
အချိန်ဆိုရင် ခေါ်လာတတ်တယ်။

ကားနောက်ခုံမှာ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေရင်း တစ်ယောက်ကို

တစ်ယောက် ပြုံးမိသွားကြတယ်။ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မတို့တတွေ ရူးလောက်အောင် ပျော်နေရတယ်ဆိုတာ အချင်းချင်း သိနေတယ်။ နောက်တော့ စိတ်ပူနေကြတယ်။ ပုံလေးတွေ ဆွဲနိုင်ဖို့ အာရပ်လိုသင်နိုင်ဖို့၊ ကိုရမ်ကိုဖတ်နိုင်ဖို့၊ သင်္ချာသင်နိုင်ဖို့၊ ဒါတွေလုပ်နိုင်ဖို့ ဘယ်လောက်တောင် စောင့်ခဲ့ရလဲ။ ကျွန်မကျောင်းထွက်ရတော့ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ။ ကျွန်မ တစ်ကနေတစ်ရာအထိ ရေတတ်တယ်။ အခု ကျွန်မ တစ်ကနေ တစ်သန်းအထိရေတတ်အောင် သင်ချင်နေပြီ။

ကားမှန်မှာ နှာခေါင်းနဲ့ ကပ်ပြီးအပြင်ဘက်က ကောင်းကင်ပြာ ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ မနက်ခင်းလေပြေက တိမ်တွေကို အဝေးကိုခေါ်သွားနေတယ်။ လမ်းတွေက အံ့အားသင့်စရာ လူရှင်းနေ တယ်။ ဆိုင်တွေဆိုရင် တံခါးတောင် မဖွင့်သေးဘူး။ တစ်ခါတုန်းက တော့ အိမ်နီးချင်းအဘိုးကြီးက ကျွန်မတို့အိမ်ကို သတင်းထောက်တွေ လာလွန်းလို့ လာတိုင်ဖူးတယ်။ သတင်းထောက်တွေက ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ရှိမရှိကို သူ့အိမ်လှေကားကနေ လာလာချောင်းကြတယ်တဲ့လေ။ လမ်းထိပ်နံ့ပြားဆိုင်က မဖွင့်သေးသလို၊ နံပြားဝယ်ဖို့ စောင့်နေတဲ့သူ တွေလည်း မရှိသေးဘူး။ ပုံမှန်ထက်ထူးခြားနေတာက ဒီနှစ်အတန်း တွေက ရာမဒမ်နားမှာ ကပ်ပြီးဖွင့်တာပဲ။ အဲဒီတော့ မြို့တစ်ဝက် လောက်က အိပ်နေကြတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။

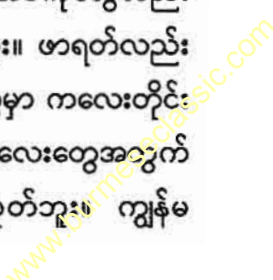
ဒီနှစ်က ကျွန်မအတွက် ဥပုသ်စောင့်တဲ့ ပထမဦးဆုံးနှစ်ပဲ။ လူကြီးတွေလုပ်သလို မနက်ဘုရားရှိခိုးကနေ ညနေဘုရားရှိခိုးတဲ့ အချိန် အထိ ဘာမှမစားဘူး။ စစချင်းတော့ အရမ်းနေရခက်တယ်။ နေ့က ပူလွန်းလို့ လည်ချောင်းတွေ ခြောက်လာပြီး ရေအရမ်းဆာလာတယ်။ နောက်ဆုံးဥပုသ်ဖျက် လိုက်ရင်ကောင်းမလားတောင် တွေးမိတယ်။

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

နောက်တော့လည်း ဒီလိုပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့လကို ခပ်သွက်သွက်ပဲ အသားကျလာတယ်။ နှစ်တစ်နှစ်မှာ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မတို့လည်ပတ်နေကြတဲ့ လည်ပတ်ပုံတွေနဲ့ မတူညီပဲ၊ သီးခြားခွဲ ထွက်နေတဲ့ ဒီလကို သဘောကျလာတယ်။ နေဝင်သွားပြီဆိုတာနဲ့ အိမ်အနောက်ဘက်မှာ ရာမဒမ်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ညစာကို စားကြတယ်။ စွန်ပလွန်သီးတွေ၊ ရှောဘာလို့ခေါ်တဲ့ ဘာလီစေ့ဟင်းချိုတွေ၊ ဖလိုးရစ်လို့ခေါ်တဲ့ အာလူးနဲ့အသားဟင်းတွေပေါ့။ ညဉ့်နက်တဲ့အထိ မအိပ်ကြသေးဘူး။ တစ်ခါတလေ မနက်သုံးနာရီအထိ မအိပ်ကြဘူး။ ညဘက်တွေဆိုရင် စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ လူတွေအပြည့်ပဲ။ နီယွန်မီးတွေနဲ့ အဝတ်အထည်ဆိုင်တွေ၊ အရုပ်ဆိုင်တွေက ညဉ့်တော်တော်နက်တဲ့အထိ ဖွင့်ထားကြတယ်။ ဘတ်အယ်လ်ယီမင်နဲ့ မဝေးတဲ့မြို့ထဲမှာ ဆိုရင် လူတွေပြည့်သိပ်နေတာများ လမ်းလျှောက်လို့တောင် မရတော့တဲ့ အထိပဲ။

မနက်ငါးနာရီထိုးပြီဆို ကျွန်မအိပ်ယာထတယ်။ မနက်ဘက်ဘုရားရှိခိုးတယ်။ အလ္လာကို လွန်ခဲ့တဲ့လတွေမှာ ကျွန်မကို ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ရတယ်။ ရှေ့လာမယ့်အချိန်တွေမှာလည်း ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ နှစ်တန်းကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြေနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတယ်။ အဖေနဲ့အမေအတွက်လည်း ဆုတောင်းရတယ်။ သူတို့တတွေသာ ပိုက်ဆံများများရှာနိုင်ရင် ကျွန်မအစ်ကိုတွေလည်း လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး တောင်းစားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖာရတ်လည်း အရင်လို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပြန်ဖြစ်လာမယ်။ ကျောင်းတွေမှာ ကလေးတိုင်း တက်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးရှိမယ်ဆိုရင် သူ့လိုကလေးတွေအတွက် မီးပွိုင့်မှာသွားပြီး ပီကောရောင်းနေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ

ဘိုးဘိုးကိုလည်း ကျွန်မသတိရတယ်။ ဘိုးဘိုးကကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ယူ
နေမှာပဲ။

တက္ကစီက ပင်မလမ်းမကြီးပေါ်ကို ကွေ့ချိုးလိုက်တယ်။
လေယာဉ်ကွင်းကို သွားတဲ့လမ်းမပေါ့။ အဲဒီလမ်းမကြီး ပြီးတာနဲ့
ညာဘက်ကိုချိုးရတယ်။ လမ်းမကြီးပေါ်က အိမ်တွေမှာတော့ ပြိုဟ်တု
စလောင်းတွေနဲ့ တစ်နေ့နေကြရင် ကျွန်မတို့အိမ်မှာလည်း တီဗီရှိလာ
မှာပါ။ ကားသမားက သူ့ရှေ့က ခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်လို့ နောက်ဘက်က
ကားမှန်တွေက အလိုလို ပွင့်သွားတယ်။ အဝေးမှာ မိန်းကလေးတွေ
သီချင်းဆိုနေတာကို ကြားနေရတယ်။ ကျွန်မတို့ ဆက်သွားလေလေ၊
အသံက ပိုကျယ်လာလေပဲ။

“ကဲ...ရောက်ပြီ”လို့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကားသမားဦးဦးက
ပြောရင်း အနက်ရောင်သံဂိတ်တံခါးကြီးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ်။

ကျွန်မတို့လမ်းမှာ ငါးမိနစ်လောက်ပဲ မောင်းခဲ့ရတာ။ ကျွန်မ
စိတ်ထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားတာရော။ ကြောက်နေတာရောပဲ။ မိန်းကလေး
တွေရဲ့ သီချင်းသံက သိပ်နီးလာလို့ ဘာဆိုနေတယ်ဆိုတာ ကြားလာ
နေရတယ်။ ကျွန်မ မနှစ်က သင်ခဲ့ရမယ့် သားချော့တေးကို ဆိုနေကြ
တာ။ အဲဒီတံခါးကြီးရဲ့ နောက်မှာတော့ ကျွန်မရဲ့ကျောင်းအသစ်က
ရှိနေပြီ။

“မင်္ဂလာပါ နူဂျွဒ်”

ရှာဒါ၊ အန်တီရှာဒါရောက်နေတယ်။ ဘယ်လောက် အံ့အား
သင့်စရာလဲ။ ကျွန်မက သူ့ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်ရင်း၊ သူ့ကိုတင်းအန်
အောင် ဖက်ထားလိုက်တယ်။ ဒီနေ့က အရေးကြီးမှန်းသိလို့ သူ့လာတာ
နေမှာပေါ့။ သူစိမ်းတွေချည်းရှိနေမယ် ထင်ထားတဲ့နေ့မှာ ကျွန်မ

ကျွန်မနာမည်နူဂျွဒ်ပါ

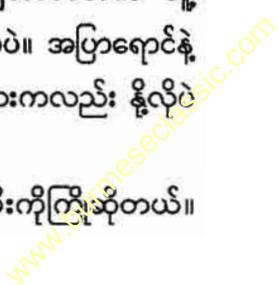
အတွက် ရင်းနှီးပြီးသား မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်ရတာ စိတ်ချမ်းသာစရာပဲ။

ဂိတ်တံခါးဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်မတို့က ကျောက်စရစ် ခင်းထားတဲ့ကွင်းကြီးထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အထဲမှာတော့ မီးခိုး ရောင်အုတ်တွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့နှစ်ထပ် အဆောက်အဦတစ်ခု ရှိနေတယ်။ အဲဒီအဆောက်အဦမှာ စာသင်ခန်းတွေ အများကြီးပဲ။ မိန်းကလေးတွေအားလုံးက အဖြူအစိမ်း ယူနီဖောင်းလေးတွေနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဟိုင်ဖာတို့ ဝတ်ထားကြသလိုပေါ့။ ကျွန်မသိတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ အံ့အားသင့်စရာပဲ။ အန်တီရာဒါက ကျွန်မတို့ကို ကျောင်းအုပ် ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ နာဂျလာမာတီတဲ့။ သူကလည်း အနက် ရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားရင်း မျက်လုံးလေးပဲ ဖော်ထားတယ်။

“ကီဖာလက်၊ နူဂျွဒ်” တဲ့၊ နေကောင်းလား၊ နူဂျွဒ်ပေါ့။

သူ့အသံက နူးညံ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ အသံ မျိုးပဲ။ သူက ကျွန်မတို့ကို ကွင်းပြင်ရဲ့အစွန်းက သူ့ရုံးခန်းကို ခေါ်သွား တယ်။ အဲဒီရုံးခန်းထဲမှာတော့ စားပွဲကြီးတစ်လုံးကို အနီရောင်စားပွဲခင်းနဲ့ အုပ်ထားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ ပလတ်စတစ်ပန်းတွေ ထိုးထားတဲ့ ပန်းအိုးတစ်အိုးရှိနေတယ်။ နံရံပေါ်မှာက သမ္မတကြီး အလီအဗ္ဗဒူလာ အဲလ်ဆာလီရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ချိတ်ထားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ ဆရာမ တစ်ယောက်က ထိုင်နေရင်း ကွန်ပျူတာမှာစာရိုက်နေတယ်။ နောက် တော့ ရုံးခန်းတံခါးပိတ်လိုက်ရင်း ဆရာမကြီးနာဂျလာမာတီက သူ့ နီကတ်ကို ချွတ်လိုက်တယ်။ သူက အရမ်းချောတာပဲ။ အပြာရောင်နဲ့ မီးခိုးရောင်၊ နှစ်ရောင်စပ် မျက်လုံးတွေ နဲ့ အသားလေးကလည်း နို့လို့ပဲ ဖွေးနေတာပဲ။

“နူဂျွဒ်..ဆရာမကြီးတို့ကျောင်းက သမီးကိုကြိုဆိုတယ်။

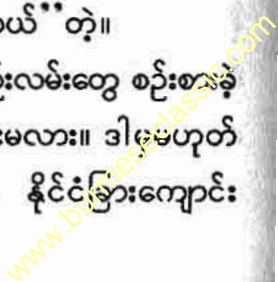
ဒီကျောင်းက သမီးရဲ့အိမ်ပဲ”

ကျွန်မနည်းနည်းတော့ စိတ်အေးသွားရတယ်။ ဆရာမကြီးက ကျောင်းအကြောင်းကို ပြောပြတယ်။ ဒီကျောင်းက ဒီရပ်ကွက်က လူတွေလှူတဲ့ငွေတွေနဲ့ လည်ပတ်နေတာတဲ့။ တစ်နှစ်ကို ကျောင်းသူ ၁၂၀၀လောက် လက်ခံနိုင်တယ်။ အတန်းတစ်တန်းကို ကျောင်းသူ လေးဆယ်ကနေ၊ ငါးဆယ်အထိ ရှိတယ်တဲ့။ သူက ဆရာမတွေကို သူတို့ကျောင်းသူတွေပြောတဲ့ စကားသံတွေကို နားထောင်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားထားတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဆရာမတွေက စာသင်ချိန်ပြီးသွားရင်တောင် တပည့်တွေက လာပြောတဲ့အကြောင်း တွေကို နားထောင်ပေးရမယ်။ ပိုပြီးတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိလာအောင် ပေါ့။

ဒီအကြောင်းကိုကြားတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အရင်က ဘယ်တော့မှ ကျောင်းပြန်တက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးထားတာ။ ဆရာတစ်ယောက်ကဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ ပထမဦးဆုံး ကျောင်းသွားအပ်တာကို ပယ်ပစ်လိုက်ဖူးတယ်။

“ရှင်သိပါတယ်။ သူက တခြားကလေးတွေလို ကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ” တဲ့။ ကျွန်မတို့ အဲဒီကျောင်းကို ပထမဦးဆုံးသွားအပ် တုန်းက ဆရာမက အဲဒီလိုမျိုး အန်တီရှာဒါကိုပြောလိုက်တာ။ “ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူကယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အိပ်ပြီးသား။ ဒီကိစ္စက သူ့အတန်းဖော်တွေကို သက်ရောက်မှုရှိလာနိုင်တယ်” တဲ့။

အဲဒီတုန်းက အန်တီရှာဒါအဖို့ တခြားနည်းလမ်းတွေ စဉ်းစားခဲ့ ရတယ်။ ကျွန်မကို နိုင်ငံခြားမှာကျောင်းသွားထားမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆန်နာရဲ့ပုဂ္ဂလိကကျောင်းမှာ ထားမလားပေါ့။ နိုင်ငံခြားကျောင်း

ကျွန်မနာမည်နူဂျွဒ်ပါ

သွားထားမယ်ဆိုရင်လည်း နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းတွေက ငွေကြေး ကူညီကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက်က မိသားစုကို မခွဲနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ဟိုင်ဖာကို မခွဲနိုင်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ရောဒါရပ်ကွက်က ကျောင်း မှာပဲ တက်ဖြစ်သွားတယ်။ အိမ်နဲ့လှမ်းလို့ အဲဒီကလူတွေက ကျွန်မကို သိပ်မသိဘူးဆိုတော့ကာ ကျွန်မကို တခြားကလေးတွေလိုပဲ ဆက်ဆံကြ တယ်။ ကျွန်မညီဟိုင်ဖာကို ဆက်ဆံကြသလိုမျိုးပေါ့။

“အို...နူဂျွဒ်၊ သမီးက သိပ်လှတာပဲကွယ်” တဲ့။

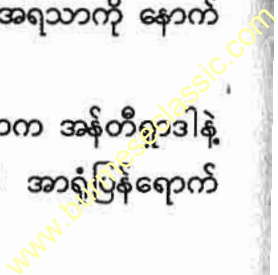
ဘုရား၊ ဘုရား။ ဒီအချိန်မျိုးမှာတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ မျက်လုံး ပြာပြာတွေနဲ့ အရမ်းကြည့်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်မတို့ဆီကို လျှောက်လာတယ်။ မရမ်းရောင် နုနုခေါင်းစည်းကနေ သူ့ရဲ့ဆံပင်တိုတိုတွေက ဖရိုဖရဲထွက်ကျနေတယ်။ သူ့ဘေးမှာလည်း ကျောင်းသူလေးတွေ အများကြီးပဲ။ သူက လက်တွေ ဝှေ့ယမ်းပြီး စကားကိုကျယ်ကျယ်နဲ့ တတွတ်တွတ်ပြောနေတယ်။ သူ့အသံက ဗလုံးဗထွေးနု၊ ကြည့်ရတာ နိုင်ငံခြားဘာသာစကားနဲ့ ပြောနေတာနဲ့တူတယ်။

ရှာဒါက အဲဒီအမျိုးသမီးက Glamour ကတဲ့။ Glamour ဆိုတာ အမေရိကန်အမျိုးသမီး မဂ္ဂဇင်းကြီးပေါ့။ သူကအမေရိက ကနေ ဒီအထိ ကျွန်မကိုတွေ့ချင်ရုံသက်သက်နဲ့ကို လာခဲ့ရတာတဲ့။ ကျွန်မ အကြောင်းကို တစ်ခါထပ်ပြောရ ပြန်တယ်။ ဟိုနာကျည်းစရာအကြောင်း တွေကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မမျက်နှာက အေးစက်တောင့်တင်း သွားရပြန်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောရတာ၊ တကယ့်ကို စိတ်ပင်ပန်း စရာပဲ။ ဒီမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မှုကို လူမသိအောင် ထိန်းပြီးနေရတာကိုးက လည်း ပင်ပန်းရတာပဲ။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ။ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း မြည်လာတယ်။ ကျွန်မတော့ လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီပဲ။ ကျွန်မတို့ ဆရာမနာမည်က နာမိယာတဲ့။ သူကတုတ်ကလေးတစ်ချောင်း ကိုင်ပြီး၊ ကျောင်းသူတွေ အကုန်လုံးကို နံရံမှာကပ်ပြီး ရပ်နေဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်မလည်း မြန်မြန်ပဲ လိုက်လုပ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ သူက ကျွန်မတို့အားလုံးကို သူ့အတန်းကနေ ကြိုဆိုတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ နောက် ကျွန်မတို့ကို အတန်းထဲက ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ခုံတွေကို ဒေါင့်လိုက်အနေနဲ့ နှစ်တန်းခွဲထားတယ်။ ကျွန်မက ပြတင်းပေါက်ဘေးက အတန်းကိုဝင်ထိုင်တယ်။ အတန်းရှေ့ဆုံးလည်း မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးလည်းမကျတဲ့ တတိယမြောက်အတန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်မဘေးမှာတော့ ကျွန်မနာမည် မသိသေးတဲ့ ကျောင်းသူနှစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ ကျွန်မမျက်လုံးတွေက ကျောက်သင်ပုန်းကနေ မခွာနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဆရာမက ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ မြေဖြူနဲ့စာလုံးတွေရေး နေတယ်။ ရာ-မ-ဒမ်-က-ရင်းမိတဲ့။ ရာမဒမ်ကရင်းမိ။ ပျော်စရာဥပုသ်လပါပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ပဟေဠိက အဖြေညှိနိုင်လိုက်ပြီ။ စာလုံးတွေက ကျွန်မဦးနှောက်ထဲကို စီးဝင်သွားတယ်။ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတဲ့ ကျွန်မနှလုံးခုန်သံက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။

ဆရာမက ကျွန်မတို့ကို နိုင်ငံတော်သီချင်းကို အလွတ်ဆို တတ်အောင် သင်ပေးတယ်။ စာရွက်တွေကို တရွမ်းရွမ်းလှန်နေမိတယ်။ တကယ့်ကို ကျောင်းပီသတဲ့အသံပေါ့။ ကျောင်းရဲ့အရသာကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ခံစားရပြီ။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပဲ ကျွန်မက စောစောက အန်တီဂျာဒါနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးတို့ ပြောနေကြတဲ့ဇာတ်လမ်းကို အာရုံပြန်ရောက်

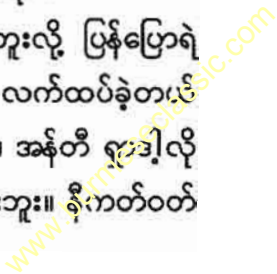

ကျွန်မနာမည်နုဂျီဒါပါ

သွားတယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက အန်တီရှာဒါ့ကို ပြောနေတယ်။ “မနှစ်က ကျွန်မတို့ကျောင်းမှာ ကျောင်းသူတစ်ယောက် ရုတ်တရက်ကျောင်း ပျက်သွားတယ်။ ဘာသတင်းမှလည်း မကြားရဘူး။ အစကတော့ ကျွန်မက သူပြန်လာမယ်ထင်တာ။ ဒါပေမယ့် သူ့သတင်းကို လုံးလုံးကို မကြားရတော့ဘူး။ နောက်တော့ လနည်းနည်းကြာမှ သူကယောက်ျား ရပြီး ကလေးတောင်မွေးနေပြီတဲ့။ အဲဒီကျောင်းသူက ၁၃နှစ်သမီးပဲ ရှိသေးတာ”

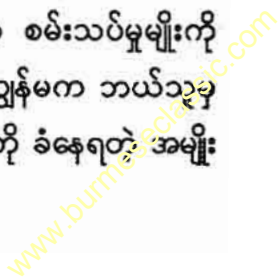
ဆရာမကြီးနဲ့ အန်တီရှာဒါ့တို့က ကျွန်မ မကြားအောင် တိုးတိုး ပြောနေကြတယ်။ သူတို့ကတော့ ကျွန်မလန့်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိပြီးသား။ အဲဒီအစီအစဉ် က လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ် ပေါင်းများစွာကတည်းက ကျွန်မခေါင်းထဲ ရောက်နေတာ။ ကျွန်မစိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်မကြီးလာရင် အန်တီ ရှာဒါ့လို ရှေ့နေမကြီးလုပ်မယ်။ ကျွန်မလို မိန်းကလေးတွေ အားလုံးကို တတ်နိုင်သလောက် ကယ်တင်မယ်။ တကယ်လို့ဖြစ်နိုင်ရင် အိမ်ထောင် ပြုနိုင်တဲ့ တရားဝင်အသက်ကို ၁၈နှစ်အထိ တိုးမယ်။ ဒါပေမယ့် ၂၀၊ နောက်ဆုံး ၂၂နှစ်အထိ တိုးပစ်မယ်။ ကျွန်မခေါင်းမာမာနဲ့ ကျား ကုတ်ကျားခဲ ကြိုးစားရမှာပဲ။ ယောက်ျားတွေကို မျက်လုံးထဲ တည့် တည့်ကြည့်ရင်း စကားပြောတတ်အောင် သတ္တိမွေးရမယ်။ အဖေက တစ်ခုခုပြောရင် ကျွန်မက အဲဒါကို သဘောမတူဘူးလို့ ပြန်ပြောရဲ ရမယ်။ သူကတမန်တော်က အီရှာကို ၉နှစ်သမီးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာမျိုး ပြောလာရင် ကျွန်မကပြန်ငြင်းနိုင်ရမယ်။ အန်တီ ရှာဒါ့လို ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးမယ်။ ကျွန်မမျက်နှာကိုအုပ်ထားဘူး။ ရိုးကတ်ဝတ်

ရတာ တကယ့်အခက်အခဲပဲ။ အထဲမှာ အသက်ကောင်းကောင်း မရှုနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ဆင့်ချင်းစီတော့ သွားရမှာပေါ့။ ပထမဦးဆုံး အိမ်စာတွေလုပ်ရမယ်။ ကျွန်မက ကျောင်းသူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ကောလိပ်ကျောင်းသွားရမယ်။ ဥပဒေပညာသင်ရမယ်။ အလုပ်ကို ကြိုးစားရမယ်။ နောက်ဆုံးကျွန်မမျှော်လင့်တဲ့နေရာကို ရောက်အောင် သွားရမယ်။

ကျွန်မ တရားရုံးကို ထွက်ပြေးပြီးကတည်းက ဖြစ်ရပ်တွေက ခပ်သွက်သွက်ပဲ ဖြစ်ပွားနေတယ်။ ကျွန်မအပေါ်မှာ သက်ရောက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်နိုင်ဖို့တောင် မတတ်နိုင်ဖြစ်နေရတယ်။ ကျွန်မအတွက် အချိန်လိုနေတယ်။ စိတ်လည်းရှည်ရမယ်။ အန်တီရှာဒါက ဆရာဝန်နဲ့သွားပြဖို့ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်တိုက်တွန်းဖူးတယ်။ ဆရာဝန်တွေက ကျွန်မကို ကူညီနိုင်မှာတဲ့။ ဒါပေမယ့် နောက် ဆုံးမိနစ်ရောက်ရင် ကျွန်မက ချိန်းထားတာကို ဖျက်ပစ်တတ်တယ်။ စိတ်ပျက်စရာပဲလေ။ ဟုတ်ဘူးလား။ ကိုယ်မသိတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ လှူကြီးနဲ့သွားတွေ့ရမှာကို။ နောက်တော့ အန်တီရှာဒါကလက်မြောက်လိုက်တယ်။

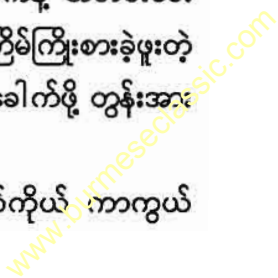
စစချင်းမှာ ကျွန်မကို နှိပ်စက်နေတာက အရှက်တရားပဲ။ တခြားသူတွေနဲ့ ကျွန်မက မတူညီတာက အခက်အခဲဖြစ်နေတယ်။ သူများနဲ့ယှဉ်ရင် ကိုယ်ကနိမ့်ကျနေသလိုပဲ။ ဒီအကြောင်းကို ကျော်လွှားဖို့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုခက်ခဲတဲ့ စမ်းသပ်မှုမျိုးကို ဘယ်လိုမှတစ်ယောက်တည်း မရင်ဆိုင်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မက ဘယ်သူမှ နားလည်မပေးနိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ခံနေရတဲ့ အမျိုးအမည်မသိ သားကောင်တစ်ကောင်လိုပဲ။

ကျွန်မနာမည်နုဂျွန်ပါ

ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မသိလာတာက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ အခုပဲကြည့်လေ၊ ၁၃နှစ်သမီးလေး အကြောင်းပေါ့။ ဘယ်သူမှ ဒီအကြောင်းကို ထုတ်မပြောကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ဇာတ်လမ်းတွေက ရှိနေမှာပဲ။ ကျွန်မတို့ တွေးကြည့်နိုင်တာထက်ကို ပိုများနေမယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်က အန်တီရှာဒါက ကျွန်မကို အာဝါနဲ့ရမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့မိတ်ဆက် ပေးတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက တရားရုံးမှာ ကွာရှင်းခွင့် လျှောက်ထားသူတွေ။ သူတို့ကို စစ်မြင်မြင်ချင်းမှာကိုပဲ ကျွန်မက သူတို့ကို ဆီးပြီး ဖက်ထားလိုက်တယ်။ သူတို့က ကျွန်မညီမလေးတွေလိုပဲ။ သူတို့ဇာတ်လမ်းတွေကို နားထောင်ရတာ ကျွန်မအတွက် အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစရာပဲ။ အာဝါက ကိုးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ သူထက် အသက် ၂၅နှစ်တောင်ပိုကြီးတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မလိုပဲ သူ့အဖေက သူ့ကို အတင်းလက်ထပ်စေခဲ့တာပါ။ သူကကျွန်မအကြောင်းကို တီဗီကနေ တွေ့ပြီးတဲ့အချိန်မှာ တစ်မနက်တော့ အိမ်နားကဆေးရုံ တစ်ရုံမှာ အကူအညီသွားတောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်တဲ့။ သူတို့အိမ်က ဂျိတ်လာရွာမှာရှိတာ။ ဆန်နာတောင်ပိုင်းကပေါ့။ ရမ်းကတော့ အသက် ၁၂နှစ်မှာ သူ့မိဘတွေက အိမ်ထောင်ခွဲလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာတင် သူလည်းဘဝ ပျက်တာပဲ။ ဒီကွာရှင်းမှုကို ကလဲ့စားချေတဲ့အနေနဲ့ သူ့အဖေက သူ့ကို အသက် ၃၁နှစ်ရှိနေတဲ့ သူ့ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းပေးစားခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ဖူးတဲ့ ရမ်းဟာ နောက်ဆုံးတော့ တရားရုံးရဲ့တံခါးကို လာခေါက်ဖို့ တွန်းအားတွေရသွားတော့တာပဲ။

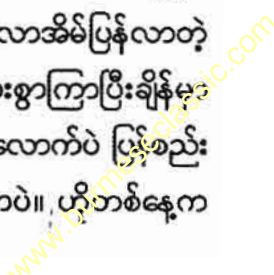
ကျွန်မအကြောင်းက သူတို့ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်

တတ်ဖို့ တွန်းအားပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရတော့ အရမ်းကိုဂုဏ်ယူမိတယ်။ သူတို့ယောက်ျားတွေကို တွန်းလှန်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချရဲလားအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်မရဲ့တာဝန်က သေးငယ်တဲ့အပိုင်းကနေ ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ သိလာရတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေကို မြင်ကြားရတာက ကျွန်မကို သူတို့ရဲ့နာကျင်မှုတွေအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာမိစေတယ်။ သူတို့ပြောတာတွေ နားထောင်ရင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရဲ့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုတွေဟာ သူတို့အပေါ်မှာလည်း အတူတူသက်ရောက်နေပါလားလို့ ယူဆလာမိစေတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မတွေးမိတာက ခါလက်စ်တော်သင့်ပြီ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မိန်းကလေးတွေအတွက် ကြောက်စရာကိစ္စပဲ။ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှဆို ဘယ်တော့မှပဲ။

မိနာဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မကြာခဏဆိုသလို ပြန်တွေးမိတယ်။ ဘဝက သူ့အတွက်လည်းဆိုးရွားတာပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ကျွန်မတို့အိမ်ကြီး ဂျမီလာထောင်က လွတ်လာတယ်။ သူကကျွန်မတို့အိမ်ကို လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာချိန်မှာတော့ ကျွန်မက သူ့ကိုဆီးပြီးဖက်ထားမိတယ်။ သူ့ကိုပြန်တွေ့ရတာ ဘယ်လောက်အံ့အားသင့်စရာလဲ။

သူကထောင်ထဲမှာ ရာဇဝတ်သားတွေနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ်သတ်လို့ ဖမ်းခံနေရတဲ့လူတွေတောင် ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောကြဘူး။ ဂျမီလာအိမ်ပြန်လာတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို မဖျက်ဆီးချင်လို့ပေါ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီးချိန်မှာ ကျွန်မတို့မိသားစုတွေ ပြန်စည်းလုံးသွားတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြန်စည်းလုံးတယ်ပြောပြော။ ပြဿနာကတော့ ရှိနေသေးတာပဲ။ ဟိုဘစ်နေ့က

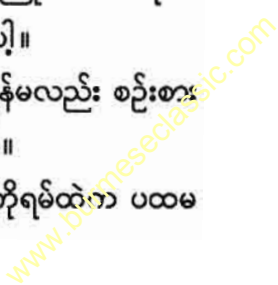

ပဲ ကျွန်မအစ်မတွေ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ဂျွန်မိလားကို ကယ်တင်ဖို့ မိုနာက စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးတယ်ဆိုပေမယ့် ဂျွန်မိလားကိုတော့ ဒေါသ ထွက်နေတုန်းပဲ။ သူတို့ မိသားစုပြိုကွဲရတာ ဂျွန်မိလားကြောင့်လို့ စွပ်စွဲ နေတုန်းပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ အရင်လို ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါက သူ့ ယောက်ျားအမှားလေ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မစဉ်းစားတယ်။ တစ်နေ့နေ့ကြရင်တော့ ဖာရတ်ကို သူ့သာမိန်းမယူခဲ့ရင် သူ့မိန်းမကို ကောင်းကောင်းဆက်ဆံပါမယ်လို့ သူ့ကို ကတိပေးခိုင်းမယ်။

လေယာဉ်တစ်စီးက ကောင်းကင်ကို ဖြတ်ပြီးပျံလာတယ်။ အမြီးနောက်မှာ မီးခိုးတန်းကြီးကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လေယာဉ်က သူ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း ထွက်ခွာသွားပြီ။ သိပ်မကြာခင်မှာ နီးစပ်ရာ လေဆိပ်တစ်ခုခုမှာ ဆင်းသက်မယ်ပေါ့။ လေယာဉ်က ပြင်သစ်က လာတာလား၊ ဘာရိန်းကလာတာလားပဲ။ အဲဒီနှစ်နိုင်ငံထဲမှာ ဘယ်နိုင်ငံ က ကျွန်မတို့နဲ့ပိုနီးတာလဲ။ ကျွန်မအန်တီရှာဒါကို မေးကြည့်ရမယ်။ တစ်နေ့ကြရင် ကျွန်မလည်း လေယာဉ်စီးပြီး ကောင်းကင်ကို သွားမယ်။ ကမ္ဘာ့အဝေးဆုံးနေရာအထိသွားမယ်။ လေယာဉ်တစ်စီးက လူသုံးရာ လောက် ဆန့်မယ့်ပုံပဲ။ ဆော်ဒီကပြန်လာတဲ့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက် ပြောတာတော့၊ လေယာဉ်ဆိုတာ အထဲမှာ ဧည့်ခန်းကြီးလိုပဲတဲ့။ မဂ္ဂဇင်း တွေဖတ်လို့ရတယ်။ ဗန်းကလေးပေါ်မှာ အစားအသောက်တွေ စားနိုင် တယ်။ နောက်လူတွေက လေယာဉ်ပေါ်မှာ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ် မှာစားလို့ရသေးတယ်ဆိုပဲ။ ပီဇာဆိုင်မှာလိုနေမှာပေါ့။

ဆရာမက အသံကိုမြှင့်ပြီးပြောလိုက်လို့ ကျွန်မလည်း စဉ်းစား ခန်းဝင်နေတာကနေ ရုတ်တရက်သတိဝင်လာတယ်။

“ဖာသီဟကို ဘယ်သူ့အလွတ်ရလဲဟေ့၊ ကိုရမ်ထဲက ပထမ

ဦးဆုံးစုရဟ်လေ” လို့ သူက အတန်းတစ်တန်းလုံးကို မေးလိုက်တယ်။

ကျွန်မရဲ့အချိန်ကြာမြင့်စွာရှိနေတဲ့ မဝံ့မရဲစိတ်တွေက ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ လက်ကိုမြင့်မြင့်မြှောက်လိုက်ပြီး။ လူတိုင်းက မြင်နိုင်သည်အထိ ဆန့်ထုတ်ထားလိုက်တယ်။ အံ့အားသင့်စရာပဲ။ လူတွေက ကျွန်မအမူအရာပိုလွန်းတယ်လို့ ထင်နေမှာကို ကြောက်မနေမိတော့ဘူး။ အဖေကဘယ်လိုထင် မှာဆိုတာတွေ တွေးမနေတော့ဘူး။ လူတွေက ကျွန်မနောက်ကျောမှာ ဘာတွေပြောနေမယ်ဆိုတာ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ကျွန်မက နူဂျဒ်၊ ဆယ်နှစ်သမီး။ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မဖြေမယ်။ ရွေးချယ်မှုက ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်တာပဲ။

“နူဂျဒ်” လို့ ဆရာမက ပြောရင်းကျွန်မကို လှည့် ကြည့်တယ်။

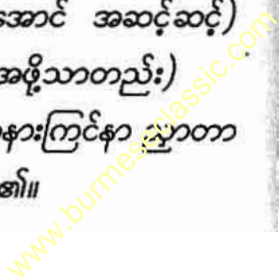
ကျွန်မရဲ့စိတ်အားထက်သန်မှုကို သူတွေ့သွားတယ်။

အသက်ကို ၀၀၅၂လိုက်ရင်း ထိုင်ခုံကနေထလိုက်တယ်။ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ရင်း၊ မနှစ်ကသင်ခဲ့ရတဲ့ ကိုရမ်ထဲက စာပိုဒ်ကို မှတ်ဉာဏ်ထဲက ပြန်ခေါ်ထုတ်လိုက်တယ်။

မပြတ်မဆဲ သနားကျင်နာညှာတာတော်မူထသော အနန္တကရုဏာရှင် ဖြစ်တော်မူထသော အလ္လာအရှင်မြတ်၏ နာမံတော်ဖြင့် (အစပြုပါ၏)

ချီးမွမ်းထောမနာခြင်း ဟူဟူသမျှသည် စကြာဝဠာအပေါင်းတို့ကို (မဖြစ်ပေါ်မီကစ၍ ပြည့်စုံပြီးစီးသည့်တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့်) ပြုစုပျိုးထောင်တော်မူသော အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်အဖို့သာတည်း)

(အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်သည်)မပြတ်မဆဲ သနားကြင်နာ ညှာတာတော်မူသော၊ အနန္တကရုဏာတော်ရှင်ဖြစ်တော်မူ၏။

(အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်သည် ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို ရှင်ပြန်ထစေတော်မူ၍ သူတော်စင်တို့အား) ကောင်းကျိုး(မသူတော်တို့ အား) မကောင်းကျိုးပေးတော်မူမည် ဖြစ်သောနေ့ကို အစိုးရတော်မူသော အရှင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် အရှင်မြတ်ကိုသာလျှင် ခယရိုကျိုး ရှိခိုးဆည်းကပ်ကြပါ၏။ ထိုပြင်တဝ ကျွန်တော်မျိုးတို့အား ကူညီ စောင့်မတော်မူပါရန် အရှင်မြတ်ထံတော်၌သာလျှင် ဆုတောင်း ပတ္တနာပြုပါ၏။

(အို - အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်)ကျွန်တော်မျိုးတို့အား အစစ အရာရာတွင် ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သော လမ်းစဉ်များကို ညွှန်ကြားပြသ တော်မူပါ။

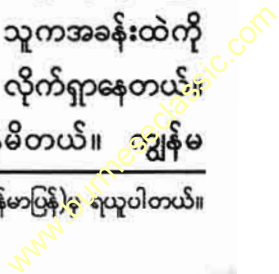
အကြင်သူတို့အပေါ်ဝယ် အလ္လာဟ်အရှင်မြတ်သည် (မေတ္တာ ကရုဏာသက်ဝင်တော်မူ၍) သုခချမ်းသာ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြုခဲ့လေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုသူမွန်သူမြတ်တို့၏ တရားလမ်းကို (ကျွန်တော်မျိုးတို့အား လည်း ညွှန်ကြားပြသတော်မူပါ) (ထိုသူမွန်သူမြတ်တို့သည်) အမျက် တော်စူးရှခြင်းခံရသူများလည်းမဟုတ်၊ လမ်းမှာသူများလည်းမဟုတ်။*

တိတ်ဆိတ်မှုက တစ်ခန်းလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားတယ်။

“ဘရာဇို၊ နူဂျွန်၊ အလ္လာက သမီးကိုစောင့်ရှောက်ပါစေ” လို့ ဆရာမက လက်ခုပ်တီးရင်း အတန်းထဲက ကျောင်းသူတွေကိုလည်း လိုက်တီးဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ သူကအခန်းထဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း နောက် ထပ်ရွတ်နိုင်မယ့်သူကို လိုက်ရှာနေတယ်။

ကျွန်မခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း ပြုံးနေမိတယ်။ ချွန်မ

* ဤကိုရမ်ဘာသာပြန်ချက်ကို ဆရာဃာဇီမုဟမ္မဒ် ဟာရှမ်ရဲ့ကိုရမ်(မြန်မာပြန်)မှ ရယူပါတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ သက်ပြင်းကြီးကို ချမိတယ်။ ကျွန်မက အဖြူအစိမ်းယူနီဖောင်းနဲ့ ကျွန်မလိုမျိုး မိန်းကလေး အယောက် ၅၀ရှိတဲ့ အတန်းထဲက ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပဲ။ မူလတန်းက ၂တန်း ကျောင်းသူလေးပဲ။ အတန်းတွေက ပြန်စနေပြီ။ တခြားသော ထောင်ပေါင်းများစွာသော ယီမင်က မိန်းကလေးငယ်လေးတွေလည်း ကျွန်မလိုပဲ စာတွေသင်နေကြတယ်။ ကျွန်မအိမ်ပြန်ရောက်ရင် အိမ်စာတွေလုပ်မယ်။ ရောင်စုံခဲတံနဲ့ ပုံတွေဆွဲမယ်။

ဒီနေ့တော့ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်မပြန်ရခဲ့တယ်။ တကယ့်ကို သာမန်မိန်းကလေးပဲ။ ဟိုတုန်းကလိုပေါ့။ ကျွန်မက ကျွန်မပဲ။

ဇာတ်သိမ်း

ရှာဒါရဲ့ပန်းရောင်ဝတ်ရုံကို တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း နူဂျီဒီက အားလုံးကို ပြုံးပြနေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ ရှက်နေပုံပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာမှုကိုတော့ မျက်လုံးတွေမှာ မြင်နေရတယ်။

“နောက်တစ်ပုံ” လို့ မီဒီယာတွေက အော်နေတယ်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၁၀ရက်၊ နယူးယောက်မြို့မှာ ကမ္ဘာ့ အသက်အငယ်ဆုံး တစ်ခုလပ်က Glamour ရဲ့ တစ်နှစ်တာ အမျိုးသမီး ဆုရသူအဖြစ် ကြေညာခံခဲ့ရတယ်။ အသက်ဆယ်နှစ်ပဲရှိသေးပေမယ့် သူကနာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နှစ်ကိုးကစ်မင်း၊ အမေရိကန် နိုင်ငံ ခြားရေးဝန်ကြီး ကွန်ဒိုလီဇာရိုင်ကစ်နဲ့လွတ်တော်အမတ် ဟီလာရီ ကလင်တန်တို့လို နာမည်ကျော်တွေနဲ့အတူ ဒီဆုကို လက်ခံရရှိခဲ့တယ်။ ယီမင်က ကလေးမလေးအတွက် တကယ့်ကို ထိုက်တန်တဲ့ဂုဏ်ပြုမှုပါ။ တစ်ချိန်က လူမသိသူမသိ သားကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်မတို့ခေတ်ရဲ့ သူရဲကောင်းဖြစ်လာနေပါပြီ။ ဒီနေ့ဆိုရင် သူက သာမန်ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါက သူ့ထိုက် ထိုက်တန်တန်ပြန်လည်ရရှိခဲ့တဲ့ ဘဝပါ။

နူဂျီဒ်က အနိုင်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် သူဂုဏ်ယူရတယ်။ သူကွာရှင်းပြီးလို့ ၂လအကြာ ကျွန်မနဲ့သူနဲ့ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဇွန်လမှာ ပထမဦးဆုံးစတွေ့ကတည်းက ကျွန်မစိတ်ထဲကို ရုတ်တရက် စူးစူး နှစ်နှစ်ဝင်ခဲ့တဲ့အချက်က သူ့ရဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ပါ။ သူက မယုံနိုင်လောက်အောင် ခက်ခဲတဲ့ လွန်ဆွဲမှုမျိုးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလို့ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ ရုတ်တရက်ကြီး လူကြီးဘဝကို ဆွဲသွင်းလိုက်ရင်း သူ့ရဲ့ချစ်စ ရာကောင်းတဲ့ ရိုးသားတဲ့ကလေးဘဝက လုယူခံလိုက်ရခြင်းရဲ့ အကျိုး ဆက်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

သူ့အသံက လူကြီးသံပေါက်နေတယ်။ ကျွန်မကို သေချာရှင်းပြ နေတယ်။ ဖုန်းထဲမှာပေါ့။ ယီမင်ရဲ့ မြို့တော်ဖြစ်တဲ့ ဆန်နာရဲ့ဆင်ခြေဖုံး က ဒါရက်စရပ်ကွက်ရဲ့ ဝင်္ဂါပါလို ရှုပ်ထွေးပြီး ဖုန်ထူထူလမ်းတွေမှာ ကျွန်မကို အိမ်မှားမဝင်မိအောင် သူကဖုန်းထဲကနေ အသေးစိတ်ကို လမ်းညွှန်ပေးနေတယ်။

ကျွန်မလည်း အဲဒီကိုရောက်ရော သူကကျွန်မကို အိမ်နားက လူရှုပ်တဲ့ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စောင့်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို လည်း ဝတ်ရုံနက်ကြီးဖုံးထားလို့ သူ့ညီမလေး ဟိုင်ဖာက သူ့ဘေးမှာ။ “ကျွန်မက သကြားလုံးဆိုင်နားမှာ စောင့်နေတာ” လို့ သူကကျွန်မကို ပြောတယ်။ သူငယ်သွား လှလှလေးတွေတော့ ပိုးစားကုန်တော့မှာပဲ။ ဗန်ဒါစေ့လို မျက်လုံးတွေနဲ့ ကလေးမျက်နှာလေး။ နတ်သမီးလေးလို ပြုံးနေတတ်တယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ တခြားကလေးတွေလိုပဲ သကြား လုံးစားရတာကြိုက်မယ်။ တီဗီအကြီးကြီးလိုချင်မယ်။ သူ့မောင်တွေ၊ ညီမတွေနဲ့ မျက်စိဖုံးပြီး အဝတ်နဲ့လိုက်ရိုက်ရတဲ့ ကစားနည်းကို ကစား ရတာကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ပုံမျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တွင်းမှာတော့

ကျွန်မနာမည်နူဂျွန်ပါ

သူကတကယ့်ကို လူကြီးလေးပဲ။ အခက်အခဲအကျပ်အတည်းတွေက သူ့ကိုရင့်ကျက်လာစေတယ်။ သူဖြတ်သွားတဲ့နေရာတိုင်းမှာ သူ့ကိုမှတ်မိနေတဲ့ ဆန်နာရဲ့ အမျိုးသမီးထုကြီးက လှမ်းအော်ပြီး ဂုဏ်ပြုနေတဲ့ “မူဘာရွတ်ခံ” ဆိုတဲ့ အသံတွေကို အပြုံးနဲ့ နားထောင်နိုင်နေတဲ့သူပဲ။

ဟာဆီနာအယ်လ်ကာဒရီဆိုတာက ဆန်နာတက္ကသိုလ်ရဲ့ အမျိုးသမီးအခွင့်အရေးဆိုင်ရာ ဒါရိုက်တာပါ။ သူက ကျွန်မကို “နူဂျွန်ရဲ့ ကွာရှင်းမှုက ပိတ်ထားတဲ့တံခါးတွေကို ဆောင့်ကန်ဖွင့်လိုက်သလိုပဲ” လို့ ပြောပါတယ်။ ဟာဆီနာက ယီမင်မှာ မိန်းကလေးတွေရဲ့တစ်ဝက်ကျော်ဟာ အသက် ၁၈နှစ် မပြည့်ခင်မှာကိုပဲ အိမ်ထောင်ကျနေကြတဲ့ ကိစ္စကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ့် လေ့လာမှုကို ကြီးကြပ်ခဲ့တဲ့သူပါ။

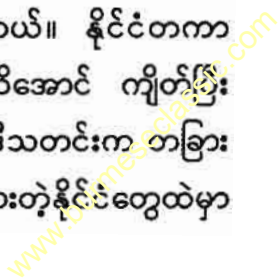
ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါအမှန်ပါပဲ။ နူဂျွန်ရဲ့ဇာတ်လမ်းဟာ ကျွန်မတို့ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးနေပါတယ်။ အာရေးဗီးယားကျွန်းဆွယ်မှာ မိန်းကလေးငယ်လေးတွေကို လက်ထပ်တာက ရိုးရာလိုဖြစ်နေတာပါ။ အခုတော့ ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်စရာ ရဲရင့်မှုကြောင့် အခြားသော အသံငယ်လေးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ယောက်ျားတွေကို ဆန့်ကျင်ဖို့ သတ္တိတွေရှိလာကြပါပြီ။ နူဂျွန်ရဲ့တရားရုံးအမှုပြီးတဲ့နောက်မှာ ငြိမ်အရွယ် အာဝါနဲ့ ၁၂နှစ်သမီး ရမ်းတို့ဟာ ရိုင်းစိုင်းခက်ထန်လှတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ ချုပ်နှောင်မှုကြီးတွေကို ဖြတ်တောက်ဖို့ တရားရုံးမှာ ဥပဒေကြောင်းအရ ကြိုးစားနေကြပါပြီ။ နူဂျွန်ရဲ့သမိုင်းဝင် တရားရုံးအမှုအခင်းပြီးတဲ့နောက် တစ်နှစ်အကြာမှာ အသက် ၅၀ကျော် အဖိုးကြီးနဲ့သူ့အဖေက အတင်းလက်ထပ်ပေးစားတာကို ခံခဲ့ရတဲ့ ၈နှစ်အရွယ် ဆော်ဒီမိန်းကလေးက ကွာရှင်းဖို့တရားစွဲဆိုတာဟာ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ အလွန်အလွန်ကို

အငြင်းပွားဖို့ကောင်းတဲ့ ဆော်ဒီလိုနိုင်ငံမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ ပထမဦးဆုံး ဖြစ်ပွားခဲ့တာပါပဲ။

၂၀၀၉ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီမှာတော့ ယီမင်ပါလီမန်က ဥပဒေသစ် ထုတ်ပြန်ပြီး ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးတိုင်းရဲ့ တရားဝင် အိမ်ထောင်ပြုနိုင်တဲ့အသက်ကို ၁၇နှစ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါအပြင်ကို မနိုင်တဲ့ဝန်ထမ်းပြီး မယားတွေမဟားတရားယူ၊ ကလေး တွေ တပြတ်ပြတ်မွေး၊ မကျွေးနိုင်၊ မမွေးနိုင်တော့မှ ဖြစ်သလိုပစ်ထား တတ်တဲ့ နူဂျီဒ်အဖေလို လူမျိုးတွေကို နှိပ်ကွပ်တဲ့အနေနဲ့ အဲဒီဥပဒေ သစ်မှာ အပိုဆောင်းလာမယ့် ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ထောက်ပံ့နိုင် သည်အထိ စီးပွားရေးတောင့်တင်းတယ်ဆိုတော့မှ ယောက်ျားတစ် ယောက်ဟာ မိန်းမနောက်တစ်ယောက် ထပ်ယူပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း ထည့်သွင်းပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီအောင်မြင်မှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ယီမင်က အမျိုးသမီးအခွင့်အရေး လှုပ်ရှားသူတွေက စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုးနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်ကြပါတယ်။ ဥပဒေသစ်ဟာ ပါလီမန်ရဲ့အမတ်အ များစု ထောက်ခံမှုကို ရခဲ့ပေမယ့် သမ္မတလီအဗ္ဗဒူလာအဲလ် ဆာလီက ဒီဥပဒေကို သက်ရောက်မှုရှိဖို့ ကြိုးပမ်းတယ်။ မကြိုးပမ်းဘူးဆိုတာက စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပါ။

နူဂျီဒ်ကတော့ သိချင်မှသိမယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာ သူက မကောင်းဆိုးရွားအောက်လမ်းနည်းတစ်ခုကို ဖြိုခွဲလိုက်တာပါ။ သူ့ရဲ့ကွာရှင်းမှုသတင်းက ကမ္ဘာအနှံ့ပြန့်သွားတယ်။ နိုင်ငံတကာ မီဒီယာတွေမှာ ပါဝင်လာတယ်။ လူမသိသူမသိအောင် ကျိတ်ဦး ကျူးလွန်နေတဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေကို ဖြိုလှဲပစ်မယ့် ဒီသတင်းက တခြား နိုင်ငံတွေကိုပါ ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ အဲဒီလို ပျံ့နှံ့သွားတဲ့နိုင်ငံတွေထဲမှာ

ကျွန်မနာမည်နူဂျွန်ပါ

အာဖဂန်နစ္စတန်၊ အီဂျစ်၊ အိန္ဒိယ၊ မာလီ၊ ပါကစ္စတန်စသဖြင့် ပါဝင်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နူဂျွန်ရဲ့ဇာတ်ကြောင်းကို သိရတာက ကျွန်မတို့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ဆန်းစစ်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးနေပါတယ်။ အနောက်တိုင်းကမ္ဘာမှာ မူဆလင်မိန်းကလေးတွေက အကြမ်းဖက်မှုတွေခံရတယ်။ ကလေးဘဝမှာတင် အိမ်ထောင်ပြုနေရတယ်။ ဒီလိုတင်းကျပ်တဲ့ အစွဲလမ်းကမ္ဘာကလာတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေလို့မြင်နေကြတာက ဖက်ရှင်တစ်ခုလို ဖြစ်လာနေတယ်။

ယီမင်မှာတော့ အဖေတွေအဖို့ သူတို့သမီးတွေကို အပျိုဖော်မဝင်ခင် အိမ်ထောင်ချပေးရခြင်းမှာ အကြောင်းအရင်းများစွာရှိနေပါတယ်။ ဟာဆီနာက “ဆင်းရဲမွဲတေတာ၊ ဒေသတွင်း ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ၊ ပညာမတတ်တာတွေက အဓိက အကြောင်းတွေပါ” တဲ့။ မိသားစုဂုဏ်သိက္ခာ၊ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှာ စိုးရိမ်ရတာ၊ လူမျိုးစုတွေကြား ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိနေတာစတဲ့အကြောင်းတွေကလည်း မိဘတွေအဖို့ ခက်ခဲတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမိစေပါတယ်။ ဟာဆီနာရဲ့ အပြောအရ ရိုးရာစကားပုံတောင်ရှိတယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပျော်ချင်ရင် ကိုးနှစ်သမီးနဲ့လက်ထပ်ပါတဲ့။

ဆော်ဒီနိုင်ငံမှာ ဉာဏ်သမီးလေးက လက်ထပ်ပြီး သုံးရက်ပဲကြာလိုက်တယ်။ အဲဒီကလေး ဆုံးပါးသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းထွက်လာပြီး မကြာခင်မှာ ယီမင်တိုင်းရဲ့ အယ်ဒီတာချုပ် နာဒီယာအယ်လ်ဆာကတ်ဖ်က “ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက လူတော်တော်များများအဖို့ ကလေးတွေကို လက်ထပ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ ထုံးတမ်းစဉ်လာပဲလို့ ထင်နေတာပဲ” လို့ ပြောလာပါတယ်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ရမယ့်

အစား ကလေးမိဘတွေက ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူကို တောင်းပန်လိုက်တယ်။ အပြစ်အနာအဆာပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းမိတဲ့ဈေးသည်လိုပဲ။ ကိုးနှစ်သမီးသေသွားလို့ သူ့ထက်ငယ်တဲ့ ဂုနှစ်သမီးကို အစားပြန်ယူပါလို့တောင် ကမ်းလှမ်းလိုက်သေးတယ်။ နူဂျွဒ်ရဲ့ဆောင်ရွက်ချက်က ကျွန်မတို့အတွက် ရဲရင့်မှုဖြစ်ပေမယ့်လို့ ရှေးရိုးစွဲတွေကတော့ ညစ်ပတ်တဲ့မသမာမှု အပြစ်ပေးရမယ့် မကောင်းမှုလို့ မြင်ကြသလို အစွန်းရောက်တွေကတော့ ဒါဟာဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်တဲ့အတွက် သေဒဏ်ပေးရမယ်လို့တောင် ခြိမ်းခြောက်ကြပါတယ်။

နယူးယောက်မှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေအပြီးမှာတော့ ယီမင်ရဲ့ သူရဲကောင်းငယ်လေးဖြစ်တဲ့ နူဂျွဒ်ရဲ့ သာမန်ဘဝဟာ စိတ်မကောင်းစရာကိုပဲ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းနေပါတယ်။

နူဂျွဒ်က မိဘတွေနဲ့ပြန်နေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းနဲ့ ဘာအဆက်အဆံ့မှ မရှိတော့ပါဘူး။ သူ့ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာတောင် ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး။ အိမ်မှာတော့ သူ့အစ်ကိုတွေက နူဂျွဒ်တစ်ယောက် နိုင်ငံတကာရဲ့ အာရုံစိုက်မှုကို ခံနေရလို့ နူဂျွဒ်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြပါတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေကလည်း နိုင်ငံခြားသား တီဗီအစီအစဉ်တွေက မကြာခဏဝင်ထွက်နေလို့ သဘောမကျကြပါဘူး။ နူဂျွဒ်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ကြားရသူတိုင်းက ကျွန်မတို့ မြင်သလိုမြင်နိုင်ကြသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။

ရှာဒါကိုယ်တိုင်လည်း ခြိမ်းခြောက်ခံရမှုတွေက မလွတ်ပါဘူး။ ခြိမ်းခြောက်သူတွေက သူဟာယီမင်ရဲ့မကောင်းတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို နိုင်ငံတကာကို လျှောက်ပြနေတယ်လို့ စွပ်စွဲကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ တောနယ်ဘက်တွေမှာ အစိုးရမဟုတ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း

ကျွန်မနာမည်နူဂျီဒ်ပါ

တွေက ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကို ငယ်ငယ်နဲ့လက်ထပ်တာရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကျိုးဆက်တွေအကြောင်း အသိပညာပေးတာတွေ လုပ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ဒေသတွင်း ဓလေ့ထုံးတမ်းတွေဟာ အထိမခံရွှေပန်းကန်အဖြစ် အကဲဆတ်နေဆဲပါပဲ။ ဥပမာပြောရရင် Oxfam ဆိုတဲ့ အဖွဲ့ဟာ ဒီပရောဂျက်မှာ အရင်းအနှီးအများဆုံး ထည့် ဖန်တီးထားသူပါ။ သူတို့က တိုင်းပြည်ရဲ့တောင်ပိုင်းမှာ အသိပညာပေးရေးနဲ့ မြှင့်တင်ရေး workshop တွေ စီစဉ်ရာမှာ စကားလုံးတွေကို ဂရုစိုက်ရွေးချယ်ပြီး အသုံးပြုနေကြပါတယ်။ တရားဝင်အသက်အရွယ်လို့ သုံးနှုန်းတဲ့နေရာမှာ စိတ်ချရတဲ့ လုံခြုံတဲ့အသက်အရွယ်လို့ သုံးနှုန်းပါတယ်။ ဒါက ကလေးသူငယ်လက်ထပ်မှုရဲ့ အန္တရာယ်တွေကိုပိုမြင်သာစေပါတယ်။ စိတ်ဒဏ်ရာရတာတွေ၊ ကလေးမွေးစဉ်သေဆုံးတာတွေ၊ ကျောင်းထွက်ရတာတွေက တကယ့်အန္တရာယ်တွေပါ။

ဒီလုပ်ငန်းဟာ ခက်ခဲနေဆဲပါပဲ။ ဒေသတွင်းလူကြီးတွေက ဒီလုပ်ငန်းကလူတွေဟာ အနောက်နိုင်ငံတွေရဲ့ ယိုယွင်းပျက်စီးမှုတွေကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်နေတယ်။ အစ္စလာမ်ဘာသာကို ဖျက်လို ဖျက်ဆီးလုပ်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲတာတွေ ရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကွင်းဆင်းလုပ်ဆောင်နေကြတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဟာ အမြဲတမ်းခြိမ်းခြောက်ခံနေရပါတယ်” လို့ Oxfam ရဲ့ အထူးပရောဂျက်မန်နေဂျာဖြစ်တဲ့ ဆိုဟာဘက်စ်ရန်က ပြောပြပါတယ်။ ကြည့်ရတာ နှစ်တွေအကြာကြီး ကြိုးစားရဦးမယ့်ပုံပါပဲ။

နူဂျီဒ်တို့ရပ်ကွက်ထဲက အခြေအနေဟာ နယူးယောက်က အခြေအနေနဲ့ ကွာခြားနေပါတယ်။ လမ်းမီးတွေ လင်းနေတာမရှိဘူး။ ဆောင်းတွင်းအေးလို့ရှိရင် အိမ်မှာအပူဓာတ်ပေးနိုင်ဖို့က ရှေးကြီးလွန်း

တယ်။ ဆန်နာမှာတော့ အထည်ဆိုင်တွေရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ ညနေဘက်ပွဲတက် ဝတ်စုံရှည်တွေကို ရောင်းနေဆဲပါ။ မနက်တိုင်း မိသားစုတစ်စုလုံးစာအတွက် နံပြားသွားဝယ်နေကြဆဲပါပဲ။ နှိုးစက် နာရီမမြည်လို့ နူဂျစ်အစ်ကိုတွေက နေ့လယ်ရောက်တဲ့အထိ အိပ်ကောင်း နေကြတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေလည်း ရှိနေပါတယ်။ နူဂျစ်အဖေကတော့ ကျန်းမာရေးချူချာနေပြီး အလုပ်လည်းမရှိပါဘူး။ နူဂျစ်အမေကတော့ အိမ်မှုကိစ္စအသေးအဖွဲလေးတွေကိုတောင် မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် မှတ်ဉာဏ်တွေချို့ယွင်းလာနေပါတယ်။

မိသားစုထဲမှာ ပြဿနာတွေပြည့်နှက်နေတာမို့ နူဂျစ်နဲ့ သူညီမဟိုင်ဖာတို့ဟာ အိမ်နားကကျောင်းကနေ ထွက်လိုက်ရပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခက်ခဲတဲ့အချိန်တွေ ကျော်လွန်လာချိန်မှာ အခု ဒီညီအစ်မက ပုဂ္ဂလိကကျောင်းမှာ တက်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြပါ တယ်။ အဲဒီမှာတော့ ပညာရေးကို ထောက်ပံ့တဲ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပို နီးစပ်ဖို့ရှိနေပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ကြတာ ၁၆ ဘာသာ ရှိနေပါပြီ။ ဒီကရတဲ့ မူပိုင်ခွင့်ကြေးတွေဟာ ဒီကလေးတွေရဲ့ ကျောင်း စရိတ်နဲ့ မိသားစုအတွက် အထောက်အပံ့တွေကို ပေးနေပါတယ်။ နူဂျစ်အနေနဲ့ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ရှေ့နေဖြစ်အောင် ပညာသင်ရတဲ့နေရာနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ကူညီပေးတဲ့ ဖောင်ဒေးရှင်းတစ်ခု ထူထောင်ရာမှာ သုံးမှာပါလို့ သူက ပြောပါတယ်။ နောက် နူဂျစ်က သူ့မိဘတွေအတွက် အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေးနိုင်ဖို့လည်း မျှော်လင့် နေပါတယ်တဲ့။

ဆန်နာကိုသွားလည်တဲ့အချိန်တိုင်း သူကကျွန်မကို သူ့အတွက် ရောင်စုံခဲတံတွေ ဝယ်လာခဲ့ဖို့မှာတတ်တယ်။ သူက ဧည့်ခန်းထဲမှာ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မနာမည်နူဂျိဒ်ပါ

၂၀၃

ဝင်ပြီးထိုင်နေရင်း ပြတင်းပေါက်တွေအများကြီးပါတဲ့ ရောင်စုံအိမ်ကြီး
တစ်လုံးကို အမြဲတမ်းစွဲနေတတ်တယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မက သူ့ကို
“သမီးဘာပုံဆွဲနေတာလဲ၊ အိမ်လား၊ ကျောင်းလား၊ ဘော်ဒါဆောင်
လား” လို့ မေးမိတော့...

“ပျော်စရာအိမ်ကြီးလေ” လို့ သူကအပြုံးနဲ့ကျွန်မကို
ပြန်ဖြေရင်း “မိန်းကလေးငယ်လေးတွေရဲ့ ပျော်စရာအိမ်ကြီးပေါ့” တဲ့။

Delphine Minout

စက်တင်ဘာ ၂၀၀၉

နူဂျစ်လို မိန်းမငယ်လေးတွေဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အကူအညီကို လိုအပ်နေပါတယ်။

Girls World Communication Center(GWCC) ဟာ ဆန်နာမှာရှိတဲ့ အစိုးရမဟုတ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့ ENTELAK ဆိုတဲ့ ပရိုဂရမ်ကို လှုပ်ရှားနေပါတယ်။ ဒီပရိုဂရမ်က ကျောင်းအတင်းထုတ်ခံရပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အဓမ္မလက်ထပ် ပေးခြင်းခံရတဲ့ မိန်းမငယ်လေးတွေကို ပညာပြန်သင်ကြားခွင့်ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်နေတာပါ။

ဒေသတွင်းက GWCC အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ ဒီလိုအမျိုးသမီး ငယ်လေးတွေကို စာသင်ကြားရာမှာ အကူအညီပေးနေပြီး၊ ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ အနာဂတ်ရရှိစေဖို့ အကူအညီပေးနေပါတယ်။ သူတို့က မိန်းမလေးတွေရဲ့ မိသားစုတွေ၊ လူမှုအဖွဲ့အစည်းတွေကို အမျိုးသမီး စာတတ်မြောက်ခြင်းရဲ့ အရေးပါပုံတွေကို နားလည်လာအောင် မြှင့်တင်ပေးတဲ့ ကန်ပိန်းတွေကိုလည်း လုပ်နေကြပါတယ်။

၁၉၉၈ခုနှစ်က စတင်ထူထောင်ခဲ့တဲ့ GWCCဟာ ယီမင်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော အမျိုးသမီးသီးသန့် ဘာသာစကား သင်ကြားမှုဌာန

ကျွန်မနာမည်နှုတ်ပါ

၂၀၅

ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒီပရိုဂရမ်ဟာ အခုဆိုရင် အခြားသော သက်မွေးပညာ
 တွေ၊ ခေါင်းဆောင်မှုသင်တန်းတွေ၊ ပညာသင်ဆုတွေနဲ့ ကွန်ရက်ချိတ်
 ဆက်မှုအခွင့်အလမ်းတွေကိုပါ တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်နေပါပြီ။ ဒီအဖွဲ့ကို
 ထောက်ပံ့နေသူတွေက ဗြိတိသျှကောင်စီ၊ ကုလသမဂ္ဂအမျိုးသမီးများ
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ရန်ပုံငွေအဖွဲ့၊ Glamour Women of the Year Fund
 တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့ အလှူငွေထည့်ဝင်ချင်တယ်ဆိုရင် [http://
 /www.yldf.org/](http://www.yldf.org/) ကို ဆက်သွယ်နိုင်ပါတယ်။

